

INKERIN KIRKKO

1/85/2013

Piispa Aarre Kuukauppi täytti 60 vuotta

Mennyt ja tuleva leikkauspisteessä Länsi-Inkerissä

Ensimmäinen kirkolliskokous 20 vuotta sitten

Hän on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden 2. Tim. 1:10

Hepr. 12:1-3

Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne..

Kristiina Paananen

INKERIN
KIRKKO
1/85/2013

Lehti on perustettu joulukuussa 1991 suomen- ja venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää uutisia ja tietoa kirkon nykypäivästä suomea puhuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

4 60 vuotta täyttänyt piispa Aarre Kuukauppi: Jumalan antamat lahjat tulee olla seurakunnassa käytössä

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Evankeliumissa on voima

Elämme paastonaikaa, edessämme suuri juhlien juhla: Ylösnousemus - Pääsiäinen. Tänä vuonna on varhainen pääsiäinen, vasta vietimme joulua. Sitä vahvemmin tulee eteemme se totuus, ettei ylösnousemusta ilman joulua ja päinvastoin.

Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että Hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot (1. Joh. 3:8). Paastonaika auttakoon meitä ymmärtämään, kuinka suuren työn Herramme teki meidän autuutemme tähden. Miten Kuningas ja Herra otti orjan muodon, alensi itsensä kuolemaan asti. Hän oli kuuliainen ja nöyrä, puhdas karitsa. Hän otti meidän kuormamme, syntimme, sairautemme. Kristus vapautti meidät synnin ja kuoleman vallasta, että me saisimme iloiten tunnustaa: ”Kristus on ylösnoussut! Totisesti ylösnoussut!” Tämä sanoma kaikukoon sydämestä sydämeen, talosta taloon, kylästä kylään, kaupungista kaupunkiin. Herran käsky ja toivomus oli, että me olisimme Hänen todistajiaan maailman ääriin asti.

Siksi ei saa uskoa, että evankeliumin ja lähetystyön aika on ohi ja tänään muka riittäisi vain aineellinen auttaminen. Maailman loppuun asti Herra on kanssamme ja siunaamassa sitä lähetystyötä, joka vastaa Hänen käskyään. *Lapsukaiset älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niinkuin hän on vanhurskas. Joka syntiä tekee, se on perkeleestä... (1. Joh. 3:7)*

Nykypäivän ihminen, joka ei enää usko niin kuin kirkko opettaa, joka ei tunne Jumalan sanaa, tietäköön, että kaikki mikä ei ole uskosta Jeesuksen lupaukseen ja käskyyn, on syntiä. Kaikki taas, mikä noudattaa Herran käskyä, on siunaukseksi. Lähetystyössä siunaus on kaksinkertainen: sekä se, joka vie evankeliumia, että se joka sen kuulee, saa siunauksen.

Hiljattain Kelton kirkossa kastettiin nuori mies, joka tuli uskomaan Jeesukseen Kristukseen. Hän valmistui kiinankielen maisteriksi ja edessä hänellä oli jatko-opinnot Kiinassa. Hän tahtoi lähteä sinne kristittynä, että voisi tunnustaa Herraa kiinalaisille. Hän itse kun tuli Pietariin opiskelemaan Ulan-Udesta, Burjatiasta, ollessaan buddhalainen.

Näin Herra on ihmeellinen. Evankeliumi on voima jokaiselle, joka uskoo pelastukseksi.

Jumalan rauhaa ja iloa
ylösnousemuksen sanomasta!

60 vuotta täyttänyt Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi:

“Jumalan antamat lahjat tulee olla seurakunnassa käytössä”

Piispa Aarre Kuukauppi on kulkenut yhteistä matkaa Inkerin kirkon kanssa reilut kaksi vuosikymmentä. Hän haluaa vaalia kirkossaan herätyskristillistä perinnettä ja vahvistaa lähetystyötä Inkerin kirkon omassa ympäristössä. Tyynenä ja vaatimattomana tunnetun piispan sydäntä lähellä ovat kirkon lapset ja nuoret. Nuoria vastuunkantajia hän rohkaisee: “Virheitä ei tarvitse pelätä.”

- Tärkein koulu, mitä koskaan olen käynyt, on se kasvatus ja opastus, mitä äiti antoi kuolemaansa asti. Äiti kasvatti meitä lapsia kristillisessä nöyryydessä ja Jumalan sanan tuntemisessa. Hän istutti meihin myönteisessä mielessä Jumalan pelkoa, kiittelee **Aarre Kuukauppi** äitiään.

Kuukauppien perhe karkotettiin sotavuosina Siperiaan. Sieltä he palasivat Karjalan kautta takaisin kotiseudulle Kelttoon Stalinin kuoleman jälkeen. Kierroksen aikana yksi sisaruksista haudattiin Krasnojarskin alueelle ja lapsista toiseksi nuorin, Aarre, syntyi Petroskoissa 1953.

Armeijan jälkeen Aarre Kuukauppia alkoivat kiinnostaa sukunsa suomalaiset juuret. Sitten koitti hengellinen herääminen. Aktiivinen uskovien nuorten joukko kokoontui kodeissa, kunnes viranomaiset antoivat Pushkinin kirkon luterilaiselle seurakunnalle vuonna 1977. Nuoret olivat siinä määrin täynnä intoa ja paloa, että seurakunnassa kehkeytyi kriisi, joka laukaisi kirkon voimakkaan kasvun. Nuoret olivat etunenässä, kun Inkerin kirkko antoi vuonna 1989 Kupanitsan kirkossa julistuksen, jossa se totesi yhä olevansa olemassa.

Taiteilijasta papiksi

Aarre Kuukauppi valmistui Leningradin Taidekorkeakoulusta muotoilijaksi vuonna 1981. Aluksi hän työskenteli graafikkona, myöhemmin suomalaisen rakennusfirman sihteerinä.

Pushkinin kirkossa alkoi joulukuussa 1989 ensimmäinen diakonikurssi rovasti **Leino Hassisen** vetämänä. Aarre Kuukauppi oli yksi “Pushkinin akatemian” suorittaneista, jotka saivat keväällä 1990 pappisdiakonivihkimyksen. Elokuussa 1992 Kuukauppi vihittiin Kupanitsan kirkossa papiksi ja hänestä tuli Inkerin kirkon johtava pastori.

- Kun tuli kutsu papiksi, minulle ei ollut mikään tragedia jättää taiteilijan kutsumusta ja siirtyä uuteen tehtävään. En koe, että mikään suuri taiteilija kuoli minussa, Kuukauppi nauraa.

Hän löytää jotain yhteistä taiteilijan ja papin työstä; luovuuden. Sitä tarvittiinkin, sillä Inkerin kirkko rakentui kiihkeällä tahdilla.

- Se oli ainutlaatuista aikaa, joka ei tule koskaan enää toistumaan kirkkomme historiassa. Tartuimme iloisesti mihin tahansa asiaan. Ihmiset kirjaimellisesti juoksivat hengellisiin kokouksiin, kuvaa Kuukauppi.

Kirkon hallinnon, toimivien rakenteiden, luominen osoittautui todella vaikeaksi.

- Olimme kaikki aika epäkypsiä. Meillä ei lainkaan ollut käsitystä, miten pitäisi toimia. Olimme eläneet totalitaarisessa järjestelmässä, jossa vuosikymmenien ajan pidimme suumme kiinni. Kun ilmaantui mahdollisuus sanoa mielipiteensä, ihmiset eivät malttaneet kuunnella toisiaan, vaan halusivat - ja haluavat edelleen - sanoa kiivaasti oman mielipiteensä.

Piispan monet haasteet

Aarre Kuukaupista tuli Inkerin kirkon piispa tammikuussa 1996. Piispuus merkitsee hänelle ennen kaikkea hengellistä johtajuutta, ihmisten sytyttämistä sanalla. Leijonanosan ajasta ja voimista vie kuitenkin kirkkopoliittisten suhteiden rakentaminen läntisten ja itäisten kirkkojen kanssa.

- Toisinaan joutuu hyvin ahtaalle, sillä liberalismin ainekset ovat hyvin suuressa määrin läsnä kirkkopolitiikassa. Rukouksemme on, että Herra antaisi meille viisautta tehdä oikeita päätöksiä ja välttyisimme toimimasta omaatuntoamme vastaan. Joskus tahtoisi polkea jalkaa ja sanoa jyrkästi, mutta on pakko pidättäytyä. Juuri kaikkein vaikeimmilta vaikuttavissa tilanteissa on etsittävä hyväksyttävää ratkaisua.

- Vaikeinta työssäni ovat talouteen liittyvät kysymykset: mis-

Piispa ennen ja nyt. Vasemmassa kuvassa piispallisesta huolenpidosta nauttii keskustoimiston työntekijöiltä syntymäpäivälahjaksi saatu kissanpentu Musti.
Kuva Kristiina Paananen

''Pushkinin nuoret'' Keltossa vuonna 1975. Vas. Valter Vilkki, Lempi Laukkonen (Husu), Ella Kimmel (Husu), Aarre Kuukauppi, Ira Saukkonen tyttärensä Helin kanssa, Alina Kuukauppi (Parkkinen) ja Ira Kuukauppi. Edessä Paavo Parkkinen.

Pastori Harri Mötsnik siunasi Alina ja Aarre Kuukaupin avioliiton Pushkinin kirkossa 18.1.1980. Neljästä lapsesta nuorinkin on jo saavuttanut aikuisiän. Aarre Kuukauppi antaa tunnustusta vaimolleen: ''Alina on kantanut ansiokkaasti äidin ristiä ja iloa. Hän on hyvin turvallinen sekä äitinä että puolisona. Kotoa on ollut aina hyvä lähteä ja vielä parempi palata.''

Aarre Kuukauppi vihittiin papiksi Kupanitsan kirkossa elokuussa 1992. Vas. lääninrovasti Jouko Sihvo, Alina ja Aarre Kuukauppi, pastori Pentti Smeds, pastori Arvo Survo, diakoni Simo Smirnov sekä lääninrovasti Reijo Arkkila.

tä hankkia varat palosammutusjärjestelmään, joka vastaa palokunnan meille esittämiä vaatimuksia; mistä raapia kokoon rahat kirkkorakennuksen remontoimiseksi niiden vaatimusten mukaisesti, joita viranomaiset esittävät. He palauttavat kirkon surullisessa kunnossa ja vaativat meiltä korkealaatuista restaurointia. Tai neljännesvuosittaiset tilikertomukset - tämä kaikki uuvuttaa, Aarre Kuukauppi huokaa.

Lopulta vaakakupissa painaa enemmän ruohonjuuritason työn hedelmien näkeminen, kun ihmiset tulevat joukolla kirkkoon jouluna tai pääsiäisenä ja seurakunnissa pidetään konfirmaatioita. Se synnyttää piispassa ilontunteen ja halun tehdä työtä.

Kirkko muutoksessa

90 % kirkon perinteisestä luterilaisesta väestä on muuttanut Suomeen. Heidän tilalleen tulee "nuoria luterilaisia", joille moni asia on uutta. Piispa Kuukauppi huomauttaa, että toisaalta myös he tuovat jotain uutta, ehkä enemmän missionaarista näkökulmaa kirkolliseen elämään.

- Meidän on tultava vielä avoimemmiksi kirkon lähetystehtävälle ja sosiaaliselle työlle uusien ihmisten parissa. Tässä on omat myönteiset puolensa. Varsin usein traditiot estävät uusien ihmisten pääsemistä kirkon elämään, erityisesti hallintoon. Niinpä siellä, missä tämä muutos on ajoissa huomioitu, työ on yleensä tehokkaampaa. Siellä taas, missä ei vieläkään huomata tilanteen muuttumista, on pelkkiä ongelmia.

Piispa tuomitsee jyrkästi kansallisuusajattelun kirkossa

Kansallisuusajattelu on mitä turmiollisin intohimo, mikä kirkon helmassa voi olla. Ilmiötä selitetään sillä, miten joku on lapsuudessaan tai nuoruudessaan kärsinyt vainoa. Jumalan rakkauden kanssa sillä ei ole mitään tekemistä. Jos ihminen on oppinut tuntemaan Herran hyvyyden, hän ei enää siedä itsessään kaunaa jotakin ihmistä kohtaan. Sen sijaan hän etsii hyvää uskossa ja löytää vastauksia siihen, miksi Herra antaa meille koettelemuksia, joskus jopa todella kovia. Uskoa ilman koettelemuksia ei yksinkertaisesti voi olla.

Inkerin kirkossa käy myös voimakas teologinen keskustelu. Inkeriläistaustainen herätyskristillisyys vähenee jossain määrin

ja konservatiivinen tunnustuksellisuus kasvaa.

- On pappeja ja seurakuntia, jotka hyvin selvästi haluavat kehittää jumalanpalvelusta ja liturgista perinnettä. Toinen teologinen haara tutkii ja vaalii opillista näkemystä. Tähän keskusteluun on syytä paneutua. Herätyskristillisyys on voimavara, jonka varassa Inkerin kirkko on säilynyt vainojen läpi. Sen säilyttämiseksi pitää tehdä työtä.

- Oppia voisi verrata ihmisessä olevaan luurankoon, joka pitää koko kehoa koossa. Sen pitää olla selkeä. On myös tärkeää kiinnittää huomiota tiettyihin käytäntöihin, kuten esimerkiksi yleiseen pappeuteen. Meidän on vahvistettava maallikoiden kouluttamista ja Raamatun opettamista. Ihmisille on opetettava, että Kristuksen ruumis on monipuolinen, siinä on useita lahjoja. Ei riitä, että vain yksi lahja toimii papin tai saarnaajan välityksellä. Kaikki Jumalan antamat lahjat pitää olla seurakunnassa käytössä, painottaa piispa Kuukauppi.

Tulevaisuuden kysymykset

Piispan haaveena on Inkerin kirkon hengellinen kasvu ja sitä kautta sen aseman ja itsenäisyyden vahvistaminen.

- Viime vuosina lännestä on alkanut kuulua ajatuksia, ettei lähetystyötä enää tarvita, vaan sen voi korvata humanitaarisella työllä. Tämä haastaa meitä paneutumaan kirkon tehtävään julistaa evankeliumia ja kasvattaa omia seurakuntalaisiamme uhraamaan.

Vaikka kiivaimmat rakentamisen vuodet ovat takanapäin, Inkerin kirkossa on katkeamaton ketju uusia rakennusprojekteja myös tulevaisuudessa.

- Meidän oloissamme seurakunnan omasta kokoustilasta riippuu paljon sen kehitys ja tulevaisuus. Se näkyy esimerkiksi Pietarissa Pyhän Marian seurakunnassa samoin kuin Petroskoissa. Kirkkotilojen myötä seurakunnat ovat saaneet ikään kuin uutta voimaa hengittämiseen.

- Inkerin kirkolla on suuri tehtävä Venäjällä ja hyvät työmahdollisuudet, vaikka byrokratia lisääntyy. Virkavalta on ystävällistä ja halukasta kehittämään yhteistyötä kirkon kanssa. Se antaa suuria mahdollisuuksia avoimeen evankeliointiin, viedä eteenpäin kirkon sanomaa ja Kristuksen evankeliumia, toteaa Kuukauppi iloiten yhteiskunnassa vallitsevasta vapauden ilmapiiristä.

Eväitä nuoremmille

Piispa Kuukauppi myöntää, että eläkepäivät alkavat siintää mielessä ja tahtia haluaisi jo rauhoittaa.

- On kai luonnollista jossain vaiheessa alkaa tuntea, että olisi hyvä, jos nuorempi ja energisempi ottaisi kapulan, hän myhäilee.

Nuoria vastuunkantajia Inkerin kirkossa jo palveleekin paljon. Heille piispa on isällinen kaitsija, joka antaa tilaa ja mahdollisuuksia toimia.

- Nuorten työntekijöiden tulee oppia keskustelemaan vaikeistakin asioista. Virheiden myöntäminen ja avun pyytäminen on hyvin vaikeaa venäläisille, sitä pitää opettaa. Täällä osataan riidellä ja katkoa välejä poikki, mikä johtaa joskus hyvin vaikeisiin tilanteisiin. Tarvitaan vastuullista toimintaa ja rehellisyyttä itseä kohtaan. Haluan rohkaista erityisesti nuoria työntekijöitä, etteivät he pelkäisi tehdä virheitä, sillä niiden kautta oppii ja kehittyy.

Teksti: Tanja Paas, Kristiina Paananen
Suomennos: Anu Saari

Kirkollinen vahvistus jääkiekkokaukalossa. Kuva Lasse kuukauppi

Lapset ja nuoret ovat lähellä piispan sydäntä. Kuvassa piispa Viipurissa sijaitsevan päiväkeskus Dikonin lasten kanssa jumalanpalveluksessa Pyhän Pietarin ja Paavalin kirkossa. Kuva Kristiina Paananen

“Hengellinen johtaja, jolla on suuri sydän”

Kelton seurakunnan kokkikerholaiset yllättivät piispan ”sydänpullalla” syntymäpäiväjuhlassa. Vas. kerhon vetäjä Nadezda Laptev.
Kuva Tuulikki Vilhunen

Nämä sanat lausuttiin 16.2. Kelton kirkossa Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukaupin 60-vuotissyntymäpäiväjuhlassa, joka kokosi yhteen sekä suomalaisia että paikallisia ystäviä ja yhteistyökumppaneita. Juhla jatkui 17.2. Pietarin Pyhän Marian kirkossa juhlajumalanpalveluksella.

Piispa **Aarre Kuukauppia** muistivat sekä Suomen, Viron että Istanbulin luterilaiset kirkot, suuri joukko suomalaisia yhteistyöjärjestöjä, Suomen Pietarin pääkonsulaatti, Teologinen Instituutti sekä monet muut.

Inkerin Liiton Pietarin osaston johtaja **Wladimir Kokko** muisteli omassa tervehdyksessään yhteistä aikaa keskikoulussa ja Viron kirkon asessori **Tiit Salumäe** 30-vuotista ystävyyttä ja aikaa, jolloin hän hoiti Inkerin kirkon seurakuntaa Pushkinissa 1980-luvun Neuvostoliitossa. Herzenin yliopiston professori **Andrei Grigorenko** kiitteli yhteistyötä Kelton Teologisen Instituutin kanssa. Suomen Raamattuopiston toiminnanjohtaja **Timo Junkkaala** kiteytti monen suomalaisen tuntemukset:

- Moni Suomen puolella pitää Sinua melkein kuin omana piispanaan.

Sunnuntain juhlajumalanpalveluksen jälkeen onnittelunsa toivat Pietarin kuvernöörin ja ulkosuhdekomitean edustajat, Leningradin piirin kuvernööri, Valtion uskontotieteellinen museo, muut kristilliset kirkkokunnat, Pietarin hengellinen akatemia sekä Pyhän Marian seurakunta.

Tervehdyksissä tuli esille, miten piispa Kuukaupin työ on heijastunut yhteiskuntaan ja kuinka kirkko yhdessä viranomaisten kanssa pyrkii tekemään työtä nuorten hyväksi. Inkerin kirkon kautta monet eri tavoin ajattelevat ihmiset ovat tulleet lähemmäksi toisiaan. Ekumeenisuus on saanut kasvot Aarre Kuukaupissa.

Syntymäpäiväsankarin toiveena oli, että henkilökohtaisten lahjojen sijasta onnittelijat muistaisivat Teologisen Instituutin stipendirahastoa. Lahjoituksia kertyi 24.2. mennessä yhteensä 15 800 euroa.

Teksti:
Tuulikki Vilhunen/Kristiina Paananen

Juhlajumalanpalvelusta vietettiin Pietarin Pyhän Marian kirkossa 17.2. Vas. pastori Jukka Paananen, piispa Aarre Kuukauppi, pastori Mihail Ivanov sekä Viron kirkon asessori Tiit Salumäe.
Kuva Kristiina Paananen

Sydämelliset kiitokset kaikille ystävillemme lukuisista muistamisista ja erityisesti suurenmoisesta lahjasta Teologisen Instituutin hyväksi

Aarre Kuukauppi
Inkerin kirkon piispa

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

14.12.2012

- Pastori **Aleksei Krongolm** nimitetään Karjalan rovastikunnan lääninrovastiksi.

- Juristi **Tujana Petushkejeva** palkataan hoitamaan Inkerin kirkon dokumentteja.

- Seurakuntaneuvoston edustaja **Viktor Mutanen** jatkaa Segezan seurakunnan johtajana.

- Pastori **Viktor Vorontsov** jatkaa Tuutarin kirkkoherrana.

- Toimittaja **Tanja Paas** jatkaa Tserkov Ingri -lehden toimittamista.

- Diakoni **Vladimir Jakushov** vihitään pastoriksi Pyhän Marian seurakuntaan Revdaan (Muurmansk).

- **Jevgenija Mihailov** siunataan katekeetaksi Hatsinan seurakuntaan.

- Lähetystyöntekijä **Kai Lappalainen** (SEKL) kutsutaan konsultoimaan Inkerin kirkon venäjän- ja suomenkielisten verkkosivujen uudistamisessa vuoden 2013 loppuun asti.

- Lähetystyöntekijät **Liliann ja Hannu Keskinen** (SEKL) kutsutaan työhön Virolaiseen Pyhän Johanneksen seurakuntaan Pietariin.

- Kirkkohallituksen kokoontumispäivät vuonna 2013 ovat 25.1., 15.3., 24.5., 13.9., 11.10. ja 13.12.

25.01.2013

- Pastori **Olav Pantshu** jatkaa vikaarina vuoden 2015 loppuun saakka.

- Lääninrovasteina jatkavat vuoden 2019 loppuun saakka **Sergei Shanin** (Moskovan rk), **Pavel Krylov** (Länsi-Inkerin rk) ja **Olav Pantshu** (Volgan rk).

- **Konstantin Volkov** vihitään diakoniksi Gurez-Pudgan udmurtialais-venäläiseen Pyhän Pietarin seurakuntaan.

- Pastori **Ville Melanen** (SLEY) nimitetään Krasnojarskin Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan kirkkoherraksi.

- Lähetystyöntekijät **Mari ja Markus Aitamäki** (SEKL) kutsutaan nuorisotyöhön Siperian rovastikuntaan kolmeksi vuodeksi.

- Lähetystyöntekijät **Kirsti** ja **Pertti Salonen** kutsutaan nuorisotyöhön Kolppanan Pyhän Pietarin seurakuntaan kolmeksi vuodeksi. Pertti Salonen vihitään diakoniksi.

Musiikkifestivaali soi Kontupohjassa

Kontupohjassa järjestettiin 9.-10.2. neljättä kertaa hengellisen musiikin festivaali Karjalan tasavallan tuella. Avajaiset olivat Taiteiden palatsissa, jossa esiintyi kuoroja Petroskoista, Kontupohjasta ja Karhumäestä. Luterilaisessa kirkossa kuultiin seuraavana päivänä kuoroja ja musiikillisia kokoonpanoja eri tunnustuksellisista ryhmistä.

Inkerin kirkkoa edustivat Kontupohjan ja Petroskoin seurakuntien kuorot. Osanottajien joukossa oli myös esiintyjiä ortodoksikirkosta, evankelisen uskon kirkosta sekä adventtikirkosta. Lisäksi esiintyivät lasten kanteleryhmä ”Pikkurilli” ja käsikelloyhtye ”Edelweis”.

Oksana Dyba

Suomennos: Kristiina Paananen

Tiivistä yhteistyötä Viron kirkon kanssa

Ryhmä Viron evankelis-luterilaisesta kirkosta tapasi joulukuussa Pietarissa piispa **Aarre Kuukaupin** sekä tutustui Kelton Teologiseen Instituuttiin ja Pietarissa olevaan virolaiseen Pyhän Johanneksen kirkkoon.

Piispa Kuukauppi lahjoitti Viron kirkon lähetyskeskuksen johtaja Leevi Reinarulle Inkerin kirkon juhlakirjan.

Piispa Kuukaupin ja Viron lähetyskeskuksen johtaja **Leevi Reinarun** keskustelun painopiste oli virolaisessa seurakunnassa, joka hallinnollisesti kuuluu Inkerin kirkon alaisuuteen. Reinaru totesi, että Inkerin kirkolla on tärkeä rooli Pyhän Johanneksen seurakunnan kaitsennassa. Piispa Kuukauppi on seurakunnan kirkkoherra ja Inkerin kirkon pastori käy pitämässä jumalanpalveluksia kahdesti kuussa. Seurakunnalla on toiveissa saada vakinaiset työntekijät vuonna 2013, mistä sekä Kuukauppi että Reinaru iloitsivat.

Viron kirkolla on intressejä myös Siperiassa, missä tietyillä alueilla on vanhaa virolaista asutusta ja yhä edelleen vironkieltä puhuvia ihmisiä. Leevi Reinaru kertoi, että Viron kirkolla on suunnitelmissa tukea jollain tavalla Inkerin kirkon käynnissä olevia rakennusprojekteja Siperian virolaisalueilla.

Kristiina Paananen

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Diakoniatyön kysymykset esillä Odessassa

Euroopan maiden diakonia- ja sosiaalipalveluja koskeva tapahtuma järjestettiin 16.-19.1. Ukrainan Odessassa. Tapahtuman järjestivät Luterilainen Maailmanliitto sekä tsekkiläinen Kansainvälinen diakonia- ja sosiaalipalveluakatemia ja siihen osallistui 14 Euroopan maata.

Kansainvälisen tapaamisen päätavoitteena oli diakoniatyön perusasiakirjan valmistelu. Kyse on eräänlaisesta metodisesta oppikirjasta, joka käsittelee diakonian käytännön kysymyksiä. Yhtenä aiheena oli yhteiskunnan muuttuminen, joka liittyy siirtolaisuuteen ja maastamuuttoon.

- Erityisen mielenkiintoista oli käydä huono-osaisten perheiden lasten päiväkeskuksessa. Inkerin kirkolla on vastaavaa työtä Viipurissa Dikoni-keskuksessa, ja kokemusten vaihto on suorastaan välttämätöntä, kertoo Inkerin kirkkoa edustanut diakoniaosaston johtaja **Aleksandra Seliverstova**.

IK
Suomennos: Anitta Lepomaa

Uudet teologian kandidaatit vasemmalta: Mihail Savikin (Pietari), Jelena Hyppönen (Tihkovitsa), Aleksei Belousov (Pietari), Valeri Stepanin (Omsk) sekä Jefim Kudrjashov (Sortavala)

Inkerin kirkko sai uusia teologian kandidaatteja

Teologian kandidaattien tutkielmien julkistamistilaisuus järjestettiin Instituutissa 15. helmikuuta.

Opintonsa päätti viisi opiskelijaa: **Valeri Stepanin** (Omsk), **Jelena Hyppönen** (Tihkovitsa), **Jefim Kudrjashov** (Sortavala), **Aleksei Belousov** (Pietari) ja **Mihail Savikin** (Pietari).

Tutkielmissaan opiskelijat käsittelivät mm. globaalia kysymystä kristillisten kirkkokuntien yhdistymisestä, tieteen ja teologian perusteluita uskonto -termille ja reformaation edellytysten historiallis-teologista analyysiä.

“Teologian opiskelu ei ole vain älyllistä, vaan myös hengellistä työtä, kun Jumala muovaa kirkon työntekijää”, totesi Instituutin rehtori **Aleksandr Prilutskij** onnitellessaan opiskelijoita. Opiskelijat vahvistivat, että Instituutti ei ole kasvattanut heitä ainoastaan teologisesti, vaan myös hengellisesti. Teologisen koulutuksen päätavoite on siten saavutettu: hioa uskon timantti niin, että se loistaa kaikissa väreissään.

Kandidaatiksi valmistunut Valeri Stepanin aloitti opintonsa joulukuussa 2006 diakoniakurssilla.

Hänellä ei ollut suunnitelmia jatkaa opintoja diakoniakurssin jälkeen, mutta Instituutin silloinen dekaani, nykyinen rehtori Aleksandr Prilutskij, kehotti pyrkimään teologiselle kurssille.

- Iloitsen siitä, että Jumala on suonut minulle mahdollisuuden opiskella teologiaa. Olen saanut tietoa, jota ilman olisi paljon vaikeampaa selvitä palvelutyösäni omassa seurakunnassani, toteaa Stepanin, joka on palannut Siperian rovastikunnan vahvistukseksi Omskiin.

Teksti: Natalja Shirjajeva, Valeri Stepanin
Suomennos: Anu Saari, Miina Makkonen
Kuva: Konstantin Sutorius

Siperian seurakunnille uusia toimitiloja

Sajanskin pieni seurakunta Irkutskin alueella vietti viime vuonna monta juhlaa. Viime kesänä **Ivan Pavlovets** vihittiin seurakuntaan diakoniksi. Syksyllä Irkutskin kirkkoherra **Albert Masurenko** vihki seurakunnan vuokraamat tilat. Kokoontumistilat olivat melko huonossa kunnossa. Siperian lääninrovasti **Juha Saari** vauhditti remonttia vieraillessaan Sajanskissa ja niin 17.11.2012 seurakunta sai viettää kastejuhlaa uusituissa tiloissaan.

Minusinskin seurakunnan uudet toimitilat siunattiin käyttöön 17.11.2012. Riemullisessa juhlassa oli väkeä Minusinskista, Krasnojarskista, Karatusasta ja Verhne Sujetukista. Juhla alkoi Verhne Sujetukin puhallinorkesterin soittamalla Enkeli taivaan -virrellä. Seurakunnan kodin siunauksen toimitti Minusinskin kirkkoherra **Vjatseslav Shadrin** yhdessä diakoni **Joose Pitkäsen**, pastori **Ville Melasen** ja pastori **Vitali Lutshagovin** kanssa.

Seurakunta on ollut vuodesta 2007 lähtien kodittomana. Kokoontumispaikaksi on vuokrattu autokoulun ja tyhjillään olevan Internet-kahvilan tiloja. Viimeisen vuoden seurakunta on kokoontunut enimmäkseen Pitkästen lähetystyöntekijäperheen kodissa. Vaihtuvan paikan takia ihmisten on ollut vaikea sitoutua seurakunnan toimintaan ja kokea seurakuntaa kodikseen.

Minusinskin seurakunta osti syksyllä 2012 kaupungin keskustasta neljän huoneen asunnon kerrostalon ensimmäisestä kerroksesta. Asunnon muuntaminen seurakunnan käyttöön tehdään kahdessa osassa. Viime syksynä remontoitiin olohuone ja eteinen kirkkosaliksi, johon mahtuu 30-50 ihmistä. Keväällä on vuorossa oman uloskäynnin puhkaiseminen suoraan kadulle ja jäljellä olevien kolmen huoneen uudelleen järjestelyt.

Kiitos esirukoilijoille, lahjoittajille ja työmiehille!

Juha Saari, Joose ja Johanna Pitkänen

Minusinskin seurakunta Siperian rovastikunnassa sai viime syksynä omat tilat, jotka siunattiin käyttöön marraskuussa

Loppiaisillan
konserteilla suuri suosio

Kansainvälinen evankelisen kulttuurin festivaali alkoi 13.1. Pietarin Pyhän Marian kirkossa, jossa esiintyivät Pietarin eri protestanttisten kirkkojen ja seurakuntien kuorot. Avajaiskonsertissa esiintyi kahdeksan kuoroa, joissa oli yhteensä lähes 200 laulajaa.

14.1. konsertin järjestivät Pyhän Marian seurakunnasta urkuri **Marina Väisä** ja pastori **Mihail Ivanov**. Mihail Ivanov esitteli luterilaisen kirkon ainutlaatuisena laulavana kirkkona, jossa kaikki saavat laulaa. Marina Väisä oli koonnut ohjelman, jossa mukana olivat Pyhän Mikailin luterilaisen seurakunnan Credo –kuoron lisäksi Pietarin oopperan johtava solisti, mezzosopraano **Elena Eremeeva**, harvinaista matalaa bassoa laulava basso-profundo **Vladimir Miller** ja trumpetisti **Andrei Medvedev**.

Pyhän Marian seurakunnan pastori Mihail Ivanov kertoo, että konserttisarja on protestanttisten seurakuntien yhteinen ponnistus kutsua ihmisiä Jumalan Sanan kuuloon. Siinä se tuntuu onnistuvan hyvin, sillä Pyhän Marian kirkko oli täynnä sekä 13. että 14. päivän konserteissa. Kahdeksan päivää kestänyt festivaali järjestettiin kahdeksannen kerran ja se päättyi 20.1. saksalaisessa Pietarin ja Paavalin luterilaisessa kirkossa.

Ensimmäisen kerran loppiaisillan konsertteja järjestettiin Pietarissa jo vuonna 1817. Hengellisen musiikin konsertteja järjestettiin kuitenkin jo Pietari Suuren aikana, mitä Loppiaisilta-konserttisarja nyt uudistaa ja elvyttää.

Tuulikki Vilhunen

Kazanin
kirkkohanke etenee lähes aikataulussa

Uralin rovastikuntaan kuuluvan Kazanin seurakunnan kirkon rakentaminen käynnistyi alkuhankaluuksien jälkeen lokakuussa 2012, jolloin töiden hidasteena ollut kaasuputki saatiin siirrettyä toiseen paikkaan. Urakoitsija on selviytynyt haastavasta tehtävästä erittäin hyvin. Työt ovat olleet pysähdyksissä vain yli -18 asteen pakkasilla yhteensä noin kymmenen päivää.

Projekti jakautuu kahteen osaan. Nyt meneillä olevaan ensimmäiseen vaiheeseen kuuluu seurakuntasiiven rakentaminen vanhan kirkkorakennuksen taakse. Vesikatto valmistuu maaliskuun loppuun mennessä, minkä jälkeen alkavat sisätyöt. Kun siipiosa saadaan valmiiksi elokuussa, jumalanpalvelukset siirtyvät sinne.

Syyskuussa aloitetaan nykyisen kirkkorakennuksen purkaminen ja maansiirtotyöt toista vaihetta eli uuden kirkkosalin rakentamista varten. Tavoitteena on saada sali valmiiksi syyskuussa 2014. Seurakuntasiipi ja kirkkosali tulevat olemaan valmiina yksi yhtenäinen rakennus.

Etualalla vanha, purettava kirkkorakennus, jonka paikalle tulee uusi kirkkosali. Taustalla kohoaa seurakuntasiipi, joka myöhemmin yhdistetään saliin.

Jorma Laine

Testamentteja Inkerin kirkolle

Inkerin kirkko on vastaanottanut Suomesta kaksi testamenttia. Joulukuussa 2012 ja tammikuussa 2013 saadut testamentit on osoitettu kirkkojen rakennusprojekteihin.

IK

”Puolimatkan koti”
tuhoutui tulipalossa Novosibirskissä

Inkerin kirkolle kuuluva "Puolimatkan koti", jossa on asunut juuri vankilasta vapautuvia miehiä ja naisia, paloi maan tasalle 6.-7.2. välisenä yönä. Palon syttymissyynä pidetään sähköjohdoissa tapahtunutta oikosulkua. Talon kaikki kymmenen asukasta pelastui liekeistä, mutta menetti kaiken omaisuutensa. Asukkaat ovat tällä hetkellä Novosibirskin kirkolla.

Vankilatyöstä vastaava Novosibirskin seurakunnan pastori **Slava Ostanin** on viimeisen vuoden aikana tehnyt suuren työn toimitilan hankkimiseksi ja kunnostamiseksi. Tilat siunattiin käyttöön viime marraskuussa.

Talo oli vakuutettu täydestä arvosta, mutta vakuutuskorvausprosessi tulee kestämään pitkään. Lähitulevaisuudessa pohditaan, etsitäänkö myytävänä oleva talo vai lähdetäänkö nykyiselle tontille rakentamaan kokonaan uutta rakennusta. Tulipalo on kova takaisku Inkerin kirkon ja Siperian rovastikunnan koko työn tulevaisuuden kannalta. Esirukouksia ja taloudellista apua tarvitaan kipeästi.

Vapautuvien vankien keskus paloi maan tasalle Novosibirskissä.

Juha Saari

Seurakunta pienten ja heikkojen asialla

- *Teksti: Dmitri Gletshikov – Kaukolan srk:n katekee*
- *Suomennos: Miina Makko*
- *Kuvat: Seurakunnan arkis*

Laatokan länsirannalla Kaukolassa maisemaa hallitsee jykevä punatiilinen luterilainen kirkko. Päällisin puolin rakennus on parhaat päivänsä nähnyt, mutta seinien sisäpuolella toimii vireä Inkerin kirkon seurakunta, joka tekee työtä koko paikkakunnan parhaaksi. Erityisesti seurakunnassa satsataan lapsiin.

ta ja lapsityöntekijä
nen
tosta

Kaukolan kirkkoherra Viktor Ruzhinskin takana alttarimaalaus "Pyhä pienokainen".

Seurakunnan monipuolinen lapsityö tavoittaa koko kylän lapset.

Kaukola - venäjäksi Sevastjanovo - sijaitsee Karjalankannaksella alueella, joka kuului Suomelle ennen sotia. Nykyinen Kaukolan luterilainen kirkkorakennus lienee jo viides ja se valmistui vuonna 1933. Talvisodan jälkeen kirkko jäi Neuvostoliitolle, kellot ja irtaimisto vietiin Suomeen. Jatkosodassa kirkon tornin ylin osa tuhoutui suomalaisten pommituksessa. Sodan jälkeen rakennus oli karjasuojana ja varastona. Vuonna 1988 sitä alettiin kunnostaa nuorisotilaksi, jolloin uusittiin katto ja ikkunat.

Yhteisvoimin kappeli kuntoon

Nykyisen luterilaisen seurakunnan lähihistorian alkuna voidaan pitää vuonna 1995 syntynyttä kristittyjen rukousryhmää, jota johti Kaukolan luterilaisen seurakunnan nykyinen kirkkoherra **Viktor Ruzhinski**. Seurakunta rekisteröitiin vuonna 1996.

Seurakunnan kokoontumispaikka on vaihtunut useita kertoja. Kotikokoontumisista siirryttiin vuokratiloihin paikalliseen kulttuuritaloon ennen kuin seurakunta sai kirkkotilan vuonna 2004. Vuonna 2011 vihittiin vanhan kirkkorakennuksen yhteydessä oleva kappeli.

Käyttöönottoa edelsi puolentoista vuoden konservointityö koko rakennuksessa sekä kirkon sakariston kalustaminen kappeliksi jumalanpalvelustarpeisiin. Konservointi ei olisi ollut mahdollista ilman ”Granit-Kuznetshnoje” tehtaan johtaja **Kostritsin** apua. Hänen johtamansa tehdas lahjoitti metallilevyjä ja -kulmia kirkon ovien ja ikkunanpuitteiden valmistamiseen. Paikallishallinto otti myös osaa töiden rahoittamiseen.

Viime kesänä seurakunta siisti kirkon ympärillä olevan tontin. Varat tähän saatiin yksityishenkilöiden lahjoituksina. Alue aidattiin ja siihen istutettiin puita sekä kukkia. Paikasta tuli hyvinhoidetun näköinen, kaunis ja viihtyisä - sellainen, joka houkuttelee tulemaan kirkkoon.

Aktiivista lapsityötä

Seurakunnan olemassaoloaikana on kastettu ja konfirmoitu kymmeniä ihmisiä ja evankeliumin sanaa on julistettu sadoille. Lasten houkuttelemiseksi Jumalan sanan kuuloon on käytetty monenlaisia työmuotoja. Pyhäkoulu, jossa käy paljon lapsia, on toiminut seurakunnan perustamisesta saakka. Sen kautta on jokainen kylän lapsi kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Seurakunnassa aktiivisesta toimiva **Valentina Ruzhinskaja** on myös pitänyt muutaman vuoden ajan lapsille askartelu- ja kokkikerhoa.

Viime vuosien aikana Kaukolan seurakunnassa on aloitettu uusia työmuotoja, kun kuntoilu ja liikunta on alkanut kiinnostaa lapsia. Seurakunnalla on välineitä jääkiekon pelaamiseen, hiihtämiseen ja pyöräilyyn. Niiden harrastamiseen kutsutaan mukaan kaikkia halukkaita lapsia kylältä.

Äänettömien äänitorvi

Seurakunnalle on tullut tärkeäksi asiaksi puolustaa vielä äitinsä kohdussa olevia avuttomia ja äänettömiä lapsia. Asiaan vaikutti taiteilija **Petri Niemelän** maalaama alttaritaulu ”Pyhä pienokainen”, joka hankittiin seurakuntaan viime vuonna. Käsky ”älä tapa” koskee yhtälailla häntä, joka ei ole vielä syntynyt, eikä välttämättä sovi niiden pelokkaiden naisten ja miesten elämän suunnitelmiin, joilta kuitenkin puuttuu Jumalan pelko.

Seurakunnassamme opetetaan, että abortti on vastoin Jumalan tahtoa ja siitä on väistämättömät seuraamukset sekä yksityisten naisten ja miesten elämässä että yhteiskunnassa, joka hyväksyy ja sallii abortit. Samalla julistetaan Jumalan lupaamaa anteeksiantoa kaikille rikkomuksiaan katuville. Jumala siunaa perheitä, joissa eletään uskollisesti ja kasvatetaan lapsista kunnollisia yhteiskunnan jäseniä. Tälle teemalle on omistettu kuukausittaiset perjantai-jumalanpalvelukset.

Yhteisen hyvän puolesta

Oman kirkkotilan ansiosta seurakuntalaiset tuntevat ylpeyttä uskostaan ja ovat saaneet rohkeutta tunnustaa Kristusta ja kuulumistaan luterilaiseen kirkkoon. Kappelin valmistuttua paikallisten asukkaiden ja hallinnon suhtautuminen seurakuntaan on muuttunut entistä kunnioittavammaksi.

Seurakunnan kirkkoherra Viktor Ruzhinski on Sevastjanovin alueen koulutoimen edustaja. Hänen kauttaan luterilainen seurakunta on saanut mahdollisuuden pitää esillä paikallisen väestön etuja ja ihmisarvoa. Näin luterilaisten positiivinen ja aktiivinen elämänasenne leviää ja tulee tunnetuksi lähiympäristössä.

1 2 3 4 **5** 6 7

Länsi-Inkerin rovastikunta

- Hatsinan Pyhän Nikolain seurakunta
- Hietamäen seurakunta
- Jaaman seurakunta (Kingisepp)
- Kolppanan Pyhän Pietarin seurakunta
- Kosemkinan Pyhän Andreaksen seurakunta
- Kupanitsan Pyhän Johanneksen seurakunta
- Lugan Pyhän Maria Magdalenan seurakunta
- Skuoritsan Pyhän Karariinan seurakunta
- Volosovan seurakunta

MENNYT JA TULEVA LEIKKAUSPISTEESSÄ

Länsi-Inkeri on historiallisesti Inkerin kirkon ydintä, sitä aluetta, johon inkeriläisseurakunnat ennen vainoja keskittyivät. Tänään Länsi-Inkeri on kirkon seitsemästä rovastikunnasta maantieteellisesti pienin. Maalta- ja maastamuutto ovat ravistelleet sitä rajusti viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana. Mihin Länsi-Inkerissä suunnataan katseet?

Hietamäen, Skuoritsan, Kupanitsan ja Kosemkinan seurakuntien historia ulottuu 1600-luvulle aikaan, jolloin Inkerinmaa oli Ruotsin provinssia. Hatsinassa, Kolppanassa, Lugassa ja Jamburgissa (nyk. Kingisepp) luterilaiset seurakunnat syntyivät Venäjän keisarikunnan aikana. Kaiketi vain Volosovon seurakunnan voidaan sanoa syntyneen täysin uutena 1990-luvulla, koska itse kaupunkikin on kehittynyt 1900-luvun jälkipuoliskolla.

Historiallinen perintö

Evankelis-luterilaisen tunnustuksen perinteestä Länsi-Inkerin rovastikunnan alueella todistavat useat vanhojen kirkkojen rauniot ja hautausmaat, joista löytyy hautakirjoituksia suomen ja saksan kielillä, sekä tänä päivänä toimivat kirkot, olivat ne sitten uusia (Kingisepp, Luga, Hietamäki, Volosovo) tai historiallisia rakennuksia, jotka on palautettu käyttöön osittain tai kokonaan.

Historiallinen perintö on samaan aikaan sekä kultakaivos että raskas taakka. Kirkolliset rakennukset, olivat ne sitten hajotettuja, uudelleen rakennettuja tai uusia, ovat totuttu osa maisemaa, johon on Venäjän oloissa ainutlaatuisella tavalla, luonnollisesti sulautettu eurooppalaiseen tyyliin luotuja, hallitsevia arkkitehtuurisia elementtejä.

Eräs venäjänkielinen runoilija Tervolasta (kylä Skuoritsan kirkon lähellä) on omistanut runonsa maalle, jolla niin venäjän kuin suomenkin kieli kuulostaa omalta. Perinteisten juhlien - joulun, laskiaisen, pääsiäisen ja juhannuksen - vietto otetaan lämpimästi vastaan eri taustoista olevan väestön parissa ja niihin osallistuu myös paikallishallinnon edustajia.

Hatsinassa on kahtena viime vuonna pidetty joulumarkkinat Paavali I:n palatsin edessä sijaitsevalla aukiolla. Nämä markkinat ovat yhdistäneet uuden ja vanhan tavan viettää joulua. Markkinoita avaamaan ja siunaamaan on kutsuttu Inkerin kirkon pastori, joka puheessaan kertoi juhlan merkityksestä.

Inkerin kirkon 400-vuotisjuhla huo-

Juhannusjuhlat ovat perinne Länsi-Inkerin rovastikunnassa. Kesäkuussa 2012 juhlia vietettiin sateisessa säässä Skuoritsan vanhassa parakkikirkossa.

Länsi-Inkerissä on tarvetta liikkuville pastoreille

mioitiin joidenkin kuntien kalentereissa ja sitä vietettiin näyttelyiden, konserttien ja konferenssien muodossa. Tilaisuuksia pidettiin seurakuntien lisäksi myös museoissa ja kulttuurikeskuksissa. Tämän vuoden lokakuussa vietetään Kolppanan opettajaseminaarin 150-vuotisjuhlaa Hatsinassa ja Kolppanassa.

Tyhjenevä maaseutu

Venäjällä maaseudun väestö jättää kotipaikkakuntansa ja muuttaa kaupunkeihin. Länsi-Inkerissä tällainen muuttokeskus on Pietari.

Toinen tekijä on Suomeen muutto. Inkerin Liiton puheenjohtaja **Aleksandr Kirjasen** antamien tietojen mukaan venäjänsuomalaisten määrä on pienentynyt vuosien 2002 ja 2010 välisenä aikana 34 000 hengestä 20 300 henkeen, mikä on 40 %.

Tänä päivänä Venäjältä Suomeen muuttavat eivät kuitenkaan ole pelkästään suomalaisia sukujuuria omaavia, vaan myös muita kansallisuuksia. Valintansa he ovat tehneet suomalaisesta kulttuurista ja kielestä, elämäntavasta, terveydenhuollon mahdollisuuksista, koulutussysteemistä ja sosiaaliturvasta saamansa käsityksen pohjalta.

Näissä oloissa Länsi-Inkerin rovastikunnan maalaispaikkakuntien seurakunnat väistämättä pienenevät jäsenmäärältään. Tilannetta pahentaa ongelma kulkuyhteyksissä kylien välillä, mikä tekee vaikeaksi pääsyn sunnuntain jumalanpalvelukseen, erityisesti iäkkäiden seurakuntalaisten kohdalla.

Länsi-Inkerissä on tarvetta liikkuville pastoreille, jotka voisivat käydä sairaiden ja vanhusten luona pitämässä jumalanpalveluksia kotioloissa seuranaan avustajia ja diakoniaryhmien jäseniä. Toisaalta kaupungeissa - Kingiseppissä, Lugassa, Hatsinassa ja Volosovassa - sijaitsevilla seurakunnilla on hyvät tulevaisuudennäkymät työlle lähietäisyydellä asuvien paikallisten asukkaiden parissa.

Hatsinan seurakunnalla on korkeatasoinen kuoro, joka esiintyy erilaisissa juhlissa.

Ilosanomaa kaikille

Kielen suhteen on mielestäni välttämätöntä toimia kahdella kielellä pitämättä hinnalla millä hyvänsä kiinni suomen kielen säilymisestä, mutta myöskään siirtymättä kokonaan venäjän kieleen. Yleismaailmallisen kirkollisen saarnan luonteen ja suomalaisten juurten muiston oikeanlaisen yhdistämisen pitäisi auttaa Inkerin kirkkoa säilyttämään asemansa Venäjän perinteisenä tunnustuskuntana.

Erityistä huomiota tulee kiinnittää työhön niiden ihmisten parissa, joita kiinnostaa Länsi-Inkerin menneisyys; sen muistomerkit, hautausmaat sekä kulttuurinen ja hengellinen perintö. Tähän ryhmään tulee suhtautua lojaalisti ja yhteistyöllä. On kuitenkin painotettava, että ilosanoma, jota Kristuksen kirkko julistaa, on tarkoitettu kaikille.

Teksti: Pavel Krylov – Länsi-Inkerin lääninrovasti

Suomennos: Miina Makkonen

Kuvat: Kristiina Paananen

Kirkkoherra ja Länsi-Inkerin lääninrovasti Pavel Krylov kastaa Skuoritsan kirkossa uuden seurakuntalaisen.

Kosemkinan seurakunta kokoontuu pienessä huoneessa Pyhän Andreaan kirkon etuosassa.

TAIVASTA KOHTI MATKA VIE

Karstalan kylässä asuneen inkeriläisen Maria Parfejevan siunasivat haudan lepoon helmikuussa kirkkoherra Väinö Kuosti ja pastori Jukka Paananen. Etualalla Marian puoliso Aleksander Parfejev.

Länsi-Inkerin lumivalkoiset pellot kimaltelevat sydäntalven auringossa, kun saattoväki veisaa Maa on niin kaunis -virttä suomeksi ja venäjäksi. **Maria Parfejeva** siunataan kotikylässään haudan lepoon.

Maria o.s. Penttinen syntyi Kreplan kylässä inkeriläiseen kotiin melkein 82 vuotta sitten. Inkeriläis-venäläinen aviomies **Aleksander Parfejev** löytyi naapurikylästä Karstalasta, johon nuoripari asettui asumaan. Perheeseen syntyi yksi tytär.

Parfejevit olivat ahkeria. Maria piti kodin aina puhtaana ja siistinä. Hänen näppärissä käsissään valmistui herkullisia piirakoita, joita ystävät ja naapurit yhä muistelevat. Aleksander oli taitava puuseppä.

Koti avoinna Jumalan sanalle

Hietamäen kirkkoherra **Väinö Kuosti** on kotoisin Korotsan kylästä, lähellä Karstalaa. Väinön äiti ja Maria olivat ystäviä keskenään. Parfejevit auttoivat Kuostin perhettä, jossa oli monta lasta ja elanto tiukilla. Väinö oli Marialle ja Aleksanderille kuin oma poika.

Karstalan ja lähialueiden inkeriläiset kokoontuivat Neuvostoliiton aikana hengellisiin kotikokouksiin Väinö Kuostin kotitaloon. Kun Väinön äiti kuoli vuonna 2003, hengellisiä tilaisuuksia alettiin pitää Marian ja Aleksanderin kotona.

Monet kerrat on Parfejevin talossa kuultu Jumalan sanaa, veisattu virsiä – Maria aina suomeksi – ja nautittu pyhää ehtoollista. Seurojen päätteeksi pöytään kannettiin kaunis teekalusto ja emännän valmistamat tarjottavat.

Marian terveys heikkeni pikku hiljaa, kunnes muutama vuosi sitten hänellä ei enää ollut voimia ottaa vastaan seuravieraita. Tänä vuonna, tammikuun lopussa, Marian ajallinen taival päättyi omassa kodissa, tyttären käsivarsilla.

Uusia versoja

Viimeiset jäähyväiset Marialle on jätetty. Hautajaisvieraat siirtyvät haudalta kävellen vainajan kotiin, jossa odottavat aviopuoliso ja juhlavasti katetut pöydät. Ruokailun lomassa muistellaan vainajaa ja menneitä vuosia. Ilmassa on kaipausta ja kiitollisuutta.

Vanhoista seuravieraista paikalla on vain kaksi. Yksi ei ole päässyt tulemaan, muut ovat kuolleet. Näinkö hyvä perinne lopullisesti päättyy, kun vanha sukupolvi kuolee?

Tyttären apuna hautajaisjärjestelyissä on kaksi nuorta naista. He kertovat, että äiti kävi vielä eläessään Parfejevilla seuroissa. Tyttäret ovat käyneet joskus Pietarissa Pyhän Marian kirkossa. Väinö Kuosti tokaisee, että seuroja voitaisiin jatkaa jonkun kotona niin kuin ennen. Sisarukset ja Marian tytär ilahtuvat. Jätämme heille yhteystietomme ja kirkkomme lehtiä. Nuorempaa sukupolvea ei saa unohtaa.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

• Teksti: Sima Tshernyseva
• Kuvat: Kristiina Paananen, lapsi- ja nuorisotyön arkistot
• Suomennos: Miina Makkonen/Kristiina Paananen

Serafima Tshernyseva: *“Lasten ja nuorten palveleminen on minulle suuri siunaus”*

21-vuotias Serafima “Sima” Tshernyseva opiskelee viidettä vuotta Pietarissa ja valmistuu tänä keväänä laivanrakennusinsinööriksi. Opintojensa ohessa hän on työskennellyt noin kaksi vuotta Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön toimikunnassa. Reilun vuoden ajan hän on keskittynyt erityisesti lapsi- ja nuorisotyön tukemiseen Länsi-Inkerin rovastikunnassa, Kingiseppin ja Lugan seurakunnissa.

Jaaman seurakunnassa kasvaneet rippikoulukaverit Sima (vas.) ja Masha Kingiseppissä syksyllä 2008.

Olen syntynyt ja kasvanut Kingiseppissä. Ensimmäisen kerran kuulin Jeesuksesta lastentarhassa, kun Suomesta tulleet vieraat kertoivat adventin aikana Vapahtajan syntymästä, lauloivat Jeesuksesta ja antoivat lahjoja.

Pyhäkoulua kävin Inkerin kirkkoon kuuluvassa Jaaman seurakunnassa. Vähän vanhempana osallistuin nuorten toimintaan ja kävin rippikoulun. Vuonna 2008, kun olin 17-vuotias, seurakunnassamme työskennellyt lähetystyöntekijä **Jukka Paananen** lähetti minut nuortenleirille Kelttoon. Sydämeni avautui siellä Jumalalle ja siitä alkoi aktiivinen uskonelämäni.

Kutsu palvelemaan

En osannut aluksi ajatella, että voisin itse tehdä jotakin evankeliumin leviämisen hyväksi. Kului pari vuotta, kunnes Jumala antoi minulle pienen tehtävän: Petroskoissa työskentelevät **Aleksei** ja **Nadezhda Krongolm** pyysivät minua avuksi lastenleirille Karjalaan. Sitten eräänä iltana Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön johtaja **Veronika Shutova** soitti ja tarjosi työtä toimikunnasta.

Kaikki ei työssä aina onnistu, mutta Jumala kannattelee ja siunaa erilaisin tavoin. Olen kiitollinen työtovereistani. Erityisesti iloitsen siitä, että meillä on yksi ja sama päämäärä: palvella lapsia, nuoria, kaiken ikäisiä ja siten palvella itse Kristusta.

Nuorteniltoja ja pyhäkoulua

Pääosa työstäni on Länsi-Inkerin rovastikunnan lapsi- ja nuorisotyön tukemista kahdessa seurakunnassa. Lauantaisin avustan nuortenilloissa Kingiseppissä ja sunnuntaisin pyhäkoulussa Lugassa.

Jaaman seurakuntaan on jälleen muodostumassa nuorten ryhmä.

Ylä- ja alakuvassa Lugan seurakunnan pyhäkoululaisia.

Sima auttoi jo nuorempana Jaaman seurakunnan pyhäkoulussa. Kuva pääsiäiseltä 2007.

Musikaalinen Sima on esiintynyt Inkerin kirkon erilaisissa kokoonpanoissa.

Iloitsen siitä, että Jaaman seurakunnassa vähitellen on taas muodostumassa pysyvä joukko nuoria. On ihmeellistä, miten Jumala yhdistää eri-ikäisiä ja eri tavalla ajattelevia ihmisiä elämään ja toimimaan yhdessä.

Jumala antaa minulle jatkuvasti ihmettelyn aiheita myös Lugan työssä. Lapset ovat siellä erityisiä. Lähes kaikki kasvavat yksinhuoltajaperheissä tai kokonaan ilman vanhempia. On hienoa, että he voivat saada seurakunnassa edes hiukan sitä rakkautta, jota ilman jäävät kotona.

Suuri esimerkki kärsivällisyydestä on Lugan seurakunnan pastori **Igor Sherbaha**. Jumala on antanut hänelle paljon rakkautta näitä lapsia kohtaan - erityisesti niissä tilanteissa, joissa he käyttäytyvät huonosti. Joidenkin lasten vanhemmatkin saattavat pilkata heidän uskoaan, mutta kiitos Jumalalle, lapset silti tulevat seurakuntaan sydämet palaen Jumalan puoleen.

Inkerin Kirkko -lehti vuonna 1993: ”INKERIN KIRKKO ON KASVANUT RÄJÄHDYSMÄISESTI”

Kuvat: Inkerin kirkon arkistot

Näin otsikoi lehtemme kaksikymmentä vuotta sitten uutisen, jossa kerrottiin uudelleen rekisteröityneen Inkerin kirkon ensimmäisestä kirkolliskokouksesta. Historiallisessa kokouksessa tehtiin useita kauaskantoisia päätöksiä. Yksi niistä oli suomalaisen rovasti Leino Hassisen kutsuminen Inkerin kirkon piispaksi.

Inkerin kirkon ensimmäinen kirkolliskokous yli kuuteenkymmeneen vuoteen pidettiin maaliskuussa 1993 Kelton kirkossa. Vas. johtava pastori Aarre Kuukauppi, kokouksen puheenjohtaja rovasti Leino Hassinen ja sihteeri Marja-Liisa Aarnio.

Inkerin Kirkko 2 (6)/1993 kuvaa ensimmäisen kirkolliskokouksen tunnelmaa: *Inkeriläisille kokous oli merkittävä. Tunnelma niin seurakunnissa kuin edustajienkin keskuudessa oli innostunut. Inkeriläisille tuntui olevan innostava ja jossain mielessä käsittämätönkin ajatus, että he vihdoinkin voivat itse päättää oman kirkkonsa asioista. Demokratia on käsite, jossa niin inkeriläiset kuin suomalaisetkin saavat kasvaa.*

Uuteen itsenäiseen alkuun

Inkerin kirkko julistautui itsenäiseksi vuoden 1992 alusta lähtien. Tarkoitus oli pitää kirkolliskokous saman vuoden maaliskuussa ja piispanvaali toukokuussa, mutta aikataulu venyi. Kirkolliskokous pidettiin 19.-20.3.1993 Kelton uudessa kirkossa. Paikalla oli Inkerin kirkon 26:sta seurakunnasta kaksi edustajaa kustakin sekä 17 työntekijää. Kokousta johti johtava pastori **Aarre Kuukauppi**.

Rovasti **Leino Hassinen** kiteytti avauspuheessaan Inkerin kirkon siihen astisen toiminnan suhteessa yhteiskuntaan:

- Inkerin kirkko ei ole ollut koskaan lähes 400-vuotisen historiansa aikana niin itsenäinen kuin nyt. Aikaisemmin se on toiminut osana Ruotsin kirkkoa, venäläisen hallinnon alaisena tai sitten osana saksankielistä luterilaista kirkkoa Koskaan aikaisemmin Jumalan kansa ei ole vaeltanut siinä maastossa missä me nyt: 1990-luvun Venäjällä, marxismi-leninismin jälkeisessä yhteiskunnassa. Tässä tilanteessa emme voi kopioida isien ja äitien neuvoja, kirkon aikaisempia ratkaisuja.

Ilmassa oli pohdintaa siitä, missä määrin Inkerin kirkon on hyvä ottaa mallia Suomesta.

- Inkerin kirkon ei tule niellä sellaisenaan kaikkia Suomen kirkon tekemiä ratkaisuja, vaan meidän on annettava aikaa itsellemme kasvaa kirkkona omaan, itsenäiseen teologiaan. Vasta tuolloin kykenemme tekemään itsenäisiä päätöksiä, joiden takana myös pystymme seisomaan, osallistujat painottivat.

Kansainvälistyminen ja koulutus

Inkerin kirkko halusi olla kansainvälisesti avoin. Niinpä kirkolliskokous teki päätöksen liittymisneuvottelujen aloittamisesta Luterilaisen maailmanliiton, Kirkkojen maailmanneuvoston ja Euroopan kirkkojen konferenssin kanssa.

Toinen merkittävä, tulevaisuuteen vahvasti suuntaava päätös liittyi koulutukseen.

Yksi Inkerin kirkon polttavimmista ongelmista on ollut koulutettujen työntekijöiden puute. Nyt tähän ongelmaan on tulossa valoa, sillä kirkolliskokous teki päätöksen Kirkon koulutuskeskuksen perustamisesta. Kirkkohallituksen aiemmin tekemän päätöksen mukaan Espoon seurakunnilta saatavien rakennuslahjoitusten sijoituspaikaksi tulee Keltto, jonne myös Kirkon koulutuskeskus toistaiseksi perustetaan.

Kirkko tarvitsee piispan

Inkeriläisten odottama päätös oli piispan viran täyttäminen. Kirkolliskokous päätti yksimielisesti kutsua piispakseen suomalaisen rovastin, teologian lisensiaatti Leino Hassisen. Hassinen on palvellut Inkerin kirkkoa vuodesta 1989 lähtien useassa eri tehtävässä ja oppinut tuona aikana tuntemaan kirkon elinolosuhteita ja sen työntekijöitä.

- Työ Inkerin kirkossa on mittava. Tär-

”Nöyryyttä ei ole se, että sanoo: ei minusta ole ja vetäytyy syrjään. Nöyryyttä on se, että tuntee riittämättömyytensä ja sanoo siitä huolimatta: minä yritän, tulen mukaan.”, kirjoittaa kirjassaan Leino Hassinen (oik.), joka vihittiin Inkerin kirkon piispaksi keväällä 1993. Vihkimisen toimitti Viron kirkon arkkipiispa Kuno Pajula (vas.).

Piispa Leino Hassisen läksiäisiä vietettiin Pyhän Marian kirkossa jouluna 1995. Vikaari Aarre Kuukauppi ojensi kantoraketiksi itseään verranneelle piispa Hassiselle Inkerin kirkon läksiäislahjana puusta veistetyn Sputnikin, jonka sisällä on Hyvä Paimen lampaineen.

Lääninrovasti Leino Hassinen piti 11.5.1991 Hietamäen seurakunnan ensimmäisen jumalanpalveluksen 53 vuoteen. Hassisen vieressä vasemmalla diakonissa Helvi Simonen Suomesta.

keintä on vahvistaa seurakuntia hengellisesti, jotta ihmiset uskaltaisivat elää tässä jälkimarxilaisessa yhteiskunnassa kristittyinä. Toinen tärkeä tehtävä on luoda Inkerin kirkosta yhtenäinen kirkko, jonka kaikki seurakunnat kokevat omakseen, Hassinen kommentoi tulevia haasteitaan.

Hassisen suostumusta piispaksi edelsi epäröinti ja vakava pohdinta siitä, miten järkevää olisi vielä 68-vuotiaana tarttua uuteen, vaativaan toimeen. Mutta kuten hän itse vuosien ajan oli muille opettanut: ”Kristityn on kuluttava siinä, missä tarvitaan, eikä hakeuduttava sinne, missä on mieluisaa.”

- Ehdotin kuitenkin, että harkittaisiin vanhaa kirkollista käytäntöä, jossa piispanvirkaa hoitaa tilapäisesti ns. moderaattori. Siihen Aarre Kuukauppi tuumasi ykskantaan: ”Kuule, Leino, mei mummot ymmärtäät paremmin separaattorin kuin moderaattorin. Mut sen hyö tietäät, mikä piispa on; eikä sitäpaitsi kirkkojärjestys tunne mittää moderaattoria, piispan kyllä.” Siinä vaiheessa minun generaattorini lakkasi tuottamasta vastaväitteitä.

Piispallinen kantoraketti

Sortavalassa syntynyt Leino Hassinen vihittiin Inkerin kirkon piispaksi 23.5.1993 Kelton kirkossa. Läsnä oli noin 800 ihmistä. Vihkimyksen toimitti Viron kirkon arkkipiispa Kuno Pajula, joka paria vuotta aikaisemmin oli ollut rohkaisemassa Inkerin rovastikuntaa irrottautumaan Viron kirkosta ja itsenäistymään omaksi kirkokseen.

Saarnassaan vasta vihitty piispa kuvaili tehtäväänsä avaruustermein:

- Olen – tietysti yhdessä toisten kanssa – kantoraketti, jonka tehtävänä on auttaa Inkerin kirkko radalleen ja sitten pudota avaruusromuna Suomeen Kantoraketista ei kysytä, kuinka kauan se paloi, vaan paloiko se kyllin voimakkaasti niin, että satelliitti pääsi radalleen.

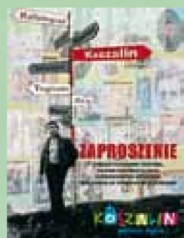
Inkerin kirkon nykyinen piispa Aarre Kuukauppi sanoo olevansa tyytyväinen, ettei piispaa aikoinaan ryhdytty valitsemaan omasta joukosta. Aarre Kuukaupin mielestä piispa Leino Hassinen ja kirkon pääsihteerinä toiminut **Isto Pihkala** suuntasivat kirkon kehitystä hyvin oikeaan suuntaan.

- Kun Leino Hassisesta tuli piispa, hän julkaisi asiakirjan nimeltä ”Inkerin kirkon kompassi”, jossa sanottiin, että kirkon täytyy työskennellä yhteiskuntamme elämässä kaikkiin suuntiin. Kirkon on reagoitava, vastattava, se ei saa takertua suomalaisuuteensa tai johonkin muuhun ominaisuuteensa, vaan sen on oltava avoimena täydet 360 astetta. Tämä oli omalla tavallaan vaikea prosessi, joka kesti pitkään, kymmenisen vuotta. Onneksi kirkon näyn toteuttaminen yhteiskunnassamme alkoi jo edeltäjäni aikana, Kuukauppi iloitsee.

Teksti: Kristiina Paananen
Kuvat: Inkerin kirkon arkistot

Lähteinä käytetty Inkerin Kirkko -lehteä 2(6)/1993 sekä Leino Hassisen teosta Idän uusi aamu (Karisto Oy 1997), joista myös tekstissä olevat lainaukset.

Inkerin kirkon pastorille voitto elokuvafestivaaleilla

Neuvostoliittolaiselle laulaja-runoilija-näyttelijä Vladimir Vysotskille (1938-1980) omistetut dokumenttielokuvien festivaalit pidettiin 11. kerran Koshalinin kaupungissa Puolassa. Festivaalit päättyivät palkintojenjakoon 21.1.2013.

Inkerin kirkon taholta festivaaleilla esitettiin dokumenttielokuva ”Vladimir Vysotskin muistoja: luterilainen näkökulma”. Elokuva voitti ensimmäisen palkinnon ja sai lisäksi Grand Prix -pääpalkinnon. Elokuvan on tehnyt Moskovan Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan kirkkoherra **Igor Alisov**.

Vladimir Vysotski –museon johtaja **Marlena Zimna** oli sattumoisin löytänyt elokuvan Internetistä ja ehdotti kilpailuun osallistumista. Luterilaisen pastorin amatöörifilmi ohitti suurella äänimäärällä muut kilpailuun osallistuneet elokuvat, joiden joukossa oli myös ammattilaisten tekemiä filmejä. Sekä kirjallisuuden ammattilaiset että tavalliset katsojat olivat erittäin ihastuneita elokuvan kristilliseen näkökulmaan sekä sen antamaan tarkkaan informaatioon runoilijan luomistyöhön liittyneistä tapahtumista.

Onnittelemme pastori Igor Alisovia hienosta saavutuksesta!

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2013 alusta jatkuvana tilauksena 19,95e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja:________________

Lähiosoite:________________

Postitoimipaikka:________________

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25,95 e)

Tilauksen maksaja:________________

Lähiosoite:________________

Postitoimipaikka:________________

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni:________________

INKERIN KIRKKO
1/85/2013

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2500
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa: Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä vastaavalle toimittajalle edellisen kuun alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 e
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle 25,95 e. Tilauksessa mainittava: Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Kuva: Kristiina Paananen

Kolumni Välähdyksiä Venäjältä

Jälkimuisto -perinne

Inkerin kirkon jumalanpalveluksessa pappi joskus kirkollisten ilmoitusten yhteydessä lukee jonkun seurakuntalaisen yhden tai useamman kuolleen omaisen nimet sekä syntymä- ja kuolinajat. Tämän jälkeen lauletaan virsi seisaaltaan. Lopuksi pastori lausuu raamatunjakeen tai rukouksen. Jumalanpalveluksen päätyttyä omaisiaan muisteleva joskus jakaa suklaakonvehteja muulle seurakunnalle. Kyse on niin sanotusta jälkimuistosta.

Katolisen kirkon oppiin sisältyy mahdollisuus rukoilla vainajien puolesta ja helpottaa heidän osaansa kuoleman jälkeen. Ortodoksikirkon oppi kuolemanjälkeisistä tapahtumista perustuu Pyhän Feodoran näkyyn. 700-luvulla elänyt Feodora näki näyssä kuolleen hengellisen isänsä Vasilin sekä oman kuolemansa. Enkelit saattoivat hänet maasta taivaaseen ja suojelivat vastaantulevilta pahoilta hengiltä. Kahdesti hänet vietiin Jumalan tarkasteltavaksi – kolmantena ja neljäntenäkymmenentenä päivänä kuoleman jälkeen. Pikku hiljaa Feodora kohosi korkeuksiin kulkien koettelemuksesta toiseen kuin läpi tulliasemien.

Feodoraa saattavat enkelit kantoivat aarrearkkua. Siinä säilytettiin isä Vasilin rukouksia ja hyviä tekoja, joita tämä oli tehnyt paljon enemmän kuin hänen itsensä pelastamiseksi tarvittiin. Niinpä eri tulliasemilla enkelit ottivat arkusta tarpeellisen määrän Isä Vasilin hyviä tekoja täyttämään Feodoran puutteita. Tämä yksityiskohta vastaa katolisen kirkon oppia, jonka mukaan pyhien hyvät työt voivat sovittaa muiden ihmisten tekemiä syntejä.

Feodoran näystä on peräisin ortodoksien käytäntö rukoilla vainajan puolesta kolmantena ja neljäntenäkymmenentenä päivänä. He uskovat, että rukoukset, kolehdit ja erilaiset hyvät työt, joita ihminen tekee kuolleen muistoksi, vaikuttavat edullisesti hänen sielunsa tilaan iankaikkisuudessa. Nämä käsitykset ilmestyivät kirkon historiaan 500-luvulla ja puhkesivat kukoistukseen keskiajalla. Raamatussa ei tällaisesta lue sanaakaan, ei myöskään kirkkoisien kirjoituksissa.

Luterilaisen kirkon oppi ihmisen pelastuksesta on selkeä: yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen kautta. Hyvät teot ovat uskon tuottamaa hedelmää. Raamattu ei opeta meitä rukoilemaan vainajien puolesta. Martti Luther hylkäsi sen paheellisena käytäntönä reformaation aikana. Hän jätti vain hyvän tavan muistaa kuolleita. Tämä tapa välittyikin kaikkiin luterilaisiin kirkkokäsikirjoihin ja on ollut myös Inkerin kirkon kirkkokäsikirjassa vuodesta 1617 asti.

Inkerin kirkossa luetaan viikon aikana kuolleitten seurakuntalaisten nimet tai niiden nimet, joita ei ole koskaan aikaisemmin kirkossa muistettu. Käytännössä lisäksi luetaan myös niiden nimet, joiden kuoleman vuosipäivä on lähellä. Tapa lienee lähtöisin ortodoksisesta ympäristöstä, jonka keskellä Inkerin kirkko toimii. Sitä pidetään hyväksyttävänä, luonteeltaan sielunhoidollisena käytäntönä. Kun omaiset muistelevat kuolleitaan, he samalla todistavat, että Jumalalle ei ole olemassa kuolleita, Hänelle kaikki ovat eläviä. Tämä antaa toivon pikaisesta jälleennäkemisestä kaikkien niiden rakkaitten kanssa, joista on jouduttu ajassa eroamaan.

Vainajien muistaminen palvelee todistuksena siitä, että on olemassa maanpäällinen, vielä taisteleva kirkko, joka tähyää taivaisiin, ja Taivaallinen Kirkko, jossa nyt ovat kaikki Jumalan lapset. Meitä erottaa vain näkymätön raja, kuolema, jonka läpi me elävätkin kerran menemme, ja yhdistymme Taivaalliseen Kirkkoon.

Jos elämme, elämme Herran omina, ja jos kuolemme, kuolemme Herran omina. Elämmepä siis tai kuolemme, me kuulumme Herralle. Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra. (Room. 14:8-9)

Teksti: Ivan Hutter – Kelton seurakunnan pastori
Suomennos: Anu Saari
Kuva: Kristiina Paananen

M
Itella Posti Oy

Kuva Kristiina Paananen

Soi kunnia ja kiitos

Melchior Vulpius 1609

Soi kunnia ja kiitos
nyt kuninkaallemme,
se raikuu lasten suusta
Daavidin Pojalle.

Soi riemu luomakunnan,
ylistys enkelten,
kun Luoja saapuu maahan,
näin nöyrä, hiljainen.

Ja Israelin kansa
nyt palmunoksillaan
tervehtii kuningasta
ja laulaa kiitostaan.

Oi terve, auttajamme,
kärsivä Messias
ja orjantappuroilla
kruunattu kuningas!

Laulamme hoosiannaa,
tahdomme kumartaa
anteeksiantamuksen
ja rauhan valtikkaa.

Virsi 60

Theodulph Orleansilainen n. 820. Suom. Leena Suutarla ja Anna-Maija Raittila 1979. Virsikirjaan 1986.

INKERIN KIRKKO

2/86/2013

Vankilatyötä Siperiassa

Inkerinsuomalaisten kielenkäyttö

Kolppanan seminaari 150 v.

... ja kodeissaan he yhdessä mursivat leipää ja aterioivat riemuisin ja vilpittömin mielin. Ap.t. 2:46

Ap.t. 2:9-12

Tuulikki Vilhunen

Pyhän Marian kirkossa lauloivat 25.4.2013 nenetsit, udmurtit, permiläiset, tsuvassit, pietarilaiset, jne.

”Meitä on täällä partilaisia, meedialaisia ja elamilaisia, meitä on Mesopotamiasta, Juudeasta ja Kappadokiasta, Pontoksesta ja Aasian maakunnasta, Frygiasta, Pamfyliasta, Egyptistä ja Libyasta Kyrenen seudulta, meitä on tullut Roomasta, Frygiasta, Pamfyliasta, Egyptistä ja Libyasta Kyrenen seudulta, meitä on tullut Roomasta, toiset meistä ovat syntyperäisiä juutalaisia, toiset uskoomme kääntyneitä, meitä on kreetalaisia ja arabialaisia -- ja me kaikki kuulemme heidän julistavan omalla kielellämme Jumalan suuria tekoja.” He eivät tienneet, mitä ajatella. Ihmeissään he kyselivät toinen toiseltaan: ”Mitä tämä oikein on?”

INKERIN

KIRKKO

2/86/2013

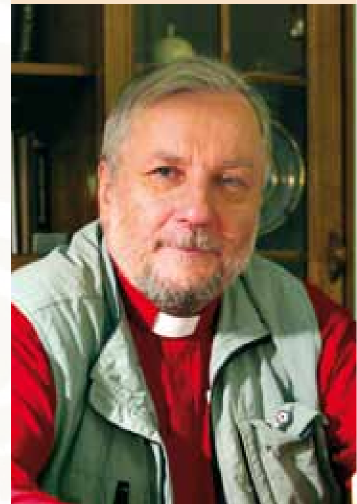
Lehti on perustettu joulukuussa 1991 suomen- ja venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää uutisia ja tietoa kirkon nykypäivästä suomea puhuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Terveisiä Pietarista Inkerin kirkosta

Täällä eletään tiiviissä hengellisessä tunnelmassa. Suuri ortodoksikirkko viettää laajasti ja juhlallisesti Pääsiäistä. Me taas odotamme Helluntaita ja Pyhän kolminaisuuden päivän juhlaa.

Hiljattain saimme viranomaisilta viestin, että Muurmanskin kirkkohankkeelle on nyt myönnetty rakennuslupa. Myös Omskissa Siperiassa näyttää siltä, että viranomaiset ovat pikkuhiljaa valmiit antamaan meille vanhan kirkon, ja uusi työnäky alkaa muodostua. Pihkovan alueella ja Petserissä on pieni virolais-inkeriläinen kuihtuva seurakunta, jonka toivomme syntyvän uudelleen venäjänkielisen työn kautta.

Hyvä on Herra! Kun Pyhä Henki tulee teihin, te saatte voiman ja te tulette olemaan minun todistajiani maan ääriin asti. (Ap.t. 1:8). Tämä todistajan tehtävä meidän tulee muistaa myös käytännössä. Siinä onkin tehtävää koko elämäksi. Se ei ole meidän työtämme, mutta Pyhä Henki, Kristuksen Henki, tekee sitä meissä ja meitä käyttäen. Pyhä Henki kirkastaa meille Kristusta, se kirkastaa meille millä hinnalla meidät on ostettu ja sovitettu pelastukseksemme. Pyhä Henki herättää meidät synnin unesta, käännyttää meidät ja lähettää meidät iloiten työhön.

Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. (Room. 8:9) Ilman Kristuksen Henkeä me toteutamme vain omaa itseämme ja palvelemme syntiä, koska emme pelkää Jumalaa. Emme tarvitse evankeliumia, emme tarvitse lähetystyötä, pelkkä auttaminen riittää. Mieleen tulee Raamatun ajatus, että kaikki mikä ei ole uskosta on syntiä, ja ettei voi olla otollinen Jumalalle ilman uskoa. Usko on Jumalan lahja, joka tulee Sanan kuulemisesta. Siksi kaikki ajatukset ja mielipiteet on perusteltava Raamatulla. Eräässä lehdessä toimittaja vetosi ettei luterilaisille avioliitto ole sakramentti ja siksi luterilaisen kirkon pitää hyväksyä uusi sukupuolineutraali avioliittolaki, jos valtio sen hyväksyy. On hyvä muistaa, että avioliitto on Raamatussa hyväksytty miehen ja naisen väliseksi liitoksi ja vielä mahdollisesti koko elämän kestäväksi. Se on Pyhä. On kunnioitettava ja pelättävä ensisijaisesti Jumalaa.

Me kaikki olemme heikkoja ja syntisiä, ja Jumalan armosta olemme hänen lapsiansa. Pitäisikö hyväksyä aviorikokset, koska nekin luokitellaan ”rakkaudeksi”. Lihan mieli haluaa kaiken piilottaa rakkauteen, mutta Paavali opettaa selvästi, että lihan mieli on vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle.

Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden. Jos nyt hänen Henkensä , hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. (Room.8:11)

Niinpä tämä ei ole mitään muuta kuin taistelua Hengen ja synnin, se on sielunvihollisen välillä. Henki vie elämään kuolettaen meissä vanhan Aatamin niin, että Kristus kasvaa meissä ja sen kautta uusi ihminen. Tai me rakastamme lihan himoja ja päätöksiä ”rakkaudessa” ja omistamme kuoleman.

Olemme Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. (Room. 8:17)

Amen. Hallelujaa!

Diakoni Slava Ostanin:

Teksti: Anu Saari – Lähetystyöntekijä,Omskin seurakunta
Kuva: Juha Saari

–”Vankilatyössä pärjää se joka on itse lusinut”

Nuori rötöstelijä sai vankilassa käsiinsä Raamatun. Sana synnytti uskon ja antoi elämälle uuden suunnan. Siitä kumpusi vahva näky vankilatyöstä. Slava auttaa sanoin ja teoin.

V**jatsheslav**, **Slava**, oli 8 kk:n ikäinen, kun hänen äitinsä kuoli ja samoihin aikoihin perheen isä joutui 15 vuodeksi vankilaan. Eräs mummo Tšitassa otti hoitaakseen Slavan ja tämän isosiskon. Sieltä he siirtyivät myöhemmin mummon pojan perheeseen. Muistot kasvattina olosta ovat Slavalla hyviä. Lapsia kohdeltiin hyvin.

Lopetettuaan koulun Slava pääsi opiskelemaan merimieskouluun Vladivostokiin, ja muutti asumaan koulun asuntolaan. Asuntolaolot ja epämääräiset kaveripiirit vetivät Slavaa magneetin tavoin puoleensa. Porukassa nuoret miehet touhusivat kaikenlaista laitonta. Parikymppisenä Slava yhdessä toisen nuoren miehen kanssa jäi kiinni aseellisesta ryöstöstä muiden jengin jäsenten päästessä pälkähästä.

Oikeuden päätöstä odottaessaan Slava muisti, miten mummo oli heille lapsille kertonut Jumalasta ja kuinka he olivat yhdessä viettäneet pääsiäistä. Hän rukoili: ”Herra vapahda minut vankilasta!” Nuori sellikaveri näytti repivän Uutta testamenttia, mutta Slava oli kova lukemaan, ja pyysi mieheltä tuon kirjasen. Hän luki sen monta kertaa läpi. Vaikka Uusi testamentti oli kiinnostava, Slava ei omien sanojensa mukaan ymmärtänyt siitä mitään. Hän siirtyi Psalmeihin, joissa on paljon sellaista, mihin tavallinen ihminen voi tarttua ja alkoi rukoilla Psalmien sanoin, Slavaa muistelee. Usko syntyi, elämään syttyi toivo ja sille löytyi suunta.

Vangittuna, mutta vapaana

Slava sai lopulta kuuden vuoden tuomion ja joutui työsiirtolaan. Siellä hän alkoi heti käydä baptistien hengellisissä kokouksissa. Seuraavassa vankileirissä, jonne Slava siirrettiin, kokoontuivat helluntailaiset. Heidän parissaan Slava sai kasvaa hengelliseen vastuuseen, ja kolmannessa siirtolassa, jossa Slava vietti viimeiset kaksi vuotta tuomiostaan, seurakunnan virkaa toimittivat karismaatikkojen kokoukset.

Työsiirtoloissa Slava tutustui myös vankiloissa vieraileviin uskoviin ja alkoi kirjeenvaihtoon heidän kanssaan. Kerran Slava sai yllättäen Suomesta paketin, jossa oli Raamattu ja luterilaista kirjallisuutta. Slava luki kaiken, ja piti lukemastaan. Vuonna 2002 Slava pääsi **Reijo Loikkasen** eli Klinun kutsumana käymään Suomessa ja sai tavata paketin lähettäneen miehen. Kohtaaminen oli molemmille unohtumaton!

Vapauduttuaan vankilasta v. 1999 Slavalla oli heti montaa rautaa tulessa. Hän kävi öisin töissä, ja auttoi päivisin helluntaipastoria ruokkimaan katulapsia sekä vieraili tämän kanssa myös lastenkodeissa ja opiskeli. Puolen vuoden kuluttua Slava sai tilaisuuden tutustua Novosibirskissä luterilaiseen pappisseminaariin, jonka rehtori kutsui hänet aloittamaan teologian opinnot mahdollisimman pian.

Työ kaltereiden takana

Vaikka teologian opinnot jäivät 2,5 vuoden jälkeen kesken, ne antoivat Sla-

valle hyvän luterilaisen oppipohjan. Kovinkaan moni ei ole innokas seurustelemaan vankien kanssa. Heitä pelätään ja usein heidän koetaan vain tuovan ongelmia seurakunnille. Seminaariin tullut kirje annettiin Slavalle, joka oli opiskelijoista ainut, jolla oli vankilahistoria. - ”Jumalan kiitos, mies jonka kanssa aloin kirjoitella, on nykyään Novosibirskin seurakunnan jäsen”, Slava toteaa. Tuolloin alkanut kirjeenvaihto vankien kanssa oli alku Slavan myöhemmälle vankilatyölle.

Slava löysi hengellisen kodin Inkerin kirkon Novosibirskin seurakunnasta, jossa palveli ensin katekeettana seitsemän vuotta, minkä jälkeen hänet vihittiin diakoniksi. Slavalla oli vahva näky vankilatyöstä, ja pikkuhiljaa hän käynnisti vankilatyön leipätyönsä ohella. Kirjoitettuaan useita anomuksia hän löysi työlleen taloudellista tukea Suomesta, Ruotsista ja USA:sta. Tuon tuen turvin hän pystyi säännöllisesti vierailemaan neljällä eri vankileirillä sekä tuberkuloosia ja HIV-virusta kantavien lasten parantolassa.

Vankiloiden ovet avautuivat

Slava kertoo, että hänet on vankiloissa otettu vastaan ilman ongelmia. - Yhteen vankiloista minulla on avoin kulkulupa, ja siellä kokoonnumme kirjastossa. Muualla saan käydä tietyillä osastoilla, joissa tapaan vankeja henkilökohtaisesti. Vankilassa on saarnattava vapautta synnin, perkeleen ja kuoleman vallasta. Kerron heille Jeesuksesta ja uuden elämän mahdollisuudesta.

Vangit suhtautuvat Slavaan hyvin. - Olen itse ollut vankeudessa, ja tiedän mitä se on, tunnen olosuhteet ja puutteet - niistä ei minulle tarvitse puhua mitään. Ymmärrän, miksi vangit ajattelevat ja puhuvat, niin kuin tekevät. Joka ei ole vankilassa istunut, ei näe eikä kuule sitä, minkä minä automaattisesti näen ja kuulen.

Vankien luona vierailevan on oltava kuitenkin neutraali eikä asettua kummankaan, henkilökunnan tai vankien puolelle. Siitä on vain haittaa työlle. - Joskus minulle tietenkin käy niin, että olen vankien puolella.

Slava kertoo esimerkin, miten ei tule saarnata. Eräät veljet opettivat nuorten työsiirtolassa vapaudesta Kristuksessa ja aiheuttivat lähes mellakan, kun nuoret alkoivat paheksua sitä, että ovat vangittuina.

Toisinaan minulla on vangeille tuomisia, ja kristillisten juhlien aikaan vien lahjoja. Varsinkin työn alkuaikoina perheidensä hylkäämät vangit kaipasivat kipeästi mm. hygieniatarvikkeita. Nykyään niiden suhteen on vähän helpompaa.

Slava ei karsasta vierailuja myöskään HIV-positiivisten tai tuberkuloosia sairastavien vankien luona. Hän istuu juomaan teetä kuin keiden tahansa kanssa. HIV-positiivisille vangeille, jotka usein sairastavat myös tuberkuloosia, on omat osastonsa, joille pääsyä Slava odotteli lähes vuoden. Edes henkilökunta ei välittänyt olla tekemisissä heidän kanssaan ja ruokakin annettiin ovessa olevan aukon läpi. Vankeja pidettiin vihamielisinä, ja kun Slava sai lopulta luvan vierailla heidän luonaan, hänet suorastaan pökättiin sisään ja ovi lyötiin perästä kiinni. Vartijat tarkkailivat kurkistusluukusta, miten mahtaa miehen käydä. Mutta vangit ottivat Slavan sydämellisesti vastaan.

Kuntoutumiskeskuksen portailla. Kuva: Slava Ostanin

Lapset murtavat vankien sydämiä

Vankileireillä Slava vierailee lähes aina yksin, mutta HIV-positiivisten ja tuberkuloosia sairastavien lasten parantolaan hän vie kaikki vieraansa, niin venäläiset kuin ulkomaalaisetkin. Usein hän ottaa mukaan jonkun entisistä vangeista. Kun vankilaelämän kovettama mies ojentaa pikkulapselle lahjan, ja tämä hyppää kaulaan hihkaisten ”Kiitos, Andrei-setä!”, murtuu kyynelten pato ja sydämet sulavat. Se on vammautuneen sielun hoitamista.

Unelmana kuntoutumiskeskus

Vankien on vaikeaa vapauden saatuaan löytää paikkaansa yhteiskunnassa. Venäjällä suku usein kääntää selkänsä vangille, ja elämän on vaikea päästä kiinni vaikka vanki olisi löytänyt uuden elämän. Liian usein käy niin, että siivet eivät kannakaan, ja entinen elämä vie mukanaan.

Entinen vanki kertoo: - Istuin vankilassa 14 vuotta ryöstöistä ja huumeista. Kun pääsin pois, en ollut vielä uskossa. Aivan humalluin vapaudesta, ja luulin että siirrän vaikka vuoria, mutta huumeet palauttivat minut nopeasti entiseen, rikolliseen elämään. (Sergei,52v).

Kuntoutuskeskus aloitti

Slavan unelmana oli perustaa puolimatkan koti, kuntoutumiskeskus, jossa vapauteen päässeet saisivat rauhassa valmistautua uuteen elämänvaiheeseen. Vuodesta 2002 lähtien Slava etsi taloudellista tukea sopivan talon hankkimiseksi. Hän kirjoitteli anomuksia eri tahoille. Vankilatyötä tuettiin edelleen, Slava kulki vankiloissa, oli kirjeenvaihdossa 70-100 vangin kanssa ja hankki heille välttämättömiä tarvikkeita ja lähetteli paketteja. Ja hän jatkoi rukousta. Lopulta ruotsalainen Ljus i Öster –järjestö, joka oli jo vuosia tukenut Slavan työtä, päätti vuoden 2012 keväällä hankkia talon kuntoutumiskeskukseksi. Kymmenen vuoden odotuksen jälkeen Slavan unelma alkoi toteutua.

Sopiva, isokokoinen kesämökki löytyi. Talo remontoitiin omin voimin perinpohjaisesti, lämpöeristettiin ja putkitettiin keskuksen tarpeiden mukaan. Kaikki näytti erinomaiselta. Vapaaehtoisia apuvoimia ilmaantui koko joukko, ja kaikki puhalsivat yhteen hiileen.

Keskuksesta haluttiin kehittää taloudellisesti riippumaton ja suunnitelmissa oli kanitarhausta, perunanviljelyä, mehiläisten hoitoa, rengaskorjaamon avaaminen jne.

Monipuolista apua

Slava on toistaiseksi keskuksen ainoa työntekijä. Hän auttaa asukkaita tarvittavien asiakirjojen hankkimisessa sekä työn ja asunnon löytämisessä. Kaikilla asukkailla on omat vastuualueensa ja työtehtävänsä. Työ perustuu avoimuuteen ja keskinäiseen luottamukseen. Slava kokee, että hänen on helppo työskennellä näiden ihmisten kanssa. Jos ongelmia ilmaantuu, ne selvitetään avoimesti yhdessä. Ihmiset tarvitsevat aikaa, eikä ketään yritetä puristaa mihinkään muottiin.

- Työterapia ja hengellisen elämän hoitaminen ovat molemmat yhtä tärkeitä kuntoutumisessa. Meillä on joka aamu aamuhartaudet ja iltajumalanpalvelukset. On tärkeää oppia, että Raamattu kuuluu yhteen tavallisen elämän kanssa. Joissakin kristillisissä kuntoutumiskeskuksissa unohdetaan arkielämä ja kun ihminen lähtee keskuksesta, hän palaa pian takaisin, koska ei osaa elää! Työllistyminen keskuksen ulkopuolella on vaikeaa, mutta mahdollista. Entisiä vankeja otetaan lähinnä likaiseen, raskaaseen työhön. Kuntoutujien työssäkäynti olisi turvattava.

Tulipaloa katsellessa Slavan ensimmäinen ajatus oli: Se oli siinä. Enää tästä ei tule mitään. Mutta toivo syttyi nopeasti.
Kuva: Slava Ostanin

Palavilla raunioilla

Helmikuun 6. oli kuntoutumiskeskuksessa tavallinen päivä. Illalla oli pidetty jumalanpalvelus ja saunottu. Oli jo myöhä, kun Slava lähti kotiinsa, vaimonsa ja poikansa luo. Hänellä oli mukana yksi miehistä, jolle piti tulostaa asiakirjoja työhön menoa varten. Heidän ollessaan paluumatkalla tuli soitto: ”Keskus palaa!” Tulipalo oli saanut alkunsa oikosulusta sähköjohdossa ensimmäisessä kerroksessa. Kun palokunta tuli paikalle, kesti aikansa, ennen kuin sammutustyöt pääsivät käyntiin. Lisäksi kesken sammutustöiden loppui vesi, ja palo eteni kerroksesta toiseen. Mitään ei ollut tehtävissä. Koko rakennus tuhoutui ja talon asukkaat menettivät jälleen kaiken. Pakkasta oli -25°C. Naapuri kuljetti asukkaat Volgallaan Novosibirskin seurakunnan tiloihin suojaan.

Tuhkasta versoaa uutta

Uuteen vuoteen 2013 mennessä talossa oli työskennellyt parikymmentä kuntoutujaa, ja siellä asui vakituisesti 2 naista ja 9 miestä. Keskuksessa viivytään 2-8 kk, riippuen työllistymisestä, asunnon löytymisestä, vahvistumisesta yleensäkin.

Tulipaloa katsellessaan Slavan ensimmäinen ajatus oli: Se oli siinä. Enää tästä ei tule mitään. Mutta toivo syttyi nopeasti, samoin kiitosmieli siitä, ettei ihmishenkiä menetetty. Slava toteaa, ettei hänen elämänsä ole muutenkaan mennyt suorinta tietä. Hän on jo oppinut suhtautumaan rauhallisesti vaikeuksiin. Kuten sanotaan, yhteinen hätä yhdistää ihmisiä. Keskuksen väki pitää toisistaan huolta. Amerikkalaisten antaman tuen turvin saatiin asukkaille vuokrattua tilava kolmio läheltä seurakuntaa. Työ jatkuu toistaiseksi siellä. Kun vakuutusyhtiö maksaa korvaukset ja lisärahoitusta löytyy, ovat kaikki valmiita ryhtymään rakennustyöhön uuden keskuksen rakentamiseksi.

Keskuksessa asunut Sergei (59) kertoo:

- Olin vankilassa 22 vuotta taposta. Tulin uskoon Slava Ostaninin kautta työsiirtolassa v. 2001. Ajattelin aina, että kun vapaudun vankilasta, voin elää oikeaa elämää kun siskot ja veljet tukevat minua uudella tielläni. Kun kuntoutumiskeskus alkoi palaa, olimme melkein unessa, ja minäkin juoksin ulos shortseissa ja sandaaleissa, vain takin ehdin vetää ylleni, mutta passiani en löytänyt. Oli kamalaa katsoa keskuksen palamista ja tuntui, että kaikki toivoni haihtuu savuna ilmaan. Sitten ymmärsin olla kiitollinen Jumalalle, että olimme kaikki hengissä! Tärkeintä elämässä on luottaa Herraan Kristukseen, siinä on elämäni toivo. Haluan tulevaisuudessa palvella Jumalaa, ja auttaa veljiä ja sisaria, jotka ovat kulkeneet saman tien kuin minä. Tahdon auttaa sanoin ja töin.

Kun teet työtä vankien kanssa, pettymysten tullen, väsytkö uskomaan ja toivomaan?

Slava vastaa: ”Uskomaan ja toivomaan ihmiseen – kyllä. Mutta Jumalaan - en koskaan.”

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ 15.03.2013

- Diakoni **Vladimir Nikiforovin** valtuuksia Ulan-Uden Kristuksen armon seurakunnan kirkkoherrana jatketaan vuodella.

- Diakoni **Aleksandr Mitjakovin** valtuuksia marilaisen Sorta-seurakunnan kirkkoherrana jatketaan.

- Diakoni **Aleksandr Hlynovin** valtuuksia Tyrön Pyhän Johanneksen seurakunnan kirkkoherrana jatketaan kahdella vuodella.

- Diakoni **Vjatseslav Shadrinin** valtuuksia Minusinskin Kirkastumisen seurakunnan kirkkoherrana jatketaan kahdella vuodella.

- Diakoni **Aleksandr Hlynov** vihitään pastoriksi Tyrön Pyhän Johanneksen seurakuntaan.

- Diakoni **Antero Rasilainen** vihitään pastoriksi Kemin seurakuntaan Karjalaan.

- Pastori **Sergei Tatarenkoa** kiitetään hänen palveluksestaan Pietarin rovastikunnan lääninrovastina. Uutena lääninrovastina jatkaa Haapakankaan kirkkoherra **Ivan Hutter** seuraavat kuusi vuotta.

Hengellisen virkistymisen päivät Siperian rovastikunnassa

Omskissa pidettiin 25.2-1.3. Siperian rovastikunnan paimenten kokous seitsemännen kerran. Kokous pidettiin saksalaistaustaisen luterilaisen kirkon ELK:n katedraalikirkossa ja sen yhteydessä olevassa kirkollisessa keskuksessa. Kokous alkoi ja päättyi juhlavasti jumalanpalveluksella.

Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** ja ELK:n Uralin, Siperian ja Kauko-Idän piispa **Otto Schaude** tervehtivät sydämellisesti yhteen kokoontuneita Inkerin kirkon pappeja, diakoneja ja katekeettoja. Siperian lääninrovasti **Juha Saari** ilmaisi toiveensa, että kokous olisi yhtä aikaa sekä lepohetki että hengellisen tankkauksen paikka matkan varrella, jolla kukin voisi arvioida kulkemaansa matkaa ja tarkistaa reittinsä tulevaisuutta silmällä pitäen.

- Meidän ei pidä kadehtia naapuriseurakuntiamme, mutta ei myöskään olla välinpitämättömiä toistemme ongelmille. Sen sijaan meidän tulee jatkuvasti olla keskenämme tekemisissä ja rukoilla toistemme puolesta, Juha Saari sanoi.

Kokouspäivät alkoivat rukouksella ja raamattutunneilla, jotka piti pastori Ville Melanen.

Professori **Naomichi Masaki** Yhdysvalloista luennoi luterilaisesta opista. Hän käsitteli aidon kirkon tunnusmerkkejä ja tutki pastorin roolia ja paikkaa seurakunnassa. Inkerin kirkon pastori **Ivan Laptev** luennoi vapaaehtoistyöstä ja seurakuntien kasvusta.

Päivittäin kokoonnuttiin yhdessä aamurukoukseen ja lounaspöytään.

ELK:n Keski- ja Itäisen alueen vt. rovasti, **Bradn Buerkle** toimi professori Masakin tulkkina ja kiitti kokousta tasavertaisuuden ja veljeyden ilmapiiristä. Lisäksi hän mainitsi myönteisestä kokemuksestaan yhteistyössä Inkerin kirkon Novosibirskin seurakunnan kanssa.

Kokouksen tunnuslauseeksi tuli toteamus: ”Jokaisen pastorin on rukoiltava, saarnattava ja luotava hyvä ilmapiiri seurakunnassaan. Missä on Kristus, pyhät sakramentit ja rakkaus, siellä on aito Jumalan kirkko.”

Teksti ja kuva: Oksana Dyba
Suomennos: Anu Saari

Siperian pappien kokouksessa arvioitiin kuljettua matkaa ja tarkistettiin reittiä. Kuvassa Valerra Stepanin, Vjatsheslav Ostanin, Sergei Silovskin ja Vladimir Nikiforov.

Inkerin kirkkopyhä
Lahdessa
Joutjärven kirkossa
9.-10.11.2013

9.11. klo 16 venäjänkielinen messu
klo 18 nuorten ilta
10.11. klo10 messu

Mukana tapahtumassa piispa Aarre Kuukauppi, pastori Ivan Laptev ja Kelton kirkkokuoro.

Järjestäjänä Joutjärven seurakunta. Tarkempi ohjelma syksyn numerossa.

Media ja työtapojen muutokset syynissä Idäntyönpäivillä

Idäntyönpäivillä Kansanlähetysopistossa Ryttylässä 5.-7.4.2013 puhutti median uutisointi Venäjän tapahtumista. Esille tuli suomalaisten huoli Venäjän kristillisten kirkkojen ja seurakuntien puolesta. Inkerin kirkon näkökulmaa kysyttiin paljon julkisuutta saaneen moskovalaisen helluntaiseurakunnan kirkkorakennuksen tuhoamiseen. Piispa **Aarre Kuukauppi** kertoi, että rakennus oli aikoinaan pystytetty ilman rakennuslupaa ja se oli oikeuden päätöksen mukaan purkutuomion alainen. Luterilaisia ei Kuukaupin mukaan ahdistella, mutta kirkkojen ja tonttien paperit on hoidettava kuntoon.

- Jopa kristillisen median Venäjään liittyvässä uutisoinnissa korostuu usein todellisuuspohjaa vailla oleva uhka ja dramatiikka ja olennaisia faktoja jätetään kertomatta. Kristilliselle medialle tulisi järjestää aiheesta seminaari, totesi Inkerin kirkon rovastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen**.

Katekeetta -kanavassa heräsi kysymys humanitaarisen avun viemisen periaatteista.

- Diakoniaturismi pitää lopettaa ja kasvattaa seurakuntaa tekemään omaa diakoniatyötä. Jossain diakoniaturismi on johtanut siihen, että seurakunnasta tullaan vain hakemaan erilaista tavaraa. Diakoniatyön pitää tapahtua seurakunnan kautta, joten suomalaisten ei pidä vieä apua itse ihmisille. Näin avun saajat ymmärtävät, ettei apu tule suomalaisilta tai joulupukilta, vaan seurakunta on heitä auttanut. Siten he tulevat kunnioittamaan seurakuntaa ja kirkon diakoninen työ vahvistuu, vastasi piispa Kuukauppi.

Aunuksen seurakunnan kirkkoherra **Igor Pokormjaho** kuvaili muutosta, joka seurakunnassa on tapahtunut kahden vuosikymmenen aikana.

- Kun 1990-luvulla monet ihmiset tulivat kirkkoon lähinnä humanitaarista apua hakemaan, niin nyt he kyselevät, mitä voisivat itse antaa kirkolle. Kirkossa kävijät ovat halukkaita ottamaan vastuuta ja palvelemaan. Ihmisillä on aitoja hengellisiä kysymyksiä, joihin he etsivät vastauksia kirkosta. He eivät tule kirkkoon hengellisten kampanjoiden myötä, vaan läheistensä mukana ja heidän esimerkkinsä innoittamana.

Kristiina Paananen

”Erittäin salainen” julkaistiin venäjäksi

Raamattujen salakuljetuksesta Neuvostoliittoon ja Itä-Eurooppaan kertova **Pentti Heinilän** vuonna 1995 julkaistu kirja Erittäin salainen on käännetty ja painettu venäjäksi. Kirjan julkistamistilaisuus pidettiin Idäntyönpäivien yhteydessä Kansanlähetysopistossa Ryttylässä 6.4.2013.

Käännöspyyntö venäjänkielisestä kirjasta tuli Venäjältä. Rautaesiripun takana eläneiden kristittyjen mielestä oli tärkeää, että tämän päivän nuoret ja tulevat sukupolvet Venäjällä saavat tietoa ajasta, jolloin maassa ei voinut vapaasti hankkia Raamattua.

Pentti Heinilä toteaa, ettei näistä tapahtumista ollut alun perin tarkoitus tehdä kirjaa. - Ajatuksena oli, että työn salaisuudet menevät kuriirien mukana hautaan. Mutta poliittisen tilanteen muututtua päädyimme pitkän harkinnan ja monien neuvottelujen jälkeen julkaisemaan kuriirien kokemuksia. Venäläisen Veljestön johtajat antoivat tälle hankkeelle siunauksensa. Myös piispa **Aarre Kuukaupin** kanssa neuvoteltiin kirjan julkaisemisesta.

Pentti Heinilä (oik.) lahjoitti ”Erittäin salainen” -teoksen venäjänkielisen käännöksen ensimmäisen kappaleen Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukaupille (vas.). Toisen kappaleen painotuoreesta kirjasta sai kääntäjä Tanja Shadrunova.

Erittäin salainen ilmestyi suomeksi vuonna 1995 ja myytiin pian loppuun. Jo samana syksynä otettiin toinen painos. Pokkariversio julkaistiin vuonna 2002 ja seuraavana vuonna ilmestyi saksankielinen versio. Venäjänkielisessä käännöksessä on hyödynnetty kahden kääntäjän tekstejä; **Tanja Shadrunovan** suomalaisista kirjoista kääntämää ja saksankielisestä versiosta **D. P. Vorbjovin** kääntämää aineistoa.

Kirja on painettu Venäjällä Suomen Evankelisluterilaisen Kansanlähetyksen ja amerikkalaisen Voice of peace -järjestön taloudellisella tuella. Painosmäärä on 20 000 kappaletta, josta on lahjoitettu oma kirjaerä Inkerin kirkon seurakunnille ja pastoreille. Voice of peace -järjestö painatti 4000 kappaletta Amerikassa asuvien venäläisten seurakuntien jäsenille.

Perhetyön linjauksia

Inkerin kirkon perhetyön työryhmä kokoontui 12.-13. huhtikuuta Keltossa Teologisen Instituutin tiloissa. Tapaamiseen oli kutsuttu pariskuntia ja työntekijöitä, jotka tekevät perhetyötä omissa seurakunnissaan. Tilaisuuteen osallistui kymmenen henkilöä eri puolilta Venäjää.

Perhetyötä tekevät keskustelivat seurakuntien perhetyön järjestämiseen liittyvistä kysymyksistä, materiaalien saatavuudesta, pariskunnille ja avioliittoon aikoville tarkoitetuista kursseista sekä ajankohtaisista lastenkasvatukseen liittyvistä kysymyksistä. Osallistujat määrittelivät perhetyön tukemisen ja kehittämisen päälinjat: perhetyöntekijöiden kurssien järjestäminen, kurssimateriaalin hankkiminen sekä projektien taloudellinen tukeminen.

Teologisessa Instituutissa järjestettiin 13.4. seminaari opiskelijoille ja muille perhetyöstä kiinnostuneille. Vetäjinä toimivat **Olga** ja **Vjatsheslav Lebedev** Nizhnij Novgorodista. Vetäjäpariskunta kertoi mahdollisuudesta järjestää erilaisia seminaareja seurakunta- ja rovastikuntatasolla ja jakoi kokemuksiaan perheleirien järjestämisestä. Lebedevit pitivät myös miniseminaarin avioliiton kuudesta vaiheesta.

Perhetyöllä on suuri tarve Inkerin kirkossa. Kursseilla koulutetaan vapaaehtoisia vastuunkantajia Inkerin kirkon seurakuntiin.

Teksti: Olga Lebedeva, Christina Heikkilä
Kuva: Christina Heikkilä
Suomennos: Anitta Lepomaa

Inkerin kirkko ja Luulajan hiippakunta **neuvottelivat yhteistyöstä**

Luulajan hiippakunnan piispa **Hans Stiglund** ja kansainvälisten asioiden sihteeri **Roger Marklund** vierailivat Inkerin kirkon kirkon kutsumana Pietarissa 9. – 12.5.2013. Perjantaina 10.5. käytiin neuvottelut, joissa kumpikin osapuoli esitteli työtään ja sen ajankohtaisia haasteita. Inkerin kirkon haasteena on sekä työntekijöiden että taloudellisten resurssien vähäisyys: työtä on paljon mutta työmiehiä vähän. Ruotsin lut. kirkon haasteena on teologia, sillä ihmiset ovat kadottaneet ymmäryksen seurakunnasta. Suuri kysymys on miten kohdata ihmiset, erityisesti nuoremmat sukupolvet.

Inkerin kirkolla on useita kirkonrakennusprojekteja meneillään: Muurmanskissa, Kazanin kaupungissa Tatarstanissa ja Karatushassa Siperiassa. Luulajan hiippakunta on vuosia ollut yhteistyössä Barentsin meren kirkkojen kanssa ja sitä kautta myös Inkerin kirkon kanssa. Piispa Hans Stiglund vakuuttikin, että se tulee tukemaan Muurmanskin kirkon rakennusta ja sitä tarkoitusta varten on hiippakunnassa kerätty jo varoja. Luulajan hiippakunnassa pyritään tekemään Muurmanskin seurakuntaa ja kirkkohanketta tunnetuksi ja luomaan toimivat suhteet kirkkojen välille. Ihmisillä on valmiutta antaa, mutta toistaiseksi Inkerin kirkko on tuntematon.

Piispa Stiglundia puhutteli Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyö sekä lähetys- ja diakoniatyö. Hän toivoi, että niissä merkeissä voitaisiin järjestää yhteistoimintaa ja oppia toinen toisiltaan. Luulajassa esim. miehiä on ollut vaikea saada kirkon toimintaan ja piispaa kiinnosti miten se onnistuu täällä esim. miesten päivien merkeissä.

Luulajan hiippakunnan seurue tutustui vierailun aikana myös Levašovon joukkohautausmaahan, Kelton teologiseen seminaariin sekä historialliseen Inkerinmaahan Kupanitsassa, Moloskovitsassa ja Skuoritsassa. Piispa Stiglund saarnasi sunnuntaina 18.5. Pyhän Marian kirkon suomenkielisessä jumalanpalveluksa meän-kielellä, eli Ruotsin ja Suomen raja-alueen murteella.

Yhteistyö alkaa Inkerin kirkon historiaan tutustumisella.

Suomen kirkon ja Inkerin kirkon yhteistyöneuvottelut päättyivät Pyhän Marian kirkossa messuun, jossa liturgina toimi Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi (vas.) ja saarnasi Mikkelin hiippakunnan piispa Seppo Häkkinen (oik.). Ristikulkueeseen osallistuivat Inkerin kirkon vikaari Olav Pantsu (2. vas.), vs. työalasihteeri Ari Ojell ja ulkoasiain osaston johtaja Kimmo Kääriäinen.

Yhteistyöneuvotteluissa vilkasta keskustelua

Joka toinen vuosi pidettävät Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon väliset yhteistyöneuvottelut käytiin 19.-21.4.2013 Pietarissa. Neuvottelut alkoivat tutustumisella Pyhän Annan kirkkoon, jonka kaupunki haluaa antaa Inkerin kirkon omistukseen. Kirkko on kunnostettu ulkopuolelta, mutta sisätilat ovat raunioina. Pyhästä Annasta neuvotteluseurue siirtyi Suomen Pietarin pääkonsulaattiin. Pääkonsulin sijainen **Päivi Peltokoski** ja konsuli **Kristiina Häikiö** esittelivät konsulaatin toimintaa ja tarjosivat neuvottelukunnalle lounaan.

Varsinainen työskentely lähti liikkeelle katsauksella kirkkojen ajankohtaisiin asioihin. Suomen delegaatio johtanut Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** toi esille Suomen kirkon toimintaympäristössä tapahtuneet muutokset kirkkokriittisyyden lisääntymisestä median merkityksen voimistumiseen sekä kirkon sisäiset kysymykset polarisaatiosta talouden heikentymiseen. Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** puolestaan kuvasi Venäjän tämän hetkistä yhteiskunnallista ilmapiiriä kirkon kannalta ”vapauden juhlana” ja nosti lapsi- ja nuorisotyön helmeksi, joka on aktivoinut kirkon tekemää sisälähetystyötä.

Inkerin kirkon tunnustuksellisuudesta alusti pääsihteeri ja Teologisen Instituutin rehtori **Aleksandr Prilutskij**. Suomen kirkon puolelta aiheesta esitelmöi teologisten asiain sihteeri **Tomi Karttunen**. Hyvässä ja avoimessa ilmapiirissä virisi vilkas teologinen keskustelu, jonka molemmat kirkot toivovat jatkuvan myös tulevaisuudessa eriävistä näkökannoista huolimatta. Piispa Häkkinen totesi myös, että meillä on oman vaurautemme keskellä paljon opittavaa toisenlaisissa oloissa toimivilta kirkoilta.

Lisäksi kuultiin lyhyet esitykset Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön, diakoniatyön sekä lähetystyön tilanteesta. Pääsihteeri Prilutskij kertoi Teologisesta Instituutista ja rakennuskonsultti Jorma Laine esitteli käynnissä olevat rakennusprojektit.

Syksyllä 2016 pidetään seuraava suomalais-urgrilaisten kansojen parissa työskentelevien luterilaisten kirkkojen konferenssi. Järjestelyvastuussa ovat yhteistyössä Suomen kirkko ja Inkerin kirkko. Konferenssin suunnittelemiseksi tullaan muodostamaan sekä isännistä koostuva että kansainvälinen työryhmä.

Kirkkojen välinen virallinen yhteistyösopimus on voimassa vuoteen 2016 saakka, mutta sen todettiin olevan päivittämisen tarpeessa. Molempien kirkkojen työryhmät alkavat työstää sopimusta nykypäivän tilannetta vastaavaksi. Seuraavat neuvottelut pidetään Suomessa keväällä 2015.

Teksti ja kuva: Kristiina Paananen

Moskovan Pyhän Kolminaisuuden seurakunnassa pidettiin 6.-7. huhtikuuta Moskovan rovastikunnan pappien kokous, jossa puhuttiin mm. hengellisen harjoituksen välttämättömyydestä ja palvelemisen kehittämisestä. Samaan aikaan olivat naistenpäivät teemoinaan diakoniatyö, naisten rooli kirkossa sekä naistyön mahdollisuudet seurakunnassa. Jumalanpalveluksessa palvelivat pastori Igor Alisov (vas.) ja lääninrovasti Sergei Shanin. Kuva Oksana Dyba

Ruskealan kirkossa tulipalo

Karjalan rovastikuntaan kuuluvan Ruskealan seurakunnan kirkkorakennuksessa roihui 18.3. tulipalo, joka sai alkunsa kirkossa sijainneesta sähkölaitteesta. Palosta koitui mittavat aineelliset menetykset. Henkilövahingoilta säästyttiin. Rakennuksen peruskivi laskettiin vuonna 2002 ja kirkko siunattiin seurakunnan käyttöön vuonna 2010.

Kirkon korjausta varten Inkerin kirkko on nimennyt rakennustoimikunnan, jossa on edustajia Inkerin kirkosta, Ruskealan seurakunnasta ja Suomesta. Rakennustoimikunta on valtuuttanut Inkerin kirkon rakennuskonsultti, arkkitehti Jorma Laineen tekemään kirkon korjaussuunnitelman. Palaneen kirkon korjausta voi tukea Inkerin kirkon kautta.

Kuva: Jukka Paananen

Onnea ja siunausta!

Kazanin Pyhän apostoli Andreaan seurakunnan kirkkoherra **Anatoli Pogasij** väitteli tohtoriksi Pushkinille nimetyssä Leningradin oblastin yliopistossa 17. huhtikuuta. Väitöstyön aiheena oli ”Kilpailevat uskonnolliset diskurssit venäläisen ortodoksisuuden sosiaalihistoriallisessa evoluutiossa”. Tutkimuksen ohjaajana toimi Inkerin kirkon Teologisen Instituutin rehtori, fil. tri **Aleksandr Prilutskij**.

Suomennos: Anitta Lepomaa

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

1 2 3 4 5 6 7

Siperian rovastikunta

Seurakunnat

- Irkutskin Pyhän Marian seurakunta
- Krasnojarskin Pyhän Kolminaisuuden seurakunta
- Karatuzan alueen seurakunnat: Ala-Bulanka ja Ylä-Sujetuk
- Minusinskin Kirkastumisen seurakunta
- Novosibirskin Kristus Vapahtajan seurakunta
- Omskin seurakunta
- Ulan-Uden Kristuksen armon seurakunta

"LÄHETTÄKÄÄ MEILLE LÄHETYSTYÖNTEKIJÖITÄ"

Juha Saari
– Siperian lääninrovasti

Lastenleirillä Verhne Sujetukista Karatusan kunnassa. Kuva: Ivan Laptev

Siperiaan mahtuisi vielä satoja seurakuntia. Sieltä löytyy laajoja alueita, joilla ei ole lainkaan toimivaa luterilaista seurakuntaa, vaikka alueella asuisi tuhansia luterilaistaustaisia ihmisiä. Neuvostoaika tuhosi seurakunnat, eikä uusia ole syntynyt kuin kourallinen entisten raunioille. Tarvittaisiin selkeä suunnitelma ja valtavasti resursseja, jotta edes kaupunkeihin voitaisiin perustaa ryhmät.

Siperian rovastikunta on Inkerin kirkon - ehkä koko maailman - laajin rovastikunta. Se alkaa Uralilta ja päättyy Tyyneen valtamereen. Inkerin kirkon seurakunnat ovat asettuneet alueen eteläosien suuriin asutuskeskuksiin. Omsk, Novosibirsk, Krasnojarsk ja Irkutsk ovat miljoonakaupunkeja, Ulan-Ude ja Minusinsk hieman pienempiä. Parhaiten luterilaisuus on kuitenkin säilynyt pienissä luterilaisissa kylissä, jotka syntyivät 1800-luvun väestönsiirroissa. Moni ennen kukoistava seurakunta on tänään kaupunkiseurakunnan kappeliseurakunta.

Ovet auki lähetystyölle

Siperian rovastikunta tarvitsee paitsi ulkomaalaisia, myös omia paikallisia lähetystyöntekijöitä. Sopivien henkilöiden rekrytointi, heidän koulutuksensa seurakuntien johtajiksi ja lähetystyöntekijöiksi on yksi kirkkomme tärkeimpiä haasteita.

Sopivia henkilöitä on kuitenkin vaikeaa löytää. Luterilainen identiteetti on Siperiassa ohut ja pirstoutunut. Papit ja saarnaajat tapettiin, historialliset kirkot ja rukoushuoneet on tuhottu. Propagandan keskellä luterilaisuus kääntyi sisäänpäin ja gettoutui kieli- ja kansallisuuskysymykseksi. Uusi sukupolvi kasvoi neuvostoliittolaiseksi ja venäläiseksi. 1960-luvun herätyksissä siperialaisesta pietismistä oli lyhyt matka babtisteihin ja perestroikan jälkeinen paluumuutto vei seurakuntien aktiivit Saksaan, Latviaan, Viroon ja Suomeen. Kirkon uudelleenjuurruttaminen vaatii vuosien työn.

Joissakin paikoissa on syntynyt pieniä ryhmiä, jotka pyytävät: "Lähettäkää meille lähetystyöntekijöitä! Aloittakaa työ kaupungissamme!" Joskus apua ovat pyytäneet viranomaiset, toisinaan joku kristillinen yhteisö tai kirkkokunta. Venäläiset ihmettelevät, mihin on hävinnyt luterilainen kirkko. Toisinaan kyseessä voi olla omien juurien etsintä, mutta toisaalta kaipaus on syntynyt Raamatun äärellä. Pääosan lähetysvastuusta kantavat luonnollisesti paikalliset seurakunnat. Evankeliumi leviää luonnollisia reittejä pitkin: ihmiset muuttavat, sukulaiset ja ystävät kertovat, naapuri rohkaisee mukaan kirkkoon tai läheisen kaupungin seurakunta on alkanut tehdä kylään matkoja.

Siperian rovastikunnassa tekee työtä kolme suo-

malaista lähetysjärjestöä. Kylväjä toimii Burjatiassa, Ulan-Udesta käsin. Kansanlähetyksellä on lähettejä sekä Länsi-Siperiassa Omskissa että Krasnojarskin alueella. Minusinskissa. Evankeliumiyhdistys on ottanut vastuulleen Krasnojarskin kaupungin.

Riippuvaisuus Inkerin kirkon tuesta

Toimitilojen suhteen Siperian rovastikunta on suunnilleen samassa tilanteessa kuin Inkerin alue viisitoista vuotta sitten. Olemassa olevat seurakunnat tarvitsevat kokoontumistilat. Muutama seurakunta on sellaisen jo saanutkin. Omskissa seurakunta odottaa kaupungin vanhan, vuonna 1792 rakennetun, Katariinan kirkon palauttamista. Karatusassa vanhaa hirsistä kyläkirkkoa ollaan siirtämässä kunnan keskustaan. Krasnojarskissa ja Ulan-Udessa seurakunnat pyrkivät löytämään tontit, jotta voisivat rakentaa pyhäköt.

Rovastikunnassa toimii tällä hetkellä seitsemäntoista paimenta: neljä ulkomaalaista, seitsemän palkallista paikallista ja kuusi oman toimensa ohessa työskentelevää. Kirkon tuki seurakunnille tulee osin lähetysjärjestöiltä, osin Siperian rovastikunnan apukassan kautta. Helmikuussa pidettiin piispantarkastus, jossa seurakuntien tärkeät asiakirjat ja kirjanpito tarkastettiin.

Virassaan toimivia paimenia on pyritty kouluttamaan lyhytkursseilla. Rovastikunnan päätapahtuma on jokavuotinen paimenten tapaaminen. Viikon pituinen-seminaari rakentuu opetuksesta, yhteisestä rukouksesta ja sielunhoidosta. Joinakin kesinä on järjestetty perhe- tai avioliittoleiri. Paimenten perheet tarvitsevat tukea yksinäisillä paikoillaan. Yhteyttä pidetään myös viikottain internetin välityksellä. Etäisyydet ovat Siperiassa pitkät, mutta moderni tekniikka mahdollistaa kokoontumisen Raamatun ja ajankohtaisten kysymysten äärelle. Internet-kokouksia järjestetään sekä paimenille että myös heidän puolisoilleen.

Siperialla karu maine

Monelle Siperia tuo mieleen vankileirit ja karkotukset. Alueella on yhä monia vankiloita. Inkerin kirkko tekee pienuudestaan huolimatta Siperiassa erittäin laajaa vankilatyötä. Työn kautta on saavutettu viimeisen parinkymmenen vuoden aikana tuhansia, ehkä kymmenen tuhatta vankia. Heidän kanssaan käydään mm. säännöllistä kirjeenvaihtoa ja Jeesus on tuonut muutoksen monen vangin elämään.

Vapautuville vangeille Inkerin kirkko osti Novosibirskistä talon rehabilitaatiokeskukseksi. Tämä “puolimatkan koti” ehti palvella vain puolisen vuotta, kunnes se paloi viime talvena. Talo oli vakuutettu ja nyt kirkkomme etsii uutta taloa tai tonttia, jonne voisimme rakentaa uuden keskuksen.

Vankilatyön lisäksi Novosibirskin seurakunta vierailee säännöllisesti lastenkodeissa. Erityisen tärkeäksi ovat tulleet vierailut tubi- ja hiv-lastenkodeissa sekä vankileireillä.

Luterilaisen kirkon tulevaisuus Siperiassa

Toisinaan on esitetty, että kirkon työ Siperiassa kannattaisi lopettaa ja vähäiset voimavarat suunnata kirkkomme ydinalueille. Siperian seurakunnat ovat pääosin pieniä ja pitkät matkat kalliita, eikä alueella ole juuri inkeriläisiä. Toisaalta Siperian rovastikunta on ollut Inkerin kirkossa edelläkävijä: Rovastikunnan kokoukset, internet-seminaarit ja rovastikunnassa tehtävä lähetystyö kelpaa esimerkiksi muille rovastikunnille. Pitkistä etäisyyksistä huolimatta rovastikunnan papisto muodostaa selvästi yhteiseen päämäärään tähtäävän joukkueen.

Samalla kun pyrimme vahvistamaan keskinäistä yhteyttämme, haluamme pyrkiä kaikin tavoin rakentamaan ja vahvistamaan yhteyttä toisiin Siperiassa toimiviin luterilaisiin kirkkoihin. Yhteinen tunnustuksemme, historiamme ja konservatiivinen raamattuteologiamme - johon mahtuu niin pietismi kuin luterilaisuuden korkeakirkolliset vivahteet - ovat se lähtökohta, josta on hyvä rakentaa yhteyttä. Yhdistymisprosessi ei tule olemaan helppo. Teknisesti ei ole vaikeaa yhdistää kirkot, mutta yhteen hiileen puhaltavan joukon luominen on haasteellista.

Pietari on kaukana ja vaikka Teologisen Instituutin kursseilla on aina ollut siperialaisia, on varsinkin perheellisten vaikea lähteä useiksi vuosiksi Kelttoon. Jotta työ Siperiassa voisi laajentua, rovastikunta tarvitsisi tulevaisuudessa oman koulutuskeskuksen.

Perheleirillä Minunsinskissä mennään alas joelle, jossa pidettiin jumalanpalvelus ja samalla toimitettiin kaste. Kuva: Iisakki Saari

Suomalais-virolainen ”kahvikomppania” kuorolaulun ytimessä

Krasnojarskin seurakunta uneksii tulevasta suuruudestaan kokoontuen harmaassa lähiökirjastossa alumiinirikastamon kupeessa. Seurakuntalaisia on melko vähän ja lapsia vielä vähemmän, mutta työikäiset löytävät ilahduttavan usein paikkansa jumalanpalveluksesta. Väriä seurakunnan elämään tuo torstaisin kokoontuva Suomalais-virolainen kahvikomppania - kuoro, jossa juodaan kahvia, vaihdetaan ajatuksia, nauretaan paljon ja toisinaan harjoitellaankin. Samalla kuoronjohtajan pienet lapset saavat kaipaamaansa huomiota.

Kuoromme on juuri syntynyt. Ydinporukan kanssa harjoittelimme pari laulua viime vuoden pääsiäiseksi. Marraskuussa uudesta muutostamme toivuttuani aloimme harjoitella vakinaisemmin. Enimmillään meitä on paikalla yhdeksän 11-70- vuotiasta naista. Laatu kuitenkin korvaa määrän!

Kuorolaulussa on kyse paljosta muustakin, kuin äänen tuottamisesta samaan tahtiin muiden kanssa.

Musiikillisen annin lisäksi ainakin sosiaalinen ja hengellinen ulottuvuus ovat tärkeitä. Harjoittelemme kodissamme, mikä luo harjoituksiin kodikkuutta, mutta myös nostaa kynnystä uusille tulokkaille. Joukossamme on onneksi niitä, joilla on erityinen kyky ’sulattaa jäätä’, ja viimeistään kahvinjuonnin jälkeen kielenkannat irtoavat. Välitön ilmapiiri ja lasten metkujen seuraaminen rentouttavat.

Ohjelmistomme rakentuu Inkerin kirkon nuorten sinisen laulukirjan (Molodezhnyj pesennik) sekä suomalaisen käännösgospelin varaan. Tutuiksi ovat tulleet Taize-yhteisön laulut kolmiäänisinä sovituksina, Lasse Heikkilä, venäläinen melankolia sekä afrikkalainen meininki. Äänien lukumäärä on vaihdellut yhdestä kolmeen ja säestyssoittimet konserttikanteleesta ja kitarasta djembe-rumpuun. Aika usein lauletaan ilman säestystä. Seuraava tavoite on musiikillisesti lahjakkaiden nuorten kasvattaminen omaksi säestysryhmäkseen, ennen kuin menetämme heidät muihin musiikkiporukoihin.

Olemme avustaneet jumalanpalveluksissa, niin omassa seurakunnassamme kuin saksalaistaustaisella, ELKRAS -kirkolla. Jouluna ja pääsiäisenä meidät kutsuttiin esiintymään virolaisen kulttuurin yhdistyksen juhliin. Juhannuksena olemme menossa viemään evankeliumia virolaisen ja latvialaisen kulttuurin yhdistyksen juhlaan, joka pidetään Krasnojarskin takamailla laskettelurinteen kupeessa. Epäkirkollisissa yhteyksissäkin meidät on otettu vastaan lämpimästi. Kansantanssien, juhannuskokon loimussa lämmittelyn ja yleisen jutustelun sekaan on tärkeää tuoda sanoma kaikkien kansojen Herrasta sekä näkökulma siitä, että meidät on kutsuttu viemään ilosanoma kaikkeen maailmaan.

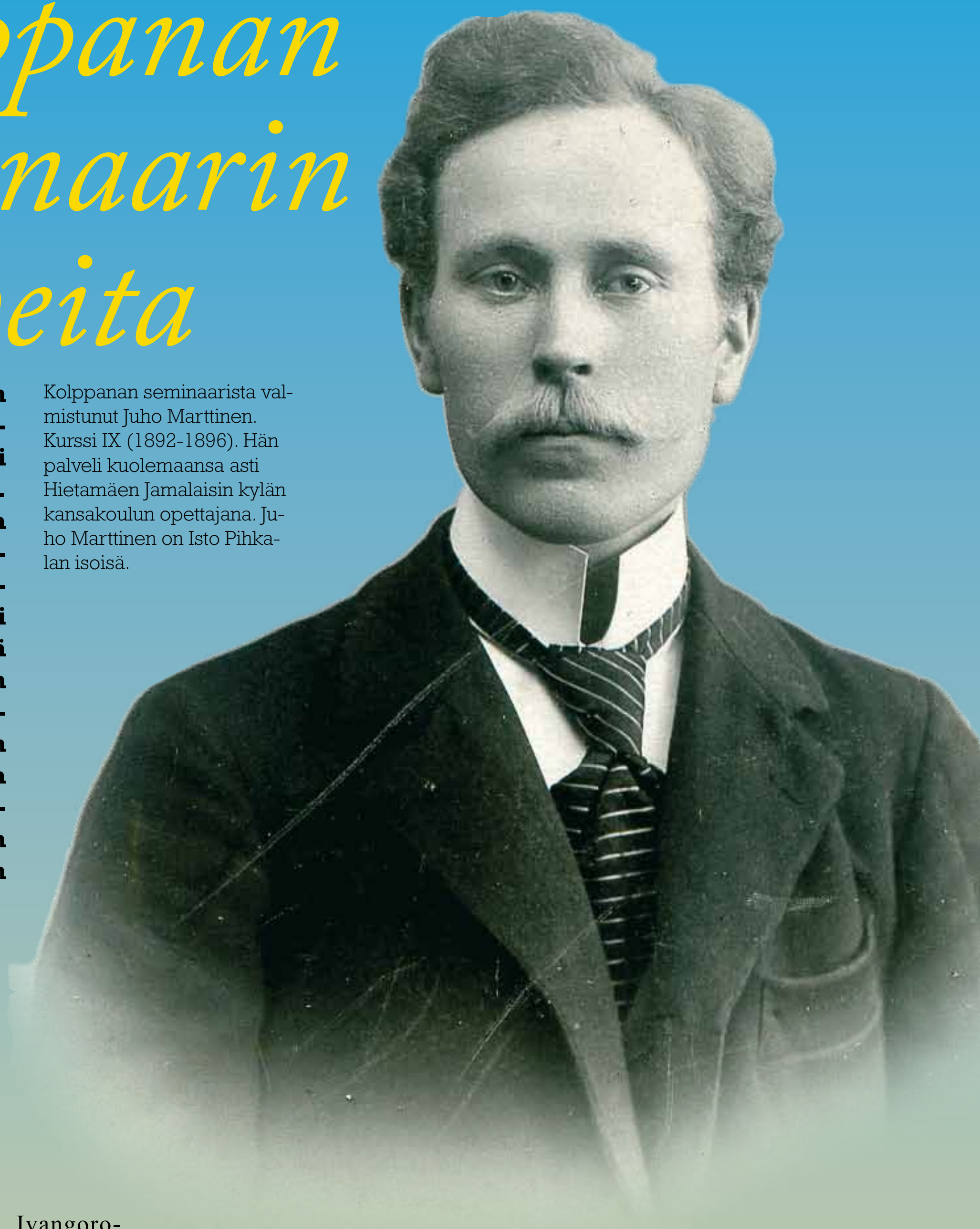
Olen yrittänyt löytää kuoroon sellaisia, jotka ovat aiemmin käyneet kirkossa, mutta syystä tai toisesta pudonneet seurakunnan toiminnasta pois. Jumalan kiitos, tässä on onnistuttukin! Kaiken varalta harjoittelemme usein myös sunnuntaisin jumalanpalveluksen jälkeen ja voimme tarvittaessa kutsua jonkun mukaan suoraan kirkonpenkistäkin.

Kuoromme on saanut kiitosta eläväisestä esiintymisestä, välillä myös kauniista laulusta. Kiitos kuuluu Luojallemme, joka on antanut meille laulun ilon ja lahjan, jolla voimme Häntä ylistää! Soli Deo Gloria.

Teksti: Susanna Melanen (koollekutsuja ja kahvinkeittäjä)
– Sley:n lähetystyöntekijä, Krasnojarsk
Kuva: Ville Melanen

Kolppanan seminaarin vaiheita

Jeesus antoi lähetyskäskyssään pysyvän velvoitteen seuraajilleen opettaa kaikkea, mitä Hän oli käskenyt opetuslasten noudattaa. (Matt.28: 19 -20.). Raamatusta voimme havaita, että Jeesus siteerasi jatkuvasti Vanhaa testamenttia ja sen opetuksia ja avarsi kuulijoitaan ymmärtämään sitä syvällisemmin. Tässä on kansan opetuksen ja koko "kansakoululaitoksen" syntysanat jo kahden vuosituhannen takaa. Se kattaa tätä luomakuntaa koskevan "viljelyn ja varjelun" ja tietenkin myös iankaikkisuuteen katsovan evankeliumin julistamisen.

Kolppanan seminaarista valmistunut Juho Marttinen. Kurssi IX (1892-1896). Hän palveli kuolemaansa asti Hietamäen Jamalaisin kylän kansakoulun opettajana. Juho Marttinen on Isto Pihkalan isoisä.

Opetusohjelma on hyvin selvä. Se ei kata ainoastaan "uskonnon oppiainetta" vaan koko laajan ajallisen ja iankaikkisen elämän alueet. Se avautuu meille Raamatun sanomasta, historiasta ja sen elämää rakentavista ohjeista. Kirkolla on siis aina ollut laaja-alainen opetussuunnitelma. Tietenkin sitä on ajan melskeissä muokattu ja painotettu eri tavoin vastaamaan arjen haasteisiin. Tähän jatkumoon liittyy myös Kolppanan opettajaseminaarin synty.

Napoleonin sotien jälkeen Eurooppa etsi turvallisempaa tulevaisuutta Wienin konferenssissa 1815. Sitä vastaa 1900-luvulla Helsingin ETYK-kokous. Wienin konferenssi viitoitti tietä rauhalle, kansallisvaltioille, kansallisille kielille ja kulttuureille. Sotien jälkeistä pitkää jälleenrakennuskautta seurasi Euroopassa kansallisromantiikan aika. Se oli vaikuttavimmillaan 1800 luvun jälkipuoliskolla. Tuolloin kiinnitettiin huomio erityisesti kansanopetukseen, ja kirkoilla oli siinä keskeinen sija.

Kouluja jo 1600-luvulla

Inkerinmaalla toimi jo Ruotsin vallan aikana useita kouluja. Niitä oli perustettu vuoden 1686 kirkkolain perusteella ainakin Ivangorodiin, Narvaan, Kaprioon, Jaamaan, Pähkinälinnaan ja Nyenin (Nevanlinnan) kaupunkeihin. Jo nuo paikkakunnat ilmaisevat koulujen yläluokkaisuuden ja opetuskielenäkin niissä oli latina, ruotsi ja joissain myös suomi. Varsinainen kansanopetus tapahtui rippikouluissa, kinkereillä ja lukkarinkouluissa. Poltavan tappion jälkeen 1709 Ruotsi menetti Inkerinmaan Venäjälle ja kouluoloissa tapahtui vakavaa taantumista.

Inkerinmaan uusi elpyminen alkoi, kun Suomi liitettiin Haminan rauhan 1809 ja Porvoon valtiopäivien jälkeen suuriruhtinaskuntana Venäjään. Sen jälkeen Valtiopäivät kokoontuivat vasta 1861 Helsingissä ja sitten, ensin viiden- ja lopuksi kolmen vuoden välein. Tästä alkoi ennen kokemattoman hedelmällinen aika sekä Suomelle että Inkerinmaalle. Vuorovaikutusta vilkastutti valtiollisten olojen vakaus, yhteinen kieli ja kulttuuri, kansallisaate ja hyvät liikenneyhteydet. Kasvavan Pietarin markkinat vilkastuttivat kauppaa sekä Inkerinmaalta että Suomesta. Rautatie Helsingistä Pietariin avattiin liikenteelle 1870. Uusia suomalaisia tuli maahanmuuttajina Pietarin alueelle suurin joukoin. Alueen luterilaisuutta rikastuttivat tuolloin myös pietistiset herätys- ja lähetysliikkeet. Suomen Lähetysseuran perustamisen lupa 1859 saatiin hyvän pietarilais- suomalaisen yhteistyön tuloksena. Venäjän yhdistynyt luterilaisuus tuki noina aikoina kaikin puolin suomalaisten pyrkimyksiä sekä kirkollisesti että kulttuurisesti.

Lähetyskäsky velvoitti

Kristillisen kirkon saamaan lähetys- ja kastekäskyyn sisältyy velvoite opettaa. Tä-

tä opettamisen ja kasvatuksen tehtävää kirkko ei ole koskaan ymmärtänyt niin, että se koskee vain uskon tuonpuoleista ulottuvuutta. Se kattaa luomisessa annetun tehtävän viljellä ja varjella luomakuntaa ja tehdä se alamaisekseen. Tähän perustuu kirkon into myös opettaa luku- ja kirjoitustaidon ohella kaikkia ajankohtaisia kansalaistaitoja jo parhaassa oppimisiässä oleville lapsille. Tämä oli lähtökohta ryhdyttäessä suunnittelemaan kasvavaa opetuksen tarvetta kirkon kyläkouluissa. Pappien työpanos oli sidottu jumalanpalveluselämään, toimituksiin ja kirkolliseen hallintoon. Tarvittiin lukkareita ja opettajia heidän avukseen.

Opettajien odotettiin koulutyön ohella toimivan vuorollaan seurakuntiensa kanttoreina, kuorotoiminnan kantavina hahmoina, raittiusliikkeen aktiiveina ja monissa muissa yhteiskuntaelämää rikastuttavissa tehtävissä.

Keisari Paavali I suosi suomalaista koulua

Ajatus erityisen opettajia valmistavan seminaarin perustamisesta heräsi siis yhtäaikaisesti sekä Suomessa että Inkerinmaalla. Taustalla vaikutti vahvasti Suomen kansakoululaitoksen isä Uno Cygnaeus (1810 -1888), joka teki elämäntyönsä Inkerinmaalla ja Suomessa. Inkerinmaalla seminaarin perustaminen käynnistyi Venäjän luterilaisen kirkon konsistorin apukassan 1860 myöntämällä rahallisella avustuksella. Seminaarin paikaksi valittiin Kolppana, koska siellä toimi jo Paavali I:n ajalta v. 1785 perustettu koulu. Se oli varattu alueen suomea puhuvia maaorjia ja heidän lapsiaan varten, ja oli sopiva perustettavan opettajaseminaarin harjoituskouluksi.

Maaorjuus kumottiin Venäjällä 1861 ja se loi inkeriläisille kasvavat mahdollisuudet ohjata nuorisoaan opintielle. Kiinnostus myös vuonna 1863 toimintansa aloittanutta seminaaria kohtaan oli suuri, mutta opetustilat ja majoitus rajasivat alkuvuosina kurssien koon noin kymmeneen opiskelijaan. Apukassan varoilla rakennettu opetus- ja internaattirakennus asetti heti omat rajansa. Ensimmäiseksi rehtoriksi seminaariin valittiin Oskar Groundstroem, joka linjasi oppilaitoksen hengen myös seuraajilleen. Ehkä vaikuttavin rehtoreista oli Pietari (Pekka) Toikka (s.11.1.1855). Hän oli itsekin seminaarin kasvatteja (kurssi IV). Hänen aikanaan valmistui seminaarin uudisrakennus v.1906. Se laajensi kurssien koot liki neljäänkymmeneen opiskelijaan ja myös harjoituskoulu saatiin omiin tiloihin.

Kolppanan kurssit vietiin läpi yhtäjaksoisina ja kestivät neljä vuotta. Uusia oppilaita otettiin siis vain joka neljäs vuosi. Valmistuneille opettajille pyrittiin osoittamaan heti työpaikka. Kirkon kansakouluja oli 1900 luvun lopulla Inkerinmaalla useita satoja ja niissä paljon oppilaita. Esimerkiksi Hietamäen Jamalaisiin koulussa oli vuonna 1869 pidetyn tarkastuksen mukaan sata oppilasta. Työtä kyllä riitti.

Venäläistäminen ja sosialisimin aatteet

Venäjän tappio Japanin sodassa 1905 lisäsi yhteiskunnan sisäistä jännitettä ja sillä oli ajan myötä vakavat seurauksensa inkeriläiselle kielivähemmistölle. Nikolai II:n aikana viranomaisten käynnistämä venäläistämispolitiikka uhkasi koulujen opetuksen suomenkielisyyttä. Venäjälle saapui myös sosialismin aatteet, jotka saivat vastakaikua kansalaisissa, myös suomalaisten palveluammateissa ja teollisuudessa toimivien keskuudessa. Työväestön oloissa oli kiistatta epäkohtia, jotka antoivat aihetta poliittiseen liikehdintään.

Seminaarin rehtoriksi oli valittu vallankumousten aikana 1917 Kaapre (Gabriel) Tynni. Hänen harteilleen laskeutui ylivoimainen taakka aikana jolloin hän luotsasi kirkon omistamaa, kristillistä oppilaitosta ateismiin taipuvaisen vallankumousliikkeen keskellä. Seminaarin johtokunta oli vuoteen 1905 asti koostunut konsistorin valitsemista pappishenkilöistä. Vuonna 1905 toteutettiin hallinnon uudistus, jonka mukaan puolet johtokunnan jäsenistä oli maallikoita. Ratkaisu myötäili lähinnä sosiaalidemokraattien linjauksia ja lopulta vuodesta 1917 bolshevikkien vaatimuksista koko hallituksen tuli olla neuvostojen valitsemien henkilöiden käsissä.

Tynni oli valmistunut Kolppanan seminaarista vuonna 1900 (kurssi X) ja hänen ensimmäinen paikkansa opettajana oli Pietarin eteläisellä esikaupunkialueelle Volynkinon (Vallinki) kylässä. Siellä asui inkeriläisten lisäksi Suomesta tulleita tehdastyöläisiä, koska kylä oli aivan liki Putilovin (Kiirovin)tehtaita. Siellä Tynni joutui kosketuksiin sosialismin ja bolshevismin kanssa, ja hän osasi aavistaa mihin suuntaan yhteiskunta ja kirkon koululaitos nyt ajautuu. Lopulta bolsevikit tuhosivat seminaarin kristillisenä, suomenkielisenä oppilaitoksena ja liittivät sen Hatsinassa sijaitsevaan opinahjoon. Tähän päättyi Kolppanan seminaarin toiminta. Lukuisat opettajat Tynnin tavoin muuttivat kuohunnan keskeltä Suomeen ja välttivät siten myöhemmät Stalinin vainot.

Kolppanasta valmistui lähes 400 opettajaa

Seminaari toimi yhteensä 54 vuotta. Siinä opiskeli tai valmistui opettajaksi lähes neljäsataa henkilöä. Heistä noin 250 suoritti lisäksi urkuri- ja lukkaritutkinnon. Tämä jälkimmäinen opettajajoukko oli sitoutunut kirkon palvelukseen. Viimeisimmät virassa toimineet Kolppanan opettajat teloitettiin Stalinin vainoissa 1937. Seminaarin merkitys inkeriläisyydelle ja luterilaiselle uskolle on ollut suuri ja sen vaikutus on vielä nähtävissä lähes sadan vuoden jälkeen.

Samaa syväkylvöä rukoilemme nyt Inkerin Kirkon Kelton oppilaitokselle. Teologinen instituutti voi kunniakkaasti vaalia Kolppanan perintöä. Se on uuden aikakauden airut ja vasta rakentamassa merkitystään. Sillä on kaunis esikuva, jonka hedelmällisen työn katkaisi ateistinen vallankumous.

Isto Pihkala

Kirjoittaja, arkkitehti Isto Pihkala, toimi Inkerin kirkon ensimmäisenä pääsihteerinä (1993-1999) ja kirkkojen rakennuskonsultina vv. 2002-2008)

Kolppanan historiaa

Kolppanan seurakunta perustettiin vuonna 1640. Seurakunnan väkiluku oli 2 460 vuonna 1928. Suomalainen väestö siirrettiin Suomeen vuonna 1943 saksalaismiehityksestä. Väestö oli enimmäkseen äyrämöisiä.

Pienessä Kolppanan kylässä toimi Inkerinmaan ensimmäinen koulu. Sen perusti vuonna 1785 Venäjän perintöruhtinas Paavali Petrovits. Hänen puolisonsa saksalainen prinsessa Maria Fjodorovna suhtautui luterilaisena suopeasti luterilaisuuteen. Paavali omisti Hatsinan linnan ja koulu oli tarkoitettu alustalaisten ja hoviväen lapsia varten, jotka olivat enimmäkseen suomalaisia.

Kolppanan opettaja-, lukkari- ja urkuseminaari aloitti toimintansa 15.9.1863. Ensimmäiset opettajat valmistuivat keväällä 1866. Heidän joukossaan (yht. 11) oli Mooses Putro ja Abram Tiisniekka. Kirjasto avasi ovensa vuonna 1884.

Vuoteen 1917 mennessä Inkerinmaalla toimi 314 kansakoulua sekä Pietarin suomalainen yhteiskoulu. Vuosisadan vaihteessa venäläistämispolitiikan kiihtyessä venäjän kielistä opetusta lisättiin kansakouluissa ja suomen kielellä sallittiin ainoastaan uskonnon ja äidinkielen opetus. Vuonna 1919 Kolppanan opettajaseminaari lakkautettiin.

Kolppanassa pidettiin kuudennet yleisinkeriläiset laulujuhlat 1913. Esiintyjiä oli 771, soittokuntia oli seitsemän. Juhlakulkueeseen osallistui 4000 ihmistä.

Kolppanalaisia merkkihenkilöitä ovat näyttelijä Iisakki Lattu, sanomalehtimies Juhana Peräläinen sekä akateemikko Aale Tynni ja sanomalehtimies Kaapre Tynni.

Yhteiskuvan teksti: Kurssi IX (1892-1896) päättäjäiskuva. Ylhäältä vasemmalta oikealle: Antti Henttulainen, Tyrö; Adam Hirvonen, Tuutari; Emil Suni, Tuutari; Adam (Aati) Granholm, Spankkova; Juho (Juhana)Tikka, Spankkova; Aappo (Aaprami) Rappu, Hietamäki; Matti Ruotsi, Keltto ja Juho (Juhana) Marttinen, Spankkova (isoisäni). Keskellä istumassa vasemmalta lukien: Taavi (Karl Edvard) Thalus, Kosemkina; Yrjö Beckman, Kaprio; Paavo Laamanen (kurssin opettaja); Pekka (Pietari) Toikka (koulun rehtori), kaksi opettajaa. Lattialla vasemmalta: Juho (Juhana) Peräläinen, Kolppana; Aleksanteri Tiisnekka, Tyrö ja Mikko Susi, Venjoki.

Kolppanan seminaari 150 vuotta

Inkerin Liitto tiedottaa kaikille yhteistyökumppaneilleen, että vuosi 2013 on kaikkien inkerinsuomalaisten merkkivuosi. Lokakuussa tulee kuluneeksi 150 vuotta siitä ajasta, kun Kolppanan opettajaseminaari perustettiin. Tästä oppilaitoksesta on valmistunut inkerinsuomalaisten oma älymystö, jonka ansiosta inkerinsuomalaiset saivat tuntea itsensä kansaksi. Venäjän vallankumousken jälkeen seminaarin aloittamaa siviistystoimintaa jatkoi Hatsinan pedagoginen opisto, jonka suomenkielisen osaston historia päättyi vuonna 1937.

Lokakuussa 2013 myös inkerinsuomalaisten ”uuden ajan” kansallisliike täyttää 25 vuotta. Se alkoi kehittyä lähes samanaikaisesti Inkerissä ja Virossa vuonna 1988 vielä Neuvostoliiton aikana. Inkerin Liiton neuvosto päätti, että tätä merkkivuotta juhlitaan Hatsinassa lokakuun alussa 2013 näyttävästi.

Ohjelmaa:

3. lokakuuta

12.00 Inkerinmaa -näyttelyn avajaiset Hatsinan kaupungin historian museossa.

14.00 Kolppanan opettajaseminaari 150 vuotta –näyttelyn avajaiset Hatsinan piirikunnan kirjastossa.

16.00 Dokumenttielokuvien festivaalien avajaiset Hatsinan kaupungin historian museossa (inkeriläisaiheisten dokumenttien non-stop esitys).

4. lokakuuta

12.00 Dokumenttielokuvien festivaalit jatkuvat.

13.00 Aleksanteri III –näyttelyn esittely Hatsinan palatsissa.

15.00 Sivistystyö ja inkerinsuomalaisten historia - tieteellinen seminaari Hatsinan piirikunnan kirjastossa.

18.00 Kansanpukutyöpaja Hatsinan kaupungin historian museossa.

5. lokakuuta

09.00 Linja-autokiertoajelu Hatsina-Taaitsa-Skuoritsa-Hatsina. Suomenkielinen opastus.

13.00 Pääjuhla. Kaksi juhlapuhetta – onnittelut – ansiomerkkien jakelu. Hatsinan Nuorten luomistyökeskus.

15.00 Juhlakonsertti samassa paikassa.

18.00 Vastaanotto.

6. lokakuuta

10.00 Juhlallinen jumalanpalvelus Kolppanan kirkossa.

12.00 Kolppanan seminaarin muistolaatan paljastaminen kirkon edessä.

Kutsumme teitä osallistumaan näihin tilaisuuksiin. Lisätietoja wkokko@mail.ru. Samaan osoitteeseen odotamme teiltä kysymyksiä ja toivomuksia tulevista tapahtumista.

Kunnioittaen

Wladimir Kokko IL:n Juhlavuosi –työryhmän pj

VÄYLÄMERKKEJÄ
suomalais-venäläiseen yhteistyöhön

Kuva: Tuulikki Vilhunen

Jo apostoli Paavali ymmärsi kulttuurien merkityksen lähetystyössä. Meidän on tunnettava sen maan tapoja, jossa työskentelemme. Inkerin kirkossa valmistui tänä keväänä aiheeseen liittyvä käytännöllinen opas, josta saa vinkkejä Venäjällä ja Inkerin kirkossa toimimiseen.

Pienen harjoittelun jälkeen venäläisten juhlapäivien muistaminen ja kyrillisten aakkosten lukeminen luonnistuvat kyllä meiltä suomalaisiltakin.

Olimme saaneet kutsun uusien ystäviemme kotiin. Tuttu nuorimies avasi oven ja sullouduimme tavallisen venäläisen kerrostalohuoneiston kapeaan eteiseen. Ystävämme toivotti meidät lämpimästi tervetulleiksi ja kätteli miestäni. Odotin vieressä omaa vuoroani. Sitä ei tullut - isäntä viittoili meitä jo olohuoneeseen. En ollut ainoastaan hölmistynyt, vaan myös vähän ärsyyntynyt: Miksi minua ei kätelty?!

Tapahtuneesta on aikaa yli kymmenen vuotta. Tuosta illasta lähtien olen tiennyt, ettei Venäjällä yleensä kätellä naisia, vaikka miehet kättelevät toisiaan hyvinkin tiuhaan. Vierailulla mukanamme ollut tulkki huomasi närkästykseni ja kiirehti selittämään paikallista tervehtimis- ja kättelykulttuuria.

Yhteinen raja

Sanotaan, että suomalaista ja venäläistä yhdistää sama slaavilainen luonne. Elämmehän niin lähelläkin toisiamme, vain karttaan piirretyn rajaviivan erottamina. Kartassa näkyvä viiva erottaa kuitenkin paljon enemmän kuin paperilla näyttää ja mitä uskottelemme itsellemme. Suomen ja Venäjän raja tekee jaon itäiseen ja läntiseen kulttuuriin. Se jakaa tavan ajatella, toimia, tuntea, asennoitua. Takana oleva historia, joka maillamme on hyvin erilainen, vaikuttaa kaikkiin edellisiin.

Idäntyön veteraanit ovat joskus haastatteluissa todenneet, että kun rajat avautuivat ja suomalaiset kiirehtivät auttamaan idän sisaria ja veljiä, niin intoa oli välillä enemmän kuin taitoa. Turistimatkoilla töppäileviä turisteja katsotaan läpi sormien. Mutta kun olemme evankeliumin asialla ja vierailemme samoissa seurakunnissa vuodesta toiseen, meidän tulee osata toimia oikein, paikallisia kunnioittaen sekä seurakunnan kehittymistä tukien. Tarvitaan joku tai jotain, joka opastaa ja tulkkaa paikallisia tapoja.

Käytännön suuntaviittoja

Inkerin kirkossa tänä keväänä valmistunut ”Väylämerkkejä toimivaan yhteistyöhön” on 9-sivuinen tiivistelmä kulttuurioppaaksi Inkerin kirkossa vieraileville. Paketista on hyötyä esimerkiksi ystävyysseurakuntatoiminnassa. Mikään opas tai kirja ei tietenkään korvaa kommunikointia seurakunnan ja sen kirkkoherran kanssa silloin, kun pohditaan, millaista ystävyystoimintaa molemmat osapuolet toivoisivat.

Oppaasta löytyy vinkkejä hyödyllisestä kirjallisuudesta sekä tärkeitä yhteystietoja, mm. Suomen Venäjällä toimivien konsulaattien aukioloajat ja yhteystiedot. Tärkeimmistä juhlista ja vapaapäivistä on luettelo. Lisäksi on yritetty selittää

Samovaari symboloi nykyään lämminsydämistä vieraanvaraisuutta. Kuva: Kristiina Paananen

Venäjällä arvostetaan kansanperinteitä ja taidokasta käsityötä. Kuva: Kristiina Paananen

hieman monimutkaista laskutapaa, miten pitemmät vapaat Venäjällä määräytyvät. Juhlat ja vapaat vaikuttavat olennaisesti siihen, milloin seurakunnissa kannattaa tai ei kannata järjestää ohjelmaa, esimerkiksi leirejä.

Venäläistä liikennekulttuuria on käsitelty pintaa raapaisemalla, olennaisimpia asioita mainiten. Samoin ortodoksista kontekstia ja vaikutusta Inkerin kirkkoon käsitellään lyhyesti.

Venäläisestä tapakulttuurista esitellään yleisimpiä piirteitä, joihin vierailija idässä törmää. Kättelytapojen lisäksi on hyödyllistä tietää sekin, että Venäjällä vain hyvien tuttujen kesken sinutellaan. Tai että kukkia annetaan aina pariton määrä, sillä parillinen lukumäärä kuuluu hautajaisiin.

Inkerin kirkon seurakuntien ongelmia on joskus yritetty ratkoa Suomesta käsin. Väylämerkeissä suomalaisia kehotetaan jättämään ongelmat Inkerin kirkon selvitettäviksi. Kiistatilanteissa on hyvä pyrkiä puolueettomuuteen, eikä asettua toisen osapuolen taakse. Kaikki ei ole aina sitä, miltä äkkiseltään näyttää. Kirkkoherrat yleensä tuntevat seurakuntalaisensa parhaiten.

Taloudellisen avun perille toimittamiseen Inkerin kirkon kanta on ollut jo vuosia yksiselitteinen: kaikki taloudellinen tuki pyydetään ohjaamaan Inkerin kirkon oman pankkitilin kautta. Suomalaisten toiminnasta ei saa aiheutua seurakunnille ongelmia viranomaisten kanssa. Missä Suomen seurakunnassa raha liikkuu tilien sijasta kädestä käteen?

Humanitaarisesta avusta todetaan, että sille on oltava tiedossa oleva tarve, siitä on sovittava seurakunnan kanssa etukäteen ja apu on aina jaettava yhdessä seurakunnan kanssa. Tämä tukee seurakunnan ja koko Inkerin kirkon tekemää omaa diakoniatyötä, jota meidän tulee kunnioittaa. Inkerin kirkon ja sen seurakuntien tilanne ei ole tänään sama kuin 20 vuotta sitten. Muutoksen tulisi näkyä myös toimintatavoissamme.

Oma lukunsa on suunnattu papeille ja maallikkosaarnaajille. Ohjeistuksissa paneudutaan mm. yhteistyöhön kirkkoherran kanssa, puheen sisältöön ja kuulijoiden huomioimiseen. Tulkkauksen kautta puhuminen tekee saarnaamisesta tavallista haasteellisempaa ja siksi siihen annetaan joitakin käytännön neuvoja.

Yhteisen työn hyväksi

Inkerin kirkko on kahden vuosikymmenen aikana ihmeellisellä tavalla yhdistänyt Suomen eri taustaisia kristittyjä. Niinpä myös nämä kulttuurivinkit on suunnattu laajalle joukolle suomalaisia, ei vain jollekin tietylle ryhmälle tai liikkeelle. Väylämerkit ovat kaikille niille, jotka tavalla tai toisella ovat mukana Inkerin kirkon työssä, joko ystävyysseurakuntatoiminnassa, jonkin järjestön kautta tai yksityisesti.

Inkerin kirkon paikalliset työntekijät arvostavat suomalaisten apua ja sanovat, että suomalaiset ovat tuoneet kirkkoon paljon hyviä toimintatapoja. Samaan aikaan he kokevat joskus, että me suomalaiset kävelemme heidän ylitseen ja päätämme seurakuntia koskevista asioista omavaltaisesti. Asenteemme on joskus ylimielinen.

Inkerin kirkon kirkkohallituksen maaliskuussa 2013 hyväksymä ”Väylämerkit toimivaan yhteistyöhön” on koottu suomalais-venäläisenä yhteistyönä Inkerin kirkon seurakuntien tarpeesta. ”Nämä neuvot ohjaavat asennoitumistamme ja meidän on syytä ottaa ne vakavasti”, totesi Inkerin kirkon emerituspääsihteeri Isto Pihkala huhtikuussa Inkerin kirkon suomalaisten yhteistyökumppaneitten (IKSY) neuvotteluissa Ryttylässä 5.4.2013.

Opasta saa toistaiseksi suomen- ja venäjänkielisenä. Tulevaisuudessa se tullaan kääntämään myös ruotsiksi ja englanniksi. Väylämerkit -opas löytyy Inkerin kirkon suomenkielisiltä verkkosivuilta. Inkerin kirkko toivoo, että kootut vinkit päätyvät kaikkien idäntyön ystävien käsiin ja olisivat hyödyksi sekä siunaukseksi yhteistyölle. Tarvittaessa niitä tullaan päivittämään, joten palautetta ja lisäystoiveita voi lähettää allekirjoittaneelle.

Teksti: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
www.inkerinkirkko.fi

Pyhän Marian kirkossa *suuri pääsiäisjuhla*

Pääsiäisjuhla huipentui jo perinteeksi tulleella tavalla suureen konfirmaatioon Pyhän Marian kirkossa. Syksyllä rippikoulunsa aloittaneet tulivat kulkueena alttarin eteen, jossa he tunnustivat uskonsa kirkon täyden osallistujajoukon edessä.

– Olemme pääsiäisenä kristinuskon ytimessä, ja siksi konfrimaatio sopii hyvin pääsiäisen jumalanpalveluksen yhteyteen, totesi konfirmaatiota johtanut piispa Aarre Kuukauppi.- Siinä ylösnoussut Vapahtaja siunaa meitä. Tapahtuma on varmasti konfirmoidulle ikimuistoinen samalla kun se vahvistaa ja tuo iloa seurakuntalaisten elämään. Niin kauan kuin uskomme ylösnousseeseen Vapahtajaan, kirkolla kirkkona ei ole hätää vaikka monenlaisia ongelmia olisikin elämässämme, tähdentää Kuukauppi iloisena juhlan jälkeen.

Inkerin kirkko ja sen Pyhän Marian seurakunta Pietarissa viettivät pääsiäistä läntisen kalenterin mukaan keskellä venäläistä arkipäivää. Ortodoksinen pääsiäinen oli tänä vuonna niin myöhään kuin 5.5.2013.

Pääsiäispäivää edeltävänä yönä valon tuloa pimeyteen symboloitiin yösydännä kynttilöiden sytyttämisellä pimeässä kirkossa. Valon tulon myötä kaksi nuorta miestä kastettiin pääsiäisyönä Pyhän Marian kirkon jäseniksi. Kastetilaisuus muistuttaa meitä lähetyskäskystä, jonka Jeesus antoi ylösnousemuksensa jälkeen. Yöpalveluksen jälkeen lähinnä nuorista kokoontuva joukko kulki laulaen ristisaattona luterilaisen korttelin ympäri tuoden näin todistuksen jatkuvasti sykkivässä Pietarin yössä.

Teksti ja kuvat: Tuulikki Vilhunen

Tarvitsetko apua Venäjän vierailun järjestelyihin?

Inkerin kirkko tarjoaa edullista palvelua matkaohjelman suunnitteluun

- ryhmien opastukseen ja tulkkaukseen Pietarissa ja lähialueilla, tarvittaessa kauempanakin
- kuljetuksiin rautatieasemalta tai lentokentältä Pietarissa
- majoitus- ja ruokailuvarauksien tekemiseen Inkerin kirkon seurakuntiin (maksuton palvelu)

Tiedustelut:
Pastori Aleksei Uimonen
aleksei.uimonen@elci.ru
puh. +7 921 971 9341

Inkerinsuomalaisten kielenkäyttö on kokenut *nopean muutoksen*

Helsingin yliopistossa tarkastettiin 15.3.2013 **Kaarina Monosen** väitöskirja, jonka aiheena on inkerinsuomalaisten suomen kielen käyttö Pietarissa ja sen lähialueella. Väitöskirjan aihe alkoi kehittyä jo vuonna 2005 tekijän työskennellessä yliopiston suomen kielen lehtorina Pietarissa. Hän on jatkanut aineiston keruuta ja tutkimustyötä sen jälkeen usean vuoden ajan. Kaikkiaan tutkimusta varten kertyi ääni- ja videotallenteita lähes 38 tuntia.

Kaikki haastateltavat esiintyvät väitöskirjassa peitenimellä, kuten tutkimusetiikka nykyisin edellyttää. Laaja tutkimus ulottuu kielitieteen lisäksi mm. etnografian ja kielisosiologian alueille. Vastaväittäjä, professori Pirkko Nuolijärvi totesikin Kaarina Monosen työn olevan kuin monikaistainen moottoritie.

Mononen lähtee tutkimuksessaan liikkeelle siitä tosiasiasta, että suomen kielen käyttöalueet ovat nykyään entisellä Inkerinmaalla huomattavan kapeat ja puhujamäärät aivan toista luokkaa kuin aiemmin inkerinsuomalaisten kukoistuskautena. Nykyisin keskeisenä tavoitteena on kommunikointi suomalaisten kanssa. Tutkimuksessa mukana olevat vanhainkodin suomalaisasukkaat ovat oppineet suomen kieltä lapsuudessaan, mutta kielenkäytössä on tapahtunut heidän elämänsä aikana valtava muutos. Yksi haastatelluista ei ollut puhunut eikä kuullut sanaakaan suomea 35 vuoden aikana.

Eräs tutkittava toteaa: ”Suomalaisil huastetaa suomii, venäläisil venättä.” Vanhusten jälkeen inkerinsuomen murteet sammuvat, Mononen toteaa. Kielenkäytön muutos on ollut suureksi osaksi poliittisista syistä johtuen huomattavan nopea, sillä kielitilanne on muuttunut suomenkielisestä vallitsevasti venäjänkieliseksi yhden yksilön elämän aikana. Vanhukset ovat käyneet läpi koko muutoksen kaaren.

Neuvostoaikana nuorten suomen kielen oppimiseen vaikuttivat sen tuottama taloudellinen tai älyllinen hyöty, status ja tunnearvo. Inkerinsuomalaisilla tilanne oli etenkin vuodesta 1937 lähtien kielenvaihtoa venäjään vauhdittava, kun suomen kielen käyttöalueet kapenivat nopeasti. Kodin merkitys on ollut ratkaisevan tärkeä: monissa tapauksissa vanhemmat päättivät luopua suomen kielestä ajatellen toimivansa lastensa parhaaksi. Varsinkin puolison ollessa venäläinen perheen kieleksi muodostui tavallisesti venäjä. Nykyisin oppimismotivaatiota kasvattavat paluumuuttoaikeet.

Väitöskirjassa viitataan myös Inkerin kirkon piispan **Aarre Kuukaupin** lehtihaastatteluun, jossa hän on todennut, ettei Neuvostoliitossakaan ollut mahdotonta säilyttää suomen kieltä, vaikka siitä saattoi joutua maksamaan. Hän on itse oppinut kielen kotona. Tutkimuksessa todetaan, että Inkerin kirkko on viimeisiä saarekkeita, joilla vanhin polvi voi käyttää äidinkieltään. Menneiden yhteisöjen suomenkielisyys on luonut identiteettiä. Suomen kielen kuuleminen on monille niin tärkeää, ettei haittaa vaikkei sisältöäkään aina ymmärretä. Uskonnollinen kieli on vanhemmille osa perinnettä, jota ei haluttaisi muuttaa. Kuitenkin on yleisesti ymmärretty, että Inkerinmaan seurakuntien muututtua monikansallisiksi toiminnan on tapahduttava kaikille yhteisellä venäjän kielellä.

Kaarina Mononen osallistui itse aktiivisesti Pyhän Marian seurakunnan toimintaan niinä vuosina, jotka hän työskenteli Pietarissa. Hänen opiskelijansa esittivät mm. suomenkielisen näytelmän Mikael Agricolasta kirkon kryptassa. Väitöskirja on vastaväittäjän mukaan herättänyt jo ennakkoon paljon kansainvälistä kiinnostusta kielentutkijoiden keskuudessa.

Väitöskirjaa voi lukea myös osoitteessa: https://helda.helsinki.fi/handle/10138/38319

Teksti ja kuva: Sisko Pörsti

Pietarin työn kokemukset kuvapäiväkirjana

Tuulikki Vilhunen: Keisarien kaupungissa

Suomen Lähetysseura. 230 s. Hinta 32 e.
Kirjaa voi tilata:
basaari@suomenlahetysseura.fi

"Keisarien kaupunki" ja suomalaisten historia elävät ja kohtaavat nykyajassa yllättävillä tavoilla ja tasoilla – samoin ihmiset ja elämä. Kirjan tekijä Tuulikki Vilhunen on toiminut Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon ja sen Pyhän Marian seurakunnan tiedottajana vuodesta 2007 Suomen Lähetysseuran lähettämänä. Heti Pietariin saavuttuaan hän alkoi kirjoittaa päiväkirjaa. Keisarien kaupungissa -teos (Suomen Lähetysseura 2013) on kuvausta Inkerin kirkon toiminnasta ja ihmisistä, työmatkoista kauemmas Venäjälle ja kodittomien lasten kohtaloista. **Tuulikki Vilhunen** kertoo myös värikkäästi arkielämän kiemuroista ja sattumuksista sekä suurkaupungin vaikuttavista kulttuuri- ja taide-elämyksistä. Teoksen pari sataa valokuvaa tempaavat lukijan mukaansa Pietariin.

Kaksi valkoista hevosta, kuninkaalliset vaunut, verenpunaiset ohjakset, luottamustehtävä...

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2013 alusta jatkuvana tilauksena 19,95e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja:__________

Lähiosoite:__________

Postitoimipaikka:__________

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25,95 e)

Tilauksen maksaja:__________

Lähiosoite:__________

Postitoimipaikka:__________

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni:__________

INKERIN
KIRKKO
2/86/2013

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Tuulikki Vilhunen
tuulikki.vilhunen@felm.org
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2500
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa: Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä vastaavalle toimittajalle edellisen kuun alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 e
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle 25,95 e. Tilauksessa mainittava: Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Kuva: Lasse Kuukauppi

Kolumni

Välähdyksiä Venäjältä

Mielessä pyhät matkat

Pyhiinvaellukset ovat kuuluneet kristinuskon historiaan jo sen alkuajoista lähtien. Hieronymuksen mukaan kristityt ovat aina ajatelleet, että ”he ovat vähemmän uskovaisia, tietävät vähemmän, saavat vähemmän hengenhedelmiä, jos he eivät kumarra Kristusta paikoissa, jossa evankeliumi on ensikertoja kaikunut”. Ortodoksiseen perinteeseen pyhiinvaellukset kuuluvat vahvasti. Tarkoitus ei ole vain nähdä ja katsella kuin turisti, vaan kokea koko olemuksellaan yhteyttä Jumalan kanssa.

Venäjällä pyhiinvaellukset luostareihin ovat suosittuja. Niitä tosin harvemmin tehdään jalkapatikassa, vaan ryhmämatkoina bussilla. Näiltä matkoilta haetaan pyhän kokemusta arkielämän kiireen vastapainoksi, apua elämän ongelmatilanteisiin esirukouksien muodossa, kiitetään menestyksestä ja kumarretaan Jumalaa ihmeitä tekevien ikonien edessä. Venäjällä on vanhastaan ajateltu, että pyhissä paikoissa rukous on voimakkaampaa. Luostareiden oppaat ovatkin todellisia lähetystyöntekijöitä kertoessaan usein kristinuskosta hyvin vähän tietäville pyhiinvaeltajille paitsi luostarin historiaa, niin myös evankeliumia ja miten se ihmisen elämässä vaikuttaa.

Itse olin viime kesänä telttailemassa Valamossa. Valamon saarilla on luostarin lisäksi myös luonnonpuisto ja puiston puolesta telttapiste, jossa voi turvallisesti telttailla ja jättää tavarat, kun lähtee saarille vaeltamaan. En lähtenyt tietoisesti pyhiinvaellukselle, vaan lepäämään luonnonhelmaan tilanteessa, jossa olin törmännyt venäläisen työelämän pimeisiin puoliin. Tarkoitukseni oli istua yksin rantakalliolla, riidellä Jumalan kanssa ja lukea kirjaa ”Pettynyt Jumalaan”. -Toisin kävi.

Saavuin telttapisteeseen uupuneena ja nälkäisenä. Leirissä oli tyhjää – oli Valamon luostarin perustajien muistopäivä ja kaikki olivat juhlissa. Vain kaksi miestä istui nuotion ääressä ja tarjosi tulijalle kalakeittoaan. Nämä miehet, Vasja ja Garik, paljastuivat sittemmin moskovalaisiksi humalaisiksi. Koko viikon he ruokkivat keitoillaan uupunutta ja kun minua, kummallisella etunimellä varustettua ihmistä ei kuulunut takaisin leiriin ennen puolta yötä, niin hälyttivät miliisit etsimään kadonnutta ”estonkaa” eli virolaista. Valamo vaikutti humalaisiinkin jalosti.

Telttapisteessä tutustuin Keski-Venäjältä, Vladimirista, tulleeseen nuoreen pariin, joiden kanssa vaelsimme saarilla ja skiitoilla. Smolenskin skiitalla sateesta läpimärille vaeltajille munkki tarjosi kuumaa teetä ja Konevskin skiitalla yhdessä munkin kanssa vietimme ortodoksisen iltarukoushetken. Söimme vatsan täyteen metsämansikoita, uimme lahden poukamissa ja istuimme rantakallioilla maailmaa parantamassa. Iltaisin telttapisteessä yhdessä voronezhilaisen seurakuntaryhmän kanssa lauloimme nuotion äärellä ortodoksilauluja kitaran säestyksellä.

En istunut yksin rantakalliolla, en riidellyt Jumalan kanssa ja kirjankin lahjoitin eteenpäin. Sydämen täytti kiitos kaikesta siitä hyvyydestä, jolla Jumala minut ympäröi. Kaiken sen kautta Jumala puhui: ”Erja, MINÄ huolehdin sinusta, MINÄ olen sinun kanssasi, MINÄ ruokin sinut”. Matkastani tulikin pyhiinvaellus sanan varsinaisessa merkityksessä. Suurimman lahjan tästä matkasta sain kuitenkin vasta myöhemmin. Se oli alkusysäys sille, että sukunimeni on vaihtunut Kataisesta Ivanovaksi.

Teksti ja kuva: Erja Ivanova, o.s. Katainen

BA2
Itella Posti Oy
Itella Green

Iloiten laulakaa – Shir sameach !

Jos päämme on painuksissa ja suru ympäröi meitä, olkaamme iloisia tulesta, joka on sisimmässämme. Olkaamme täynnä iloa, laulakaamme voimakkaammin ja palakaamme kuin viini. (Suom. Ariela Toivanen)

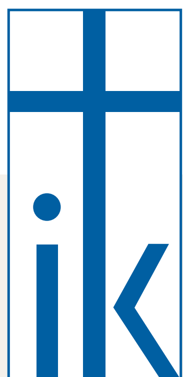

Pyhän Marian seurakunnassa oli ehkä ensimmäistä kertaa konsertti, joka koostui pelkästään heprealaisista lauluista. Kuopiolaisen Zipporim-kuoron konsertti oli osa Pyhän Marian seurakunnan yhteydessä toimivan messiaanisen Johannes Kastajan seurakunnan tapaamista suomalaisten ystävien kanssa. **Leila Savolaisen** johtama konsertti suomalaisten esittämänä oli ainutlaatuinen kokemus paikalliselle väelle. **Erkki Holopaisen** ja **Kirsi Ylösen** sooloesitykset ja **Hanna Eskelin** viulu jäivät monen sydämelle.

Seurakunnan sihteeri **Alla Polosina** kertoi, miten pienestä kaikki alkoi. Suomalaiset lähetystyöntekijät toivat raamattuja, joita alettiin tutkia pienissä kodeissa jo 1990-luvun alkupuolella. Seurakunta muodostui pikku hiljaa ja vuonna 2005 alkoi säännölliset kokoontumiset, joita johti pastori. Alla kiitti suomalaisia rakkaudesta ja kaikesta avusta. Hän iloitsi siitä, miten nyt ollaan juhlassa Pyhän Marian isossa kirkkosalissa, koska omiin tiloihin ei mahduttaisi. Juutalaisilla on pitkä tie Kristuksen luo. Meillä on oma seurakunta koska haluamme säilyttää myös juutalaiset juhlamme ja traditiomme.

Juhla alkoi jumalanpalveluksella, jossa saarnasi pastori **Boris Shuprov**. Sen jälkeen kirkon kryptassa nautittiin yhteinen ateria. Zipporim-kuoro tuli Alavan seurakunnasta ja samaan aikaan juhlassa oli mukana Kuusankosken seurakunnasta ystäviä, joilla oli myös omaa vierailuohjelmaa.

Teksti ja kuva: Tuulikki Vilhunen

INKERIN KIRKKO

3/87/2013

Kun lähetät Henkesi, se luo uutta elämää, näin uudistat maan kasvot. Ps. 104:30

Kuva: Tuulikki Vilhunen

Ehtoollista jakamassa Olavi Raassina ja ehtoollisavustaja Viktor Mutanen Segezan kirkossa.

Ap.t. 2:9-12

Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt.

Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa. Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä."

INKERIN
KIRKKO
3/87/2013

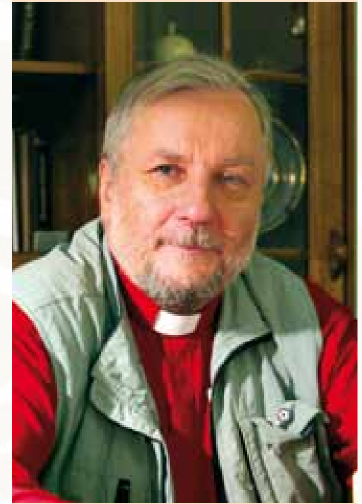

Lehti on perustettu joulukuussa 1991 suomen- ja venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää uutisia ja tietoa kirkon nykypäivästä suomea puhuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Terveisiä Pietarista Inkerin kirkosta

Tänä vuonna on ollut kaunis aurinkoinen kesä. Olen käynyt monilla kesäjuhlilla ja seuroissa sekä jumalanpalveluksissa Suomessa. Olen nähnyt kuinka viljavainiot ovat kypsyneet elonkorjuuseen, ja paljon muutakin Jumala on kypsyttänyt meille tarhoissa ja metsissä. On aihetta kiittää Herraa erinomaisesta satovuodesta. Herra on antanut viljan viheriöidä jokaisen pellolla.

Jaakobin kirjeessä meille sanotaan: " Katso, peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa syksyisen sateen ja keväisen." Tämä sana on voimakas kutsu rukoilemaan kärsivällisesti Herran pellolle kylvöä, sadetta ja hedelmää, sielujen pelastusta, jotta voisimme yhdessä iloita. On ollut suuri kokemus kesän eri tapahtumissa Suomessa ja Inkerin kirkossa tavata tuhansia ihmisiä, jotka sydämestään uskovat ylösnousseeseen Vapahtajaan ja siksi ovat lähetyksen ystäviä ja Inkerin kirkon ystäviä.

Tämäkin kesä on ollut kylvötyön kesä. On ollut isoja leirejä lapsille sekä Keltossa ja eri puolilla Karjalaa, Pietaria ja Venäjää. Ihana rippikoululeiri nuorille päättyi konfirmaatioon Kelton kirkossa, jossa lähes 40 nuorta tunnusti sydämestään suulla uskovansa Jeesukseen Kristukseen. Uskovat nuoret ovat Inkerin kirkon vahvuus.

Oli ilo seurata nuorisoa Joshkar Olan seurakunnan 20-vuotisjuhlassa. Nuoret eri seurakunnista olivat palvelemassa, laulamassa, todistamassa ja tekemässä juhlasta toiveikkaan. Ihana nuoriso on kasvanut Inkerin kirkossa, ja mikä tärkeintä, ottanut vastuuta seurakunnan työstä. Viipurin Lasten turvakoti DIKONI, on yksi esimerkki, jossa nuori seurakuntalainen, itse ambulanssilääkäri, johtaa tätä lasten suojelukeskusta erinomaisella taidolla ja innolla. Useita lapsia Dikonista on osallistunut rippikouluun ja lasten kesäleireihin.

Kiitos Herralle, Muurmanskissa kirkon rakentaminen on alkanut. Siellä seurakunta tarvitsee kirkkoa, että vielä paremmin voisi tehdä lapsi- ja nuorisotyötä ja kasvaisi toiminnassa ja rakkaudessa.

Hyvä esimerkki on Petroskoin seurakunta, joka sen jälkeen kun on saanut uuden kirkon, on saanut uudet kasvot. Toiminta on aktivoitunut ja vahvistunut, nuortunut ja syventynyt. Siinäkin voimme iloita, että toiminta nuorten parissa Jumalan Hengessä on siunannut nuoren pastorin seurakuntaan, joka on uskollinen Jumalan Sanalle ja opettaa ja julistaa evakeliumia Kristuksen rakkaudessa ja totuudessa. Uusi kirkko on todella hyvässä käytössä. Nuoret ovat vastuussa toiminnasta monessa seurakunnassa, mikä näkyy kasvuna ja lähetysintona. Nuoret tekevät retkiä ympäri Venäjää ja todistavat Kristuksesta.

Inkerin kirkossa on tilaa kaikille, jotka Jumalan Sanaa rakastavat ja kunnioittavat. Kiitos kaikesta Herralle!

Elina Kahla katselee päivittäin Pyhän Marian kirkon tornia.

Venäjä-tutkijan missio

Teksti ja kuvat Tuulikki Vilhunen

Suomen Pietarin instituutin johtaja, FT, Elina Kahla on tehnyt koko elämänsä työtä Venäjä-asioiden kanssa. Hän on kulttuuritutkija, jonka tutkimuksen erikoisalana on Venäjän ortodoksikirkon modernisaatio. Pietarin instituutin johtajana hän keskittyy merkittävien kulttuuri- ja tiedesuhteiden rakentamiseen ja suomalaisen kulttuurielämän monipuoliseen esittelyyn Pietarissa ja sen lähialueilla.

Suomen Pietarin instituutti sijaitsee osassa Pyhän Marian kirkon entistä kirkkokartanoa, nykyisessä Suomi-Talossa. **Elina Kahlan** työhuone on kirkon viereisessä kulmassa ja kirkon torni tuntuu olevan aivan ikkunan vieressä. Koko Suuri tallikatu on vanhastaan suomalaisten keskus ja tässä ollaan inkeriläisyyden ja Inkerin kirkon juurilla. Elina Kahla harmittelee, että suuria linjoja lukuunottamatta inkeriläisten historiaan hän ei ole vielä ennättänyt perehtyä. Suunnitelmissa se kylläkin on.

Kolmen vuoden pestistä instituutin johdossa on jäljellä kaksi vuotta, ja sen aikana unelmissa olisi toteuttaa mm. tutkimus ja näyttely Pietarissa vaikuttaneista suomalaisista naisista mukaan lukien inkeriläiset naiset. Aiemmin Elina Kahla on tutkinut naispyhiä, ja hänen laajassa kirjallisessa tuotannossaan on mm. kirja Tuli ja Valo – Kertomuksia pyhistä naisista. Siinä on esitelty seitsemän pyhimykseksi julistettua naista alkaen Raamatun Magdalan Mariasta, mutta keskittyen kuitenkin Venäjällä vaikuttaneisiin naisiin. – Toivon, että pääsisin käsiksi myös inkeriläisten traumaattisuuteen. Keskeinen kysymys on, ettei kulttuurityömme piirissä ole tavoitteena suomen kielen hävittäminen vaan päin vastoin. Suomalaisuudella, inkeriläisyydellä, karjalaisuudella, vepsäläisyydellä tulee olla sijansa täällä.

Itäiset kohtaamiset ja lapsuuden esteettiset elämykset viitoittivat tietä

Elina Kahla on alkujaan luterilainen. Vanhemmat olivat kirkonvastaisia, mutta he eivät osanneet hänelle avata miksi. Tietä Venäjälle ja ortodoksisuuteen viitoittivat isovanhemmat. – Isoisäni oli syntynyt Impilahdella, hän oli orpo ja vielä vanhan Venäjän aikaan tuli puotipuksuksi Pietariin. Hän kuului mitä todennäköisimmin Pyhän Marian seurakuntaan. Vuonna 1918 Suomesta tuli kutsu sotaväkeen, ja niinpä isoisäni vain käveli rajan yli saamatta naarmuakaan.

Elina Kahlan mieleen on jäänyt, että isoisä muisteli kiitollisuudella Pietarissa oloaikaa. Myös Haminassa asuva mummo kertoi kiehtovia tarinoita, miten oli tehnyt häämatkan Valamon saarelle Laatokalla, miten kapinavuonna ihmiset näkivät nälkää ja silloin vielä paikalla ollut venäläinen kasarmi jakoi leipää ihmisille. Haminasta hän muistaa luterilaisen valkoisen kirkon ja pienen vaaleanpunaisen ortodoksikirkon, mitä hän pikkutyttönä ihaili ja kurkisteli sen sisään.

- Isäni työskenteli suomalais-ugrilaisen seuran kirjastossa sekä Opetusministeriön alaisessa Neuvostoliitto-instituutissa. Isäni teki kielivalinnat puolestani ja valitsi minulle pitkän saksan ja toiseksi kieleksi venäjän kielen. Vuonna 1967 ollessani 7-vuotias teimme isäni ja äitini kanssa automatkan Terijoelle ja silloiseen Leningradiin. Kävimme Eremitaasissa ja sieltä jäi lapsen mieleeni erityisesti ovenkahva, joka oli kuin iso hiottu rubiini. Ulotuin juuri sen korkeudelle, eikä mikään voinut olla sen ihmeellisempää kuin tuo iso punainen hiottu pallo ovenkahvassa.

Kymmenen vuoden kuluttua Elina Kahlan tie vei uuteen Valamoon Heinävedellä. Siellä hän löysi venäläisen kirjallisuuden ja runouden lukiessaan aitassa mm. Marina Tsvetajevan ja Lermontovin runoja. Ympäristö oli sanoinkuvaamattoman kaunis kirkkoineen, järvimaisemineen ja vanhoine hautausmaineen. Viikkoa aikaisemmin oli vihitty Valamon uusi kirkko. – Kaikki tuo, vanha ja uusi yhdessä. Koin ihmeenä sen, että se oli olemassa, ja että se ei ole itsestään selvyys. Kukaan ei aivopessyt minua, vaan löysin itse tieni ortodoksisuuteen aika kovan työn kautta. Tein pesäeroa vanhempieni arvoihin, aloin opiskella venäjää, maalata ikoneita ja opiskella jopa kirkkoslaavia.

- Nyt ajattelen, että ikoni ja niiden pyhimystarinat ovat kuin pyhää käsityötä. Kun niiden tekemisessä nähdään vaivaa, maalataan, kaiverretaan tai ommellaan omin käsin, niihin syntyy kunnioitus ja ne tulevat myös käyttöön. Minulla ensimmäinen maalaamani ikoni on kotonani Suomessa omassa ikoninurkassa.

Perustamassa huippututkimusyksikköä

Neuvostoliiton romahtamisen myötä Suomella oli tilaisuutensa ottaa paikkansa Venäjä-tutkimuksessa. Monet maat olivat vähentäneet tutkimusta kylmän sodan päätty-

misen myötä. Suomessa päätettiin, että koska sillä on pisin itäraja Venäjän kanssa EU-maista, Venäjä-tutkimukseen tulee nyt satsata. Tunnetut Venäjä-tutkijat Elina Kahla ja professori **Markku Kivinen** perustivat Helsingin Yliopiston Aleksanteri-instituutin vuonna 1996.

Markku Kivisen johtajuuden aikana Aleksanteri-instituutti on kasvanut 60 tutkijaa käsittäväksi yksiköksi ja sen tutkimusalueina ovat ulkopolitiikka, talous ja energia, hyvinvointivaltio, hallinnon kehittäminen ja kulttuurintutkimus, joka on ollut myös Elina Kahlan vastuulla.

Elina Kahla kokee itsensä ”matkasaarnaajaksi”. Hän on luennoinut mm. Uskonnon uudesta noususta Venäjällä. Perinteisiin uskontoihin luetaan vuonna 1997 säädetyssä ”historiallisen perinnön laissa kristinusko, islam, buddhalaisuus ja juutalaisuus. Ortodoksisella kirkolla on kuitenkin erityisasema, juutalaisuus on jäänyt jo marginaaliseksi samalla kun islamin kannattajien lukumäärä on kasvanut myös Pietarissa pakolaisuuden ja työsiirtolaisten myötä. Islamin nousua hillitään valtion taholta, mutta toisaalta sitä on tuettu Kaukasiassa rakentamalla moskeijoita tarkoituksena radikaalin islamin torjuminen ja Kaukasian pitäminen vakaana. – Mikäli Venäjän federaatio pystyy osoittamaan, että muslimeilla on siedettävät olot, terrorismi ja Al Qaida ovat helpommin torjuttavissa, pohtii Elina Kahla.

Pilapiirtäjä Kari Suomalaisen piirroksista koottu näyttely herätti monia muistoja.

Ortodoksisen kirkon haasteet

Venäläiset ovat ylpeitä omasta kirkostaan. Noin 70 % väestöstä ajattelee, että olla venäläinen tarkoittaa olla ortodoksi. Ortodoksisella kirkolla on nykyisin kattava uutis-, opetus-, tutkimus- ja julkaisutoiminta. Kirkko on saanut omaisuutensa takaisin ja uusia kirkkoja rakennetaan koko ajan lisää. Kristinusko tulee esille monilla tasoilla ja tavoilla, myös netissä, tv:ssä ja radiossa. Esimerkiksi patriarkan ja muun kirkon johdon opetuspuheet uutisoidaan verkossa lähes reaaliajassa.

”Tuhannen vuoden historiansa aikana Venäjän ortodoksinen kirkko (VOK) on aina pysynyt yhtä kansansa kanssa ja aktiivisesti osallistunut sekä kansan hengellisten tarpeiden täyttämiseen että valtion rakentamiseen”. Näin ilmaisi kantansa v. 2004 patriarkka Aleksei kiitospuheessaan presidentti Putinille. Kirkon ja valtion koetaan toimivan jälleen yhdessä ja sitä myös kritisoidaan. Monet valveutuneet pelkäävät, että valtion kontrolli ulottuu kaikkialle sen tukiessa kirkon työtä ja saadessa jalansijaa siinä.

Myös kirkon pappiskeskeisyyttä kritisoidaan. Kun länsimaissa vaikuttanut pluralismi on saanut aikaan sen, että tieteellä ja uskonnolla on omat alueensa ja kehitysoppi ja uskontojen moninaisuus tunnustetaan. Totalitarismin aikana ei ollut mahdollisuutta pitää yhetyttä ulkomaisiin kirkkoihin tai uskontokuntiin ja näin täällä jouduttiin aloittamaan nollasta, mikä on merkinnyt sitä että imitoidaan tsaarinaikaista käytäntöä. Se on kuitenkin monien mielestä sopimatonta tähän aikaan ja yhteiskuntaan.

Menneisyyden käsittely hiertää

Vaikeutena on myös rankan historian käsitely. Menneisyyden pyöveleitä, ilmiantajia jne. ei ole kyetty asettamaan vastuuseen eikä Stalinin aikaisia rikoksia ole voitu avoimesti käsitellä. Venäjällä on sanonta ”Jos heittää kiven menneisyyteen, sieltä tulee kaksi takaisin ja suoraan päähän.” Elina Kahla kertoo lukeneensa viimeksi professori **Aleksandr Etkindin** kirjan, joka käsittelee joukkohautojen ongelmaa. Kun ihmiset eivät ole voineet haudata vainajiaan, eivät edes tiedä missä he ovat, tai kun joukkohautojen olemassaolo kielletään, vainajien muistamiselle ei ole mitään tienviittaa. Silloin näitä asioita ei voida käsitellä ja niistä tulee vaarallisia ja tabuja.

Näihin vaikeisiin asioihin pitäisi ottaa intohimoton kanta ja myöntää että, näin on tapahtunut, ja sanoa, että näin ei saa enää tapahtua. Jotkut rinnastavat **Stalinin** ja **Hitlerin** teot. Kuitenkin Hitlerin hirmuvalta toimi huomattavan paljon lyhyemmän ajan, uhrit ja pyövelit tiesivät mitä edustivat, mutta Stalinin vainoissa moni pyöveli oli seuraavana päivänä itse uhri. Se monimutkaistaa syyllisyyden ja samalla tämän asian tutkimisen. Lisäksi Stalinin hirmuvalta jatkui pitkään, nimiä ei tiedetä ja siksi se on niin kipeää.

Oma missioni

Haastattelua edeltävänä iltana oli Suomen Pietarin instituutin tiloissa suomalaisen pilapiirtäjän Kari Suomalaisen tekemien piirrosten näyttelyn avajaiset. Elina Kahla kertoo iloisena, miten hän tutustui Pietarin karikatyyriliiton edustajaan. Täällä on miljoonakaupungin edut ja mahdollisuudet. Kari Suomalaisen näyttely on hyvä esimerkki juuri siinä mielessä, että me emme edusta niitä mielipiteitä, joita niissä on, vaan voimme matkan päästä arvioida niitä ja nähdä piirrosten nerokkuus.

- Ajattelen, että kulttuurissa voittavat kaikki, varsinkin silloin kun kulttuurinvaihto ei ole ohjelmallista ja päällekäyvää. Omana missionani pidän avoimen yhteiskunnan edistämistä puhumisen, esiintymisten ja kulttuuritapahtumien vaihdon keinoilla. Pienimuotoiset tapahtumat, kuten esim. kirjallisuuspiiri täällä, ovat fantastisia. Niissä olemme käsitelleet sodat, historiat ja kaikki. Kun kukaan ei tiedä kovin paljon naapurista, niin valistustyö on pohjatonta.

Suomen Pietarin instituutti tukee suomen kielen opetusta ja tähtää siihen että täällä pysyisi suomen kielen taitoisia ihmisiä, jotka olisivat samalla suomalaisen yhteiskunnan tulkitsijoita. - Parasta täällä on se, että tämä yhteiskunta ei ole vielä valmis. Tämä on hyvin dynaaminen ja muutos on koko ajan käsillä. Vaikka olen ollut koko elämäni tekemisissä Venäjän kanssa, vasta nyt olen työssä venäläisessä organisaatiossa ja työyhteisössä. Ja tämä on kivaa. Puhallamme luonnostamme yhteen hiileen, eikä täällä tarvitse puurtaa yksin. Täällä tehdään paljon tiedonhankintaa ja käännöstyötä ja yhteistyössä se on hyvin tehokasta. Olen kokenut olevani johdatuksessa.

Inkerin kirkon uutisia

Luoteis-Venäjän uskonnollinen tilanne vakaa

Rianovostin uutisesta Tuulikki Vilhunen
Valokuvat Aleksandr Prilutskij

Pietarissa perinteisten uskontokuntien johtajat kokoontuvat yhteiseen konferenssiin määrävuosin tarkastelemaan Luoteis-Venäjän uskonnollista tilannetta.

Toukokuun 20.-21.5. Pietarissa Herzenin pedagogisessa yliopistossa järjestettiin 10. kerran konferenssi, joka käsitteli Luoteis-Venäjän ja Baltian maiden uskonnollista tilannetta. Konferenssia johti professori **Andrei Grigorenko** Herzenin yliopiston uskontotieteen laitokselta.

Uskonnollinen tilanne Luoteis-Venäjällä on tällä hetkellä vakaa eikä konflikteja esiinny, oli konferenssin yhteinen johtopäätös. Professori Grigorenko totesi, että vakaus perustuu suurelta osin historialliseen perinteeseen. Jo Pietari Suuri antoi luvan toimia eri uskonnollisille ryhmille, mukaan lukien tataarit, jotka olivat muslimeja. Tuo traditio auttaa edelleen vahvistamaan uskontojen välistä suvaitsevuutta.

Inkerin kirkon pääsihteeri Aleksandr Prilutskij, joka on yksi konferenssi järjestäjistä totesi, että uskonnollisen vakauden säilyminen on tärkeä asia alueella, ja se on myös konferenssin järjestämisen alkuperäinen johtoajatus. Uskonnollinen kulttuuri ja yleinen mielipide Pietarissa ja Luoteis-Venäjällä on ytimeltään perinteistä. Ulkopuolelta tuodut liberaalit suuntaukset ja painotukset, jotka ovat vieraita venäläiselle yhteiskunnalle, saattavat aiheuttaa epäsopua kirkkojen välisiin suhteisiin.

Konferenssiin osallistuivat piispa **Aarre Kuukauppi** Inkerin ev.lut. kirkosta, päärabbi **Roman Rabaeb**, imaami-mufti **Munir Hazrat Bejusov** ja arkkipiispa **Dmitri Simonov** ortodoksisesta kirkosta.

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ 24.5.2013

– Kirkkoherra **Aleksei Kronholmin** valtuuksia jatkaa Tsalnan Pyhän Kolminaisuuden kirkkoherran tehtäviä jatketaan kahdella vuodella.

– Pastori **Vitali Lutsagov** nimitettiin Verhaja Bulankan seurakunnan kirkkoherraksi Siperiassa.

– Kalevalan seurakunnan, Kostamuksen seurakunnan ja Mujejärven seurakuntiin etsitään kirkkoherraa

– Hyväksyttiin pastori **Juha Saaren** työn jatkuminen Inkerin kirkon hyväksi Siperian rovastikunnan lääninrovastin tehtävän jälkeen.

– **Aleksei Mavrin** siunataan katekeetaksi Moksa-Erzän seurakuntaan Saranskissa.

– Esitetään, että **Kari Mäkisalo** jatkaa diakonina Karjalan rovastikunnassa.

– Katekeetta **Mihailov Leonidovits** vihitään diakoniksi Hatsinan ev.lut. seurakuntaan.

– Katekeetta **T.S. Pamjatnyh** siunataan Kristus Vapahtajan kirkon palvelukseen Novosibirskissä.

– Vihitään katekeetta **Konstantin Jurijevits** Subbotin diakoniksi Lapsi- ja nuorisotyön komiteaan.

– Katekeetta **Andrei Gette** siunataan Pyhän Johanneksen seurakunnan palvelukseen Saratovissa.

Tutkimus Kirkon Ulkomaanavun ja suomalaisten herätysliikejärjestöjen yhteistyöstä Inkerin kirkon rakentamisessa 1988-1993

Teol.kand. **Antti Luomalta** valmistui viime keväänä kirkkohistorian gradu, joka käsittelee Suomen Kirkon ulkomaanavun (KUA) ja herätysliikejärjestöjen yhteistyötä Inkerin kirkon jälleenrakentamisessa vuosina 1988-1993. Gradun ohjaajana toimi professori Jouko Talonen.

Kirkon Ulkomaanapu ryhtyi suunnittelemaan ja koordinoimaan Suomesta toimitettavaa apua inkeriläisiin seurakuntiin vuoden 1988 lopulla. Inkeriläisissä seurakunnissa tehtävästä avustustyöstä kiinnostuivat myös lähes kaikki Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa toimineet herätysliikejärjestöt.

Tutkimus selvittää Kirkon Ulkomaanavun ja herätysliikejärjestöjen avustustoimintaa inkeriläisissä seurakunnissa vuosina 1988–1993 yhteistyön näkökulmasta. Se vastaa kysymyksiin, kuinka eri herätysliikejärjestöt tekivät yhteistyötä Kirkon Ulkomaanavun kanssa, Inkerin kirkon kanssa ja toisten herätysliikejärjestöjen kanssa. Siinä selvitetään myös Inkerin kirkon kehityksen tärkeimmät vaiheet ja Kirkon Ulkomaanavun ja herätysliikejärjestöjen Inkerin työn päälinjat. Tutkimuksen jännite nousee järjestöjen hyvin erilaisista suhteista Suomen evankelis-luterilaiseen kirkon johtoon ja toisaalta keskinäisten suhteiden vaihtelevuuksista.

Tukimus on tehty pääosin aikalaislähteiden pohjalta, mutta siinä on hyödynnetty myös painettuja lähteitä, haastatteluja ja kirjallisuutta. Antti Luoman tavoitteena on ollut tuoda tapahtumahistoriallisella kerronnalla selkeästi esiin tapahtumakulkujen syyt ja seuraukset. Suomen kirkkohistorian tutkimuskentässä tutkimus sijoittuu uskonnollisten herätysliikkeiden historiaan, koska se käsittelee kirkon sisällä toimivien herätysliikkeiden ja kirkon keskusorganisaation välisiä suhteita.

Gradu on ladattavissa internetistä Helsingin Yliopiston internetsivuilta: https://helda.helsinki.fi/handle/10138/39951

Motoristit evankelioimismatkalla

Gospel Riders –moottoripyöräkerho teki historiallisen retken "Laatokka 2013" 14. – 16.6.2013 Inkerin kirkon seurakuntien kanssa. Matka alkoi Kelton kirkolta ja reitti kulki Laatokan Karjalaan ja Petroskoihin. Evankeliointimatkaa ehdotti joukko uskovia moottoripyöräilijöitä Suomesta, ja siihen liittyi Inkerin kirkosta moottoripyöräilyn harrastajia.

Ensimmäinen retki oli antoisa ja onnistunut ja tällaista tullaan varmasti tulevaisuudessa jatkamaan. Aunuksen keskusaukiolle ja Petroskoin kirkolle kokoontui suurin joukko paikallisia asukkaita kuulemaan mitä moottoripyöräijöillä oli sanottavanaan. Eksoottiset saarnaajat onnistuivat saamaan kuulijoiden huomion.

Kaikissa vierailupaikoissa Gospel-motoristit saivat aikaan iloa ja hämmästelyä. He myös rukoilivat ja keskustelivat niin seurakuntalaisten kuin uteliaiden katselijoiden kanssa. Motoristit jakoivat Jumalan Sanaa Keltossa, Käkisalmella, Sortavalassa, Läskelässä, Vitelessä, Aunuksessa ja Petroskoissa. Vanhemmille seurakuntalaisille se tosin aiheutti hämminkiä. Mutta tällaiset missiot auttavat hälventämään myyttejä siitä mitä uskovan elämä voi olla, ja samalla ne vetävät meitä kuulemaan elävää Jumalan Sanaa.

Oksana Dyba

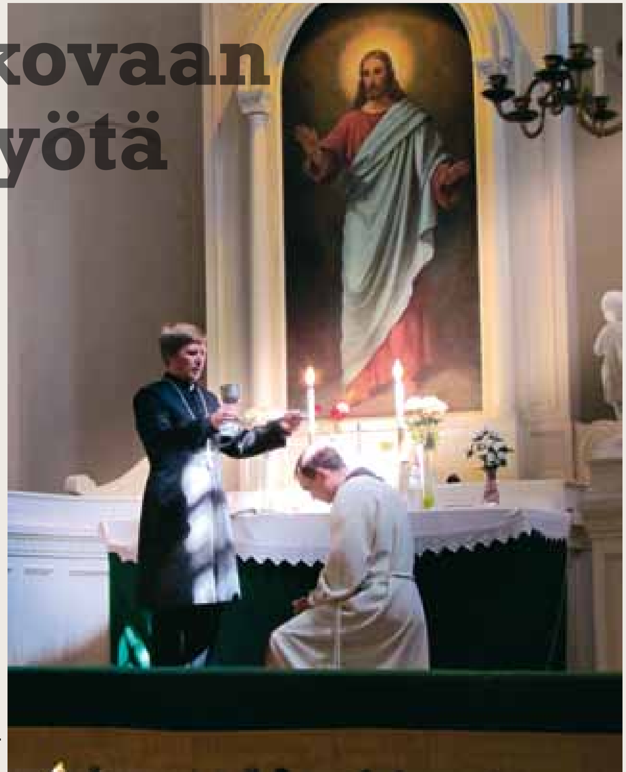

Gospel Riders – motoristit herättivät ansaittua huomiota siellä missä he liikkuivat ja kokoontuivat. Tässä ollaan Petroskoin kirkolla.

Kuva: Nikolai Rappu

Petseriin ja Pihkovaan Inkerin kirkon työtä

Kesäkuun 2. päivä jäi historiaan päivänä, jolloin luterilaisen Pyhän Pietarin seurakunnassa Petserissä ja Pyhän Kolminaisuuden seurakunnassa Pihkovassa järjestettiin Inkerin kirkon toimesta jumalanpalvelukset venäjän kielellä. Pastorit **Ivan Laptev** Keltosta, **Mihail Ivanov** Pyhän Marian seurakunnasta ja **Igor Sherbaha** Lugasta olivat aloittamassa uutta toimintaa.

Pastorit Mihail Ivanov ja Ivan Laptev (vas.) toimittivat jumalanpalveluksen 2.6.2013 Petserin kauniissa kirkossa.

Kuva Maria Savitskaja.

Petseri on pikkukaupunki aivan Viron ja Venäjän rajan tuntumassa ns. Petserinmaalla. Toisen maailmansodan jälkeen Petseriin muodostui inkeriläisten hengellinen keskus aikana jolloin inkerisuomalaisia karkotettiin Virosta ja huomattava osa perheistä asettui asumaan Petseriin ja Pihkovan alueelle. Samoihin aikoihin 1944 Petseri irrotettiin Virosta ja liitettiin Pihkovan alueeseen. Paikallinen virolainen luterilainen seurakunta kasvoi moninkertaisesti. Petseriin suunniteltiin myös suomenkielisen seurakunnan perustamista, mutta lopulta se perustettiin Narvaan v. 1961. Virolaiset papit **Valdemar Ilja** ja **Elmer Kulle** hoitivat näitä seurakuntia jo Neuvostoaikana.

Petseriin rakennettiin kaunis virolainen luterilainen kirkko vuonna 1926. Se oli toiminnassa koko Neuvostoajan. Virolainen seurakuntaelämä on sittemmin hiipunut ja nyt toimintaa pyritään aloittamaan venäjänkielisenä.

Petseri on ollut vuosisatoja myös setukaisten, virolaisen kansanryhmän keskus ja myös hengellinen keskus. Vuosina 1920-1940 Petseri kuului Viron tasavaltaan ja se oli Setomaan-Petserimaan maakuntakeskus.

Petseri on tullut laajemmin tunnetuksi luostarinsa vuoksi, joka on perustettu 1473 Kamenkalaakson rinteille. Petserin kaupunki kehittyi luostarin ja sen viereisen toriaukion ympärille. Nykyisin kaupungissa on luostarikirkkojen lisäksi kolme muuta kirkkoa, yksi niistä ko. luterilainen virolaistaustainen kirkko.

Pihkovassa on myös toiminut luterilainen kirkko, mutta se on nykyisin babtistien käytössä. Inkerin kirkon jumalanpalvelus järjestettiin tilapäisesti katolisessa kirkossa. Pihkovaan on muotoutumassa uusi Inkerin kirkon seurakunta, jonka perustaminen on jo vireillä.

Tulevaisuudessa jumalanpalvelukset toimitetaan joka sunnuntai Petserissa (ulitsa Gagarina, dom. 12a) klo 12 ja Pihkovassa (Plehanovskij posad, 64) klo 15. Inkerin kirkon seurakuntien papit ympäristöstä hoitavat vuorollaan jumalanpalveluksia.

Lisäksi jokaisen kuukauden viimeisenä sunnuntaina järjestetään konsertti Petserin kirkossa klo 17.

Tuulikki Vilhunen

Seitsemäs englannin kielen kurssi Kontupohjassa oli menestys

Kontupohjassa järjestettiin jo seitsemännen kerran englannin kielen kurssi, ystävyyden kielikoulu, Friendship English Languge school (FELS) yhdessä Itä-Euroopan lähetyksen (The Eastern European Mission Network, EEMN, USA) kanssa. Kontupohjan luterilainen seurakunta on mukana vuosittain paikallisena järjestäjänä. Kurssit pidettiin 3. – 14.6.2013.

Kursseille kutsutaan osallistujia kaikista Kontupohjan kouluista, samoin nuoria opiskelijoita. Opettajina toimivat EEMN:n työntekijät sekä vapaaehtoiset avustajat. Tänä vuonna luokkia oli viisi ja jokaisella luokalla 10 opiskelijaa, yksi paikallinen englanninkielen opettaja ja yksi amerikkalainen opettaja.

Sekä aikuiset että lapset olivat innostuneita opetustavoista, jotka eivät olleet vain kirjan vieressä istumista. Kieltä opiskeltiin luovien toimintojen, kuten näytelmien, musiikin, askartelun tai urheilun kautta. Se oli samalla kulttuurien välistä viestintää.

Kielikurssien erityisenä antina oli samalla Raamatun tarinoihin tutustuminen. Päätöspäivänä osallistujat esittivät pienen näytelmän Jeesuksen elämästä englannin kielellä. Mikä tärkeintä kurssilla luotiin ystävyyssuhteita.

Englannin kielen kurssin aikana pidettiin konsertti vammaisten ja sosiaalisesti heikommassa asemassa olevien lasten luona. Opettaja Debra Parks'n innostamana laulettiin yhdessä.

”Osallistun mielelläni näille kursseille. Ne ovat ainutlaatuinen tilaisuus oppia muista kulttuureista ja keskustella suoraan englannin kieltä puhuvien kanssa. Lisäksi minulle on avautunut monia uusia asioita Raamatusta”, kertoi yksi paikallinen englannin kielen opettaja kokemuksistaan.

Kontupohjan FELS-ohjelmaan kuului myös sosiaalinen projekti. Viikon aikana lapset ja opettajat toivat kouluun tarvikkeita ja leluja ja he valmistivat pienen konsertin. Sitten lähdettiin vierailulle päiväkerhoon, jossa on vammaisia lapsia ja lapsia köyhistä perheistä tai perheistä, joissa on sosiaalisia ongelmia.

Monet lapsista tunnustivat, että olivat nähneet ensimmäisen kerran elämässään vammaisen lapsen. Terveet lapset ymmärsivät nyt paremmin olla kiitollisia Jumalalle omasta perheestä ja terveydestä.

Teksti ja kuva Oksana Dyba
Käännös Tuulikki Vilhunen

Lasten turvakoti Dikoni sai arvovieraita

Konsuli **Eeva-Liisa Haapaniemi** Suomen Pietarin Pääkonsulaatista vieraili tiistaina 20.8.13 avustajiensa kanssa Viipurissa ja tutustui siellä toimiviin lastensuojelujärjestöihin ja toimijoihin. Leningradin alueen lapsiasiavaltuutettu **Tamara Litvinova** oli mukana tapaamisissa ja lisäksi Viipurin Televisio teki ohjelmaa koko vierailun ajan.

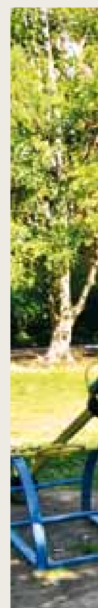
Inkerin kirkon hallinnassa oleva Lasten turvakoti Dikoni oli yhtenä tutustumiskohteena. Dikoni tarjosi lounaan ja johtaja **Viktoria Shutova** esitteli vierailijoille sekä historiaa että nykyistä toimintaa ja sen periaatteita. Lapset ottivat vieraat vastaan iloisesti.

Vierailun aikana keskusteltiin vilkkaasti sekä Viipurin alueen lastensuojelutilanteesta että esiteltiin koko maata koskevia tilastoja. Tiettävästi monet asiat olisivat paremmin Leningradin alueella ja Pietarissa kuin keskimäärin koko maassa. Kuitenkin tarve Viipurissakin on niin suuri, että kaupungin sosiaalitoimi ei pysty yksin vastaamaan siihen. Viipurin lasten palvelukeskus Egosin johtaja **Natalia Rossoshanskaja** pitikin Dikonia hyvänä yhteistyökumppanina.

Dikoni oli tälläkin hetkellä täynnä lapsia. Siellä on 13 yöpaikkaa ja yhteensä Dikoni voi pitää kerralla 25 lasta toiminnassa mukana. Dikoni itse on kuitenkin talousvaikeuksissa, koska sillä ei ole tällä hetkellä vakituisia tukijoita. Johtaja Viktoria Shutova vetoaakin tukijoihin – auttakaa meitä antamaan mahdollisuus näille lapsille.

Vierailu oli erittäin antoisa. Pääkonsulaatin väki oli kerännyt keskuudessaan Dikonille vihkoja, kyniä ja muita tarvikkeita, jotka otettiin ilolla vastaan.

Teksti ja kuvat: Tuulikki Vilhunen

Joshkar-Olan seurakunta Marinmaalla 20 vuotta

– syntymäpäivää juhlittiin nuorekkaasti

Joshkar-Olan marilais-venäläinen seurakunta täytti elokuussa 20 vuotta. Syntymäpäivää juhlittiin 16.-18.8. Pääjuhlan ja juhlajumalanpalveluksen lisäksi ohjelmassa oli Uralin rovastikunnan lähetysleiri ja rovastikuntakokous.

Inkerin kirkon onnittelut seurakunnalle toi piispa **Aarre Kuukauppi**. Omat tervehdyksensä toivat lähes kaikki Uralin rovastikunnan seurakunnat. Tervehdysten tuojina toimivat kirkkoherrojen rinnalla seurakuntien nuoret. Lauluillaan, ilollaan ja huumorillaan he tekivät pääjuhlasta hyvin nuorekkaan. Juhla oli kuin 20-vuotiaan syntymäpäivä. Ulkomaisista kumppaneista onnittelunsa toivat Viron ev.lut. kirkko, Hyvinkään ja Keminmaa seurakunnat, Rauhan Sana – järjestö ja Suomen Lähetysseura. Pääjuhlassa olivat kaikki tuolit ja penkit käytössä eli väkeä oli noin 110 henkeä.

Juhlaan olivat saaneet erityiskutsun seurakunnan alkuaikojen aktiivit. Ensimmäisistä seurakuntalaisista puhuivat mm. aketeemikko **Valeri Patrushev** ja dosentti **Tonja Ryzkova**. He kertoivat luterilaisen kristillisyyden tulosta Marinmaalle. Valeri Patrushevia voidaan pitää ensimmäisenä luterilaisena marina, joka luentomatkoillaan Suomessa oli tutustunut luterilaisuuteen. Hän kertoi käyneensä rippikoulunsa ja tuleensa kastetuksi Hyvinkäällä.

Alkuaikojen ulkomaisista vaikuttajista olivat paikalla lähetystyöntekijät **Anu** ja **Juha Väliaho**, rovasti **Hannu Pelkonen**, kirkon rakentamisprojektia johtanut **Pentti Hakala** ja monet talkoomatkat Joshkar-Olaan tehnyt **Tauno Häkkinen**. Juha ja Anu Väliaho kertoivat tutustumisestaan mareihin, tulostaan Joshkar-Olaan ja kymmenen vuoden työrupeamastaan seurakunnassa. Muistelujen kautta välittyi nuoremmalle polvelle paljon arvokasta tietoa seurakunnan alkuajoista.

Oman kirkkonsa, Pyhän Ristin kirkon, seurakunta sai vuonna 1997. Seurakunnan kirkkoherrana ja Uralin rovastikunnan lääninrovastina toimii **Vladimr Botskov** ja seurakunnan toisena pappina **Sergei Pershin**. Myös molempien puolisot niin kuin monet muutkin seurakuntalaiset palvelevat aktiivisesti seurakuntaa, mikä mahdollistaa säännöllisen viikkotoiminnan niin aikuisten kuin lasten ja nuortenkin keskuudessa.

Teksti ja kuva Hannu Heikkilä

Viipurin sosiaalipalvelukeskus Egosin johtaja Natalia Rossoshanskaja, Leningradin lapsiasiainvaltuutettu Tamara Litvinova, konsuli Eeva-Liisa Haapaniemi, palvelukeskuksen työntekijä sekä Lasten turvakoti Dikonin johtaja Viktoria Shutova.

Dikonin johtaja Viktoria Shutova ja lapsia.

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

1 2 3 4 5 6 7

Karjalan rovastikunta

Karjalassa ponnistetaan eteenpäin nuorten voimin

Karjalan rovastikunta on yksin suurimmista Inkerin kirkon rovastikunnista seurakuntien lukumäärän perusteella. Ehkä, niin kuin kaikilla muillakin rovastikunnilla, meilläkin on ilomme ja surumme. On vaikea kuvitella elämää ilman hengellisiä ylä- ja alamäkiä. Tämä tapahtuu myös jokaisen uskovan ihmisen elämässä. Sitä on helppo heijastaa rovastikunnan elämään, sillä se on yksi organismi, jossa kaikki liittyy kaikkeen. Jos yksi jäsen kärsii, me kaikki kärsimme hänen kanssaan, jos joku on iloinen, iloitsemme yhdessä hänen kanssaan.

Seurakunnat

Aunuksen seurakunta
Aunuksen kappeliseurakunta Vitelessä
Harlun seurakunta Läskelässä
Kalevalan seurakunta
Kontupohjan seurakunta
Kemin seurakunta
Kostamuksen seurakunta
Mujejärven seurakunta
Mujejärven kappeliseurakunta Tiksassa
Muurmanskin seurakunta
Petroskoin seurakunta
Pitkärannan seurakunta
Revdan seurakunta
Ruskealan seurakunta
Segezan seurakunta
Sodderin seurkaunta
Sortavalan seurakunta
Tsalnan seurakunta
Tsalnan kappeliseurakunta Derevjankassa

Petroskoin seurakunnassa on nuorta voimaa ja uutta jo kasvamassa.

Kuva Nikolai Rappu ja Ludmila Girs

Karjalan rovastikunnassa palvelee tällä hetkellä 16 Inkerin kirkon pastoria. Muutamat heistä käyvät Suomen puolelta Ruskealassa, avustavat Petroskoin seurakuntaa ja Vienan Karjalan seurakuntia. Olemme iloisia siitä, että me papit voimme olla yhteydessä ja tulla kokouksiin useamman kerran vuodessa. Saamme olla kiitollisia siitä, että emme ole niin kaukana toisistamme kuin papit esim. Siperian rovastikunnassa. Aika usein voimme vierailla toistemme luona myös muuten kuin työasioissa.

Yleisesti ottaen meillä menee hyvin työntekijöiden kesken. Monet meistä

Työt alkoivat Muurmanskissa heinäkuussa 2013. Urakoitsijana on Pietarilainen rakennusfirma. Tavoitteena on saada valmiiksi perustukset ja kellari lokakuussa. Rakennuslupa myönnettiin toukokuussa 2013, mutta rakentamisen aloittamista viivästytti viranomaisten vaatimus tehdä viralliset dokumentit tontilta siirrettävistä pensaista ja puista. Nyt työt etenevät työmaalla hyvää vauhtia.

Kuva Jorma Laine

ovat opiskelutovereita teologisen instituutin ajoilta, mikä on edistänyt hedelmällistä yhteistyötä. Työntekijät Karjalassa ovat melko nuoria, mikä heijastuu työhön koko rovastikunnan alueella. Meiltä nuorilta papeilta puuttuu kokemusta työssä ja silloin joudumme oppimaan virheidemme kautta. Se ei välttämättä ole pelkästään negatiivinen asia, mutta emme voi myöskään vaieta siitä. Jokaisen meistä olisi hyvä saada oppia myös vanhemmilta ja kokeneemmilta papeilta ja työtovereilta.

Mitä jumalanpalveluselämään tulee, on huomattava, että joissakin seurakunnissa on jumalanpalvelukset sekä suomeksi että venäjäksi. Lisäksi seurakunnissa on kuilu sukupolvien välillä. Seurakuntien toimintaan osallistuu vanhempaa ikäluokkaa ja nuoria. Keski-ikäisiä ei juuri näy. Tätä voidaan selittää sekä sosiaalisilla että historiallisilla syillä, mutta meille siinä on mietittävää, mitä voisimme tehdä ja miten voisimme palvella että nämä tyhjät penkit täyttyisivät.

Tiivistä yhteistyötä seurakuntien kesken

On hienoa, että Karjalan rovastikunnan pastorit ymmärtävät, että Kristuksen palvelija ei ole työssä vain sunnuntaina, vaan hän on päivittäin tekemisissä ihmisten kanssa. Tehtävämme on palvella paikallisissa kirkoissa niin, että emme keskity vain sunnuntain jumalanpalveluksiin ja pyhäkouluihin, vaan teemme työtä myös viikolla. Meillä on raamattuhetkiä, lastenleirejä ja erilaisia nuorten musiikkiryhmiä. Koska välimatkat ovat aika pienet, voimme yhdistää tapahtumia. Esimerkiksi Aunuksen ja Läskelän, Läskelän ja Sortavalan, Kontupohjan ja Petroskoin kesken on ollut erilaisia tapahtumia. Tällaista työtä tarvitaan. Papit tuntevat toisensa, mutta on tärkeää, että myös seurakuntalaiset voivat jakaa hengellisen elämän kokemuksiaan uskossa sisarien ja veljien kanssa.

En voi sanoa, että kaikki rovastikunnassamme menisi täydellisesti ja hyvin. Meillä on surumme ja epäonnistumisemme. Jokin aika sitten Ruskealan kirkko paloi, mutta onneksi kukaan ei siinä loukkaantunut. Kuitenkin tulipalo aiheutti vakavia vanhinkoja kirkolle. Pidimme useita kokouksia työryhmän kanssa. Tällä hetkellä kirkkoa korjataan ja katon saamiseksi on valmisteilla piirustus niin, että ennen talvea katto olisi valmiina suojaamaan rakennusta. Meillä on myös kaksi uutta kirkkorakennusta, jotka on saatu valmiiksi, toinen Läskelässä ja toinen Petrokoissa. Muurmanskin seurakunta on yksi kaukaisimmista ja aktiivisimmista seurakunnista ja siellä uuden kirkon rakentaminen aloitettiin kesän aikana.

Karjalan rovastikunnassa hengellinen tilanne eri seurakunnissa kehittyy omalla tavallaan. Meillä on suuria seurakuntia, joihin kuuluu noin 200 varsinaista jäsentä. On keskisuuria ja siten hyvin pieniä, joissa käy noin 10 henkeä. Tällainen on mm. Derevjankan kylässä. Mutta me arvostamme myös näitä, sillä Kristus on sanonut: ”Missä kaksi tai kolme kokoontuu minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään”. Meidän pappien on tärkeää muistaa tämä, ei vaipua epätoivoon, vaan muistaa, että jos olemme uskollisia Sanalle ja rehellisiä Luojamme edessä, Hän antaa meille Pyhän Hengen ja johtaa ihmisiä kirkkoonsa. Meitä pyydetään olemaan hyvinä rakentajina Jumalan salaisessa työssä.

Yhteistyö viranomaisten ja uskontojen välisissä suhteissa kehittyy melko positiivisesti Karjalan alueella. Se myös edistää hengellisen työn kehittämistä. Tämän työn hedelmiä ovat hengellisen musiikin konsertit luterilaisessa kirkossamme. Niihin tulevat eri uskontokuntien edustajat ja myös sellaiset, joilla ei ole läheistä yhteyttä kirkon työhön. Lisäksi jotkut seurakunnat, erityisesti Kontupohjan seurakunta, toteuttaa sosiaalisia hankkeita viranomaisten tuella.

Jokaisen organisaation on tietenkin suunniteltava tulevaisuutta. Lääninrovastina voin sanoa, että pääpaino työssämme on, että voisimme muodostaa perheen. Sillä perhe, joka on luotu kristinuskon perustalle, on kuin pieni kirkko. Meidän on myös tarpeellista tehdä työmme mahdollisimman tiiviissä ja hyvässä yhteistyössä. Tässä asiassa emme ole ottaneet vielä suuria askeleita, mutta olemme ottaneet pieniä, tärkeitä askeleita eteenpäin.

Tänä vuonna olemme päättäneet juhlia Reformaation päivää Petroskoissa yhdessä kaikkien Karjalan seurakunnin varten. Miten siinä onnistumme, riippuu meistä itsestämme. Uskomme, että Jumalan avulla kaikki on mahdollista.

Muistakaamme Vapahtajamme sanat: ”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät”. Meidät on palkittu suurella kunnialla olla Jumalan edessä, olkaamme uskollisia hänelle viimeiseen sydämenlyöntiin.

Aleksei Kronholm Karjalan rovastikunnan lääninrovasti

Petroskoin Pyhän Hengen seurakunnan kirkkoherra

Käännös Tuulikki Vilhunen

Aunuksen kautta

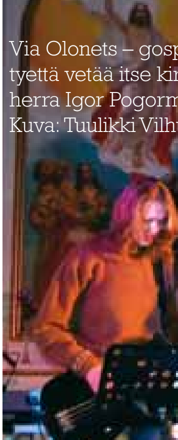
Tuulikki Vilhunen

Aunuksen kirkko. Kuva Esko Ojala

Via Olonets – gospelyhtyettä vetää itse kirkkoherra Igor Pogormjaho. Kuva: Tuulikki Vilhunen

Tänä vuonna pyhäkoulunsa päätti kaksi poikaa: Vasili Misenko, joka on ollut pyhäkoulussa vuodesta 2001 saakka ja Matvei Goro vuodesta 2003. Vasili ja Matvei olivat erittäin aktiivisia lapsia – osallistuivat juhliin, retkiin ja näytelmiin. Kuva: Mirja Petrelius

Evankelisluterilainen seurakunta perustettiin Aunuksen piiriin vuonna 1858. Kirkkorakennusta siellä ei kuitenkaan ollut ja vallankumouksen myötä luterilainen yhteisö hajosi. Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen Aunus oli kuitenkin ensimmäisten joukossa kun seurakuntia perustettiin. Aunuksen seurakunta rekisteröitiin jo vuonna 1993, ja sinne alettiin rakentaa kivikirkkoa vuonna 1996 suomalaisten keräämillä varoilla. Kirkko vihittiin 1999.

Aunuksen kirkkoherra **Igor Pokormjaho** on voimakas saarnamies. Hän on myös muusikko, joka on perustanut gospelyhtyeen ”Via Olonets”, ”Aunuksen kautta”. Yhtyeestä on tullut Inkerin kirkon sisällä tunnettu musiikkiryhmä, joka kiertää esiintymässä monissa tilaisuuksissa ja on Inkerin kirkon nuorten gospeltapahtuman kantavia voimia. Igor-pappi itse on monen laulun tekijä.

Seurakunnassa on tapahtunut sukupolvenvaihdos. Nuoria perheitä on tullut mukaan jumalanpalveluksiin ja vastuunkantajiksi. Matkalaiset voivat nähdä Aunuksen kirkossa nuoria miehiä ja perheitä. – Erityisen puhuttelevaa oli kun, kun jumalanpalveluksen lopussa joku lapsiperhe tuli alttarin ääreen pyytämään siunausta, kirjoittaa rovasti Jorma Marjokorpi Aunuksen matkalta. Seurakuntalaiset ovat myös valmiita uhraamaan ja kolehdeilla kerätyt varat ovat kasvaneet, mutta seurakunta tarvitsee edelleen ystäväseurakuntien ja ystävien tukea.

On sanottu, että kun olet kerran käynyt Venäjän Karjalassa, niin haluat sinne aina uudestaan. Tämän todistajia on eri puolilla Suomea paljon. Karjalan alueella on kuitenkin myös surumielinen, miltei apaattinen puolensa. Ylä-Aunus on yksi Venäjän lukemattomista 'perspektiivittömistä' – tulevaisuutta vailla olevista – kylistä. Työtä ei ole tarjolla. Tiettävästi ainoat työpaikat tarjoaa koulu kahdelle opettajalle vielä ensi talvena, sekä kauppa. Isommat oppilaat kuljetetaan kouluun toiseen kylään. Jäljelle jäävät vanhukset, joiden luokse lapset ja lastenlapset kesällä tulevat.

Viimeinen soitto

12.5.2013 Aunuksen pyhäkoulussa vietettiin juhlaa ” Viimeinen soitto”. Nimi tarkoittaa opiskeluvuoden päättymistä ja loman alkamista. Tuona päivänä muistelemme kulunutta vuotta ja juhlimme päättäviä ryhmiä. Tänä vuonna niitä oli kolme. Pyhäkoulun jälkeen nuorilla on mahdollisuus opiskella Raamattua nuorten ryhmässä ja rippikoulussa.

Tämä vuosi on juhlavuosi, sillä ensimmäistä kertaa tätä juhlaa vietettiin 2003, jolloin pyhäkoulun päätti 11 nuorta. Tänään he ovat jo aikuisia, ehkä muualle muuttaneita ja monilla heistä on jo omia lapsia. – Olemme iloisia, kun he joskus tulevat kirkkoon. No, he tietävät, keneltä etsivät viisautta ja turvaa, kun elämässä on vaikeaa, toteaa pyhäkoulun opettaja **Anna Smirnova**.

Pyhäkoulun juhlassa oli myös 50-vuotispäiväänsä viettänyt **Ljuba**, joka menetti näkönsä sydänleikkauksen yhteydessä. Nyt hän kertoo: ” Minä olin sokea, mutta nyt näen – näen Jumalan”. Hän sai lahjoja, kukkia ja kirkkoherramme siunasi hänet. Ljuba piti kauniin puheen opettajille. Nyt hän käy rippikoulua ja aikoo liittyä seurakuntaan. Ljuba teki tyttärensä **Sashan** kanssa juhlaan ilmapalloja. Juhlan lopuksi jokainen sai kirjoittaa niihin jotakin Jumalasta. Nämä ilmapallot päästettiin taivaalle – ehkä joku sillä tavalla voi saada hyvän uutisen Jeesuksesta Kristuksesta.

Rukoilkaa meidän lasten, opettajien ja seurakuntamme puolesta. Kiitos teille kaikille ystäville, jotka aina vahvistatte meitä rukouksin, kirjoittaa Anna Smirnova.

TV-ohjelma Kristinuskon ABC kaikille Karjalassa

Teksti ja kuva Oksana Dyba

Karjalan Televisio lähettää ohjelmaa Kristinuskon ABC Venäjä 1 –kanavalla. Sitä kautta se tavoittaa näin kaikki Karjalan tasavallan asukkaat, joita on 637 000. Joka kuukausi tehdään Sanansaattajat ry:n tuella kaksi ohjelmaa, joissa kerrotaan luterilaisen uskon olemuksesta ja hengellisestä aarteista. Ohjelmat tehdään studiossa suomen kielellä, mutta ne tekstitetään myös venäjäksi. Kristinuskon ABC –ohjelmia on lähetetty jo lähes 150 kertaa.

Ensimmäisestä askelesta nykyiseen päivään

Kristinuskon ABC sai alkunsa jo 1990-luvulla. Kontupohjan entinen kirkkoherra, pastori **Oiva Hujanen** teki pitkään ohjelmaa sen ensimmäisenä juontajana. Hänen jälkeensä ohjelman tekemisessä mukana ovat olleet pastori **Juha Kajava** Pitkärannasta ja pastori **Jorma Säde** ja diakoni **Juhani Nevalainen** Suomesta.

Välillä ohjelma lopetettiin, mutta onneksi ei lopullisesti. Sen ansiosta, että Venäjän valtio tukee Karjalassa suomen, karjalan ja vepsän kielien kehittämistä, Karjalan televisioon saatiin erikoisaika näiden kielien lähetyksille.

Torstaisin kello 9.00 lähetetään ohjelma Omin Silmin, jonka puitteissa Inkerin kirkolla on mahdollisuus antaa katselijoille myös hengellistä ruokaa. Kristinusko ABC -ohjelman pituus on 12 minuuttia, ja se lähetetään tavallisesti torstaisin aamulla kaksi kertaa kuukaudessa.

Osa ohjelmista on omistettu Inkerin kirkon juhlapyhille. Esillä ovat kysymykset uskon vaikutuksesta ihmisen elämään. Joka lähetyksen aikana on mahdollisuus käsitellä pyhiä kirjoituksia sekä kertoa muutamia tapauksia Jeesuksen elämästä.

Helmikuussa 2011 Kristinuskon ABC -ohjelman juontajaksi saatiin pastori **Pentti Smeds**. Hän on tehnyt jo suuren työn Inkerin Kirkossa, mikä auttaa lähestyttäessä Karjalan katselijoita.

Kun katsomme taaksepäin tämän ohjelman vaiheita, huomaamme miten Jumala johdattaa. Juontaja-pastori Pentti Smeds ja toimittaja **Inna Bogdanova** kertovat omasta kokemuksestaan ohjelman teossa:

Inna Bogdanova, projektin toimittaja

”Olen ollut mukana Kristinuskon ABC –ohjelmissa vuodesta 1999. Niitä veti alkuun Petroskoissa pastori Oiva Hujanen. Oivan palattua Suomeen ohjelmat jäivät ilman isäntää muutamaksi vuodeksi.

Kansalliskielinen toimitus on ollut aina kiinnostunut myös hengellisistä ohjel-

Pastori Pentti Smeds Venäjä 1 –kanavan TV-studiossa Petroskoissa.

mista, sillä se haluaa, että mahdollisimman moni löytäisi itselleen katsottavaa. Tutustuin pastori Pentti Smedsiin ollessani rippileirillä Keltossa 1990-luvun puolivälissä. Muistelen, että jo silloin tykkäsin kovasti hänen pitämistään tunneista. Pentti osasi kertoa meille 14-15-ikäisille nuorille Jumalasta ja Raamattua koskevista asioista hyvin yksinkertaisesti käyttäen esimerkkejä tavallisesta elämästä.

Pastori Pentti Smedsin tekemissä ohjelmissa käsitellään laajasti kristillisia teemoja. Se on hyvin tärkeää monikulttuurisessa yhteiskunnassamme, sillä suppeasti luterilasta perinnettä koskevat teemat voisivat herättää negatiivisia tunteita muiden kirkkokuntien edustijissa.

Tällä hetkellä Karjalan TV:ssä ei ole muita kristillisiä ohjelmia. Haluamme jatkaa yhteistyötä Pentin kanssa, toivottavasti hän jaksaa ja Jumala antaa hänelle intoa ja voimia!”

Pastori Pentti Smeds, projektin juontaja

”En koskaan itse suunnitellut tekeväni kristillistä työtä Venäjällä ja Inkerin kirkossa. Sain nuorena Jumalalta kutsun palvella omaa kirkkoani Suomessa. Kaikki muuttui kuitenkin yli kaksikymmentä vuotta sitten. Suomen televisio lähetti ohjelmia inkeriläisistä. Eräässä ohjelmassa **Aarre Kuukauppia** haastateltiin Kelton hautausmaalla. Aarre kertoi uskovien käyneen siellä rukoilemassa ja kuuntelemassa sunnuntaisin raamatullisia tekstejä. Haastattelija kysyi, eivätkö he pelänneet miliisiä. Aarre vastasi yhdellä jakeella Raamatusta. ”Emme pelänneet, koska… täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon”.

Tuo pieni sana muutti kaiken. Perheemme surussa me koimme, että tuo Raamatun lupaus pyyhki pelon myös meidän sisimmästämme. Vaimoni oli vakavasti sairas, mutta kuoleman pelko pyyhittiin hänen sydämestään pois. Siksi jäätyäni leskeksi halusin kerran elämässäni päästä Kelttoon ja kiittää, että inkeriläiset vielä luottivat Raamattuun ja elivät sen lupauksia todeksi.

Syksyllä 1989 sain olla ensimmäistä kertaa jumalanpalveluksessa tuolla hautausmaalla – ja jopa saarnaajana. Siellä tapasin myös tulevan vaimoni, jonka piispa **Leino Hassinen** pian kutsui Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön johtajaksi.

Useiden vuosien ajan vietin kaikki vapaa-aikani Inkerin kirkon lasten- ja nuorten leireillä ja toimin koulutuskeskuksessa opettajana. Toimin myös nuoriso-osaston toimikunnan puheenjohtajana. Yhdessä vaimoni kanssa valmistimme Inkerin kirkolle mm. lasten ja nuorten laulukirjat, joita käytetään edelleen kaikissa seurakunnissa.

Monet kysyvät, mistä olen saanut tähän palvelutyöhön voimia ja intoa. On pakko sanoa, että suurin motiivini tähän työhön on ollut se, että olen saanut oppia inkeriläisiltä uskovilta äärettömän paljon. Inkerin seurakunnissani viettämäni aika on ollut minulle Jumalan korkeakoulua. Yliopistossa opin teologiaa, inkeriläisten uskovien parissa opin hengellisen elämän periaatteita. Yliopistoissa olin menettämäisilläni luottamuksen Raamattuun, Inkerissä olen oppinut yhä lujemmin ankkuroimaan uskoni Jumalan sanaan.

Nuorena pappina Jumala lupasi, että jos luotan hänen sanaansa, hän avaa eteeni ovia, joita kukaan ei voi sulkea (Ilm. 3:8). Olen monta kertaa kokenut tuon lupauksen toteutuvan. Kun helmikuussa 2011 olin Petroskoissa, esitti Inna Bogdanova minulle pyynnön tulla pitämään televisiossa kristinuskon ABC-ohjelmia. En ollut uskoa korviani ja kysyin: Mistä saan puhua? Inna vastasi: ”Mistä vain haluat”. Muistin, miten vielä 1990-luvun alussa oli vaikeaa tuoda avoimesti Raamattuja maahan. Ja nyt minulle avattiin ovi julistaa valtion televisiossa koko Karjalalle evankeliumia – vieläpä venäjäksi tekstitettynä. Tiesin, että tämän oven Jumala oli avannut. Olemme äänittäneet lähes 50 ohjelmaa ja suomalaisen osaston johtaja toivoi, että voisin jatkaa ainakin tämän vuoden loppuun.

Silloin tällöin saan pieniä palautteita ohjelmien katselijoilta. Mutta joka kerta ajaessani Petroskoihin saan tavata ystäviä Karjalassa ja saamme kiittää Jumalaa hänen uskollisuudestaan. Joka kerta kotiin ajaessani koen, että jälleen pieni pala sydäntä jäi ystävien luo. On helppoa palata.”

Elämää tulipalon jalkeen

Maaliskuussa tulipalon tuhoja katsellessa Ruskealan kirkon tulevaisuus näytti lohduttomalta. Tulipalossa tuhoutuivat kirkkosali ja osittain majoitustilat, kahvila ja pyhäkoulutilat. Paikalliset ihmiset eivät laskeneet kuitenkin käsiänsä. He ovat tehneet ahkerasti töitä, ja he ovat ymmärtäneet, että elämän täytyy jatkua.

Diakoni **Kari Mäkisalo** kertoo: ”Tällä hetkellä tilanne on se, että kivijalkaan on kunnostettu huoneet, joissa on lähes 50 vuodepaikkaa käytössä majoittujille. Myös keittiö toimii, ja matkailijat saavat ruokaa. Väliaikainen kirkkotila toimii entisen sakastin alla”.

Inkerin kirkon puitteissa on tehty suunnitelmia siitä, miten ja millainen kirkkosali paikalle rakennetaan. Inkerin Kirkon arkkitehti **Jorma Laine** hoitaa Ruskealan kirkon kunnostusprojektia ja syyskuussa sovittiin tarkemmin projektin toteuttamisesta.

Ruskealan seurakunta on pieni, parisenkymmentä jäsentä. Keväällä kuitenkin pidettiin rippikoulua ja konfirmoitiin kuusi ihmistä. Myös raamatunopetusta on uudistettu. Se herättää toiveita tulevasta.

Suomi-konferenssi 1962–2013

Inkerin kirkkoa vuosikymmenien ajan tukeneen Amerikan evankelis-luterilaisen kirkon Suomi-konferenssi (Suomi Special Interest Conference) piti viimeisen vuosikokouksen 23. kesäkuuta Gloria Dein luterilaisessa kirkossa, Hancockissa Yhdysvalloissa. Kokouksessa päätettiin Suomi-konferenssin toiminnan lopettamisesta yksimielisesti. Viimeiseen vuosikokoukseen osallistui yhteensä neljäkymmentä valtuutettua.

Ilkka Mäkelä Suomen ev- lut. kirkon ulkosuomalaistyön sihteeri

Suomi-konferenssin vuosikokouksen puheenjohtajana toimi Jane Lepistö.

Amerikan Suomi-konferenssi liittyy kiinteästi Amerikan suomalaisten historiaan. Pohjois-Amerikkaan arvioidaan muuttaneen ennen toista maailmansotaa noin 370 000 suomalaista. Erityisen suuri muuttoalto 1860 ja 1920 välisenä aikana suuntautui Pohjois-Amerikan Suurten järvien alueelle. Calumetissa, Michiganissä Amerikan suomalaiset perustivat vuonna 1890 oman suomalaisen kirkon, Suomi Synodin. Siihen kuului enimmillään yli 150 suomalaista seurakuntaa eri puolilla Yhdysvaloja. Suomi Synodi ja sen seurakunnat liittyivät yhdessä useiden luterilaisten kirkkojen kanssa vuonna 1962 perustettuun Amerikan luterilaiseen kirkkoon (LCA). Suomi-konferenssi perustettiin tämän uuden kirkkokunnan yhteyteen vaalimaan suomenkielistä seurakuntatyötä ja suomalaisen kristillisyyden perinnettä. Myöhemmin Amerikan luterilaisten kirkkojen yhdistyminen jatkui ja vuonna 1988 perustettiin Amerikan evankelis-luterilainen kirkko (ELCA). Suomi-konferenssi jatkoi toimintaansa myös tämän uuden kirkon yhteydessä.

Suomi-konferenssi vaali ”uskon äidinkieltä”

Suomi-konferenssin työmuotoja olivat muun muassa hengellisten juhlien järjestäminen, julkaisutoiminta, Raamattu-leirit, uskonnolliset radio-ohjelmat ja työntekijöiden lähettäminen niille alueille, joissa tarvittiin suomalaisia jumalanpalveluksia. Vuosikymmenten saatossa Suomi-konferenssin tarjoaman suomenkielisen seurakuntatyön tarve kuitenkin väheni. Kun Suomi-konferenssia oli perustamassa vuonna 1962 yhteensä 102 jäsenseurakuntaa, toiminnan loppuvaiheessa seurakuntia oli jäljellä enää kymmenen, joista vain yksi seurakunta järjesti viikoittaisen jumalanpalveluksen suomen kielellä. Seurakunnat muuttuivat ajan myötä englanninkielisiksi ja amerikansuomalaiset osaksi amerikkalaista yhteiskuntaa. Näin ollen myös ”uskon äidinkieli”, jota vaalimaan Suomi-konferenssi aikoinaan perustettiin, muuttui hiljalleen suomesta englanniksi. Yhtenä merkittävänä tekijänä tähän muutokseen oli myös suomenkielisestä pappiskoulutuksesta luopuminen. Suomi-synodilta periytynyt suomenkielinen julkaisutoiminta ja sen tukeminen jatkui vuosituhannen vaihteeseen asti.

Suomi-konferenssi avusti Inkerin kirkkoa

1990-luvulla Suomi-konferenssi suuntasi toimintansa uudelleen. Vuonna 1994 sen tärkeimmäksi tavoitteeksi asetettiin lähetystyön tukeminen Namibiassa ja Venäjällä. Erityisen tärkeäksi muodostui yhteys Inkerin kirkkoon, muun muassa Laatokan-Karjalan Pitkärannan seurakuntaan. Tämä yhteys virkisti Suomi-konferenssin toimintaa huomattavasti ja vahvisti myös konferenssin suhteita Suomen kirkkoon, jonka kanssa se hoiti yhteyksiä Karjalaan. Varojenkeruun kautta Suomi-konferenssi on lahjoittanut lähetystyöhön vuosien varrella yhteensä lähes miljoona dollaria (noin noin 329 000 000 ruplaa).

Inkerin luterilaisen kirkon kanssa Suomi-konferenssilla oli sisarkirkkosuhde. Toimintaan kuului yhteyksien järjestäminen seurakuntien ja työntekijöiden välille. Erityisesti Suomi-konferens-

Rudy Kemppainen, Bror Träskbacka, Henry Aukee, Olavi Hepomäki, Wally Leno, Les Niemi, Tom Kangas, Ilkka Mäkelä, Matti Terho, Kimmo Kääriäinen

si auttoi yhdysvaltalaisten ystävyysseurakuntien hankinnassa Inkerin luterilaiselle kirkolle. Taloudellista apua Suomi-konferenssi on jakanut yhdessä Suomen kirkon kanssa esimerkiksi inkeriläisten bussikuljetuksiin kyliltä kirkkoon. Suomi-konferenssi on rahoittanut lasten ja nuorten leirejä sekä Kelton koulutuskeskuksen toimintaa, konferenssi avusti myös Tsalnan papin autonhankintaa. Suomi-konferenssi rahoitti myös hengellisten materiaalien käännättämistä venäjän kielelle. Lisäksi avustusta on annettu myös yksittäisten henkilöiden opintoihin. Konferenssin toimijat tekivät töitä ilman palkkioita, jolloin lähetystyöhön saadut varat pystyttiin lahjoittamaan suoraan itse työhön. Suomi-konferenssiin kuuluneet papit ja maallikot vierailivat yhteensä kahdeksan kertaa Inkerissä ja näkivät myös käytännössä 400-vuotisen kirkon uudelleenrakentamistyön, jota olivat tukeneet. Suomi-konferenssin toimintaan kuului myös tiedottaminen Inkerin kirkon ja seurakuntalaisten elämästä kumppanuus-seurakunnille ja muille ryhmille, joiden avulla varainkeräystä toteutettiin.

50 vuoden työ lakkaa

Suomi-konferenssin lakkauttaminen tuli viime vuosina ajankohtaisemmaksi, sillä monet konferenssin johtohenkilöistä ja jäsenistä ovat ajan saatossa ikääntyneet ja kuolleet, eikä työlle ole löytynyt jatkajia. Kesäkuun lopulla pidetyssä vuosikokouksessa, jossa päätettiin Suomi-konferenssin lakkauttamisesta, puhetta johti varapuheenjohtaja Jane Lepistö. Kokouksen yksimielisellä päätöksellä Suomi-konferenssin jäljelle jäänyt varallisuus päätettiin lahjoittaa Inkerin kirkolle. Konferenssin viimeisessä vuosikokouksessa päätettiin myös muun muassa jatkaa diakoniajohtaja **Aleksandra Seliverstovan** opintojen tukemista kumppanuus-synodin kautta, sillä Suomi-konferenssin jäsenet kokevat hänen työnsä tärkeänä erityisesti Inkerin kirkon edustajana Luterilaisen maailmanliiton tapahtumissa sekä kirkon diakoniatyössä.

Inkerin luterilaisen kirkon kanssa Suomi-konferenssilla oli sisarkirkko-suhde.

Vuosikokouksen teema myötäili Efesolaiskirjeen neljännen luvun kahdettatoista jaetta, jossa puhutaan seurakunnan jäsenien varustamisesta palvelutyöhön. Kokouksen päätti juhlajumalanpalvelus, johon osallistui yli 350 henkilöä. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkkoneuvos **Kimmo Kääriäinen** toi arkkipiispa **Kari Mäkisen** tervehdyksen ja kiitti Suomi-konferenssia niin panoksestaan amerikansuomalaisten puolesta, kuin myös Inkerin kirkolle osoittamastaan tuesta. Juhlajumalanpalveluksessa kuultiin myös Pohjoisen suurten järvien synodin piispan, Thomas Skrenesin saarna. Piispan hiippakunnan seurakunnista puolet ovat Suomi-synodin entisiä seurakuntia. Vuosikokous ja sen yhteydessä järjestetty juhlajumalanpalvelus päättivät kauniisti konferenssin viisikymmenvuotisen historian.

Piispa Seppo Häkkinen siunasi Petäjäsaaren muistolehdon

Laatokan koilliskulmassa sijaitsevan Petäjäsaaren muistolehdon siunaaminen 16.7.2013 oli eräänlainen päätepiste pitkässä prosessissa, jossa omaista ei ole voitu siunata oman kirkkomaan multiin. Asia on edelleen kipeä sekä Rantasalmella että Nilsiässä, vaikka aikaa on kulunut yli 70 vuotta. Menetykset koskettivat aikoinaan lähes kaikkia paikkakunnan asukkaita, tavalla tai toisella. Siksi surutyö jatkuu yhä ja siinä kirkon on syytä olla mukana, kirjoittaa piispa Seppo Häkkinen matkasta Petäjäsaareen.

Petäjäsaaressa kaatui talvisodassa 117 miestä kahdeksassa tunnissa maaliskuun 6. päivänä 1940. Kaatuneista oli nilsiäläisiä 23 ja rantasalmelaisia 46. Rantasalmelaisten menetys oli suurin yhtenä päivänä yhtä paikkakuntaa koskeva tappio talvisodan aikana.

Laatokan jäätä pitkin tuli 7000 neuvostosotilasta ja 34 panssarivaunua, lisäksi lukuisat lentokoneet ja tykistö tulittivat saarta. Suomalaissotilaita Petäjäsaaressa ja lähisaarissa oli noin 400. Avun lähettäminen oli mahdotonta ja saarelta poistuminen äärimmäisen vaikeaa. Petäjäsaareen kaatuneet jäivät kentälle, eikä vainajia löydetty jatkosodankaan aikana.

Maaliskuun 6. päivän taisteluissa 1940 joukkosidontapaikka (JSP) sai ilmeisesti lentopommista täysosuman siten, että kalliokieleke romahti haavoittuneiden päälle. Parikymmentä miestä sai surmansa. Nilsiäläiset ja rantasalmelaiset ovat rakentaneet Petäjäsaareen muistolehdon joukkosidontapaikan kohdalle ja kiinnittäneet kallioon muistolaatat. Nyt pieni alue on ympäröity mustalla metalliaidalla ja sen sisälle on rakennettu irtokivistä alttari, johon on mahdollista jättää kynttilöitä ja laskea kukkia ja seppeleitä. Luvan muistolehdon rakentamiseen oli myöntänyt Pitkärannan kaupunki, jonka alueella Petäjäsaari sijaitsee.

Muistolehdon siunaaminen heinäkuisena päivänä alkoi puolilpäivin. Tilaisuudessa avustivat kirkkoherra **Jussi Leppäniemi**, Nilsiän ja Rantasalmen retkikuntien edustajat sekä kanttori **Pekka Rönkkönen**. Paikalla oli myös lippuvartio. Muistolehdon siunaamisen jälkeen Nilsiän, Rantasalmen ja Pitkärannan edustajat laskivat seppeleet ja eversti **Pentti Väänänen** kertoi Petäjäsaaren taisteluista.

Kaiken kaikkiaan muistolehdon siunaaminen oli koruton ja yksinkertainen tilaisuus, mutta samalla hyvin herkkä ja koskettava. Erityisesti paikalla olleille omaisille ja sukulaisille hetki oli merkittävä. -Tämä muistolehto on merkki rakkaudesta – rakkaudesta, joka on valmis uhrautumaan ja jopa antamaan henkensä toisten puolesta. Muistolehto on kiitollisuuden osoitus täällä taistelleita kohtaan. Samalla se velvoittaa meitä toimimaan heidän esimerkkinsä tavoin. ”Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.” (Joh. 15:12).

- Petäjäsaaren taistelijoita kantoi toivottomuudenkin keskellä usko Jumalaan, muuta turvaa kun ei enää ollut. Se on meille vahva viesti turvautua ja luottaa Kaikkivaltiaaseen Jumalaan. Hänen varaansa me saamme jättää niin oman kuin kansamme elämän ja tulevaisuuden.

Piispa Häkkisen seurue ja matkalaiset tutustuivat myös Inkerin kirkon Pitkärannan seurakuntaan sekä Ruskealan palaneen kirkon tilanteeseen. - Tosin tutustuminen jäi pinnalliseksi, mutta toisaalta antoi kuvan siitä, millaisen kokemuksen tavalliset kotiseutumatkailijat saavat Inkerin kirkosta, totesi piispa Häkkinen matkastaan.

Piispa Seppo Häkkisen raportista ja siunauspuheesta Petäjäsaaressa

Teksti Pauli Alajoki

Urpo Alajoen viimeinen viikko 21-28.02.1940

Tarina kertoo maanviljelijä Urpo Alajoen viimeisistä vaiheista. Hän oli syntynyt 1901 Kiikoisissa ja koki maallisen matkansa pään helmikuussa 1940 Talvisodan loppuvaiheessa. Suremaan Mouhijärvelle jäivät Elli-mummu neljän alaikäisen lapsen kanssa, joukossa kirjoittajan isä.

Taatani haavoittui Honkaniemen läpimurtotaisteluissa, eikä vastapuolen ylivoiman vuoksi moraalista lausetta ”Kaveria ei jätetä” voitu kaikin osin noudattaa. Koska Talvisodan päätyttyä Urpoa ei viimeisessäkään vankienvaihtoryhmässä saapunut, uskottiin hänen menehtyneen 21.02.1940 ja ruumiin maatuneen Honkaniemen metsiin. Kuolinpäiväksi merkittiin tuo päivä, joka tuli myös hautakiveen.

Vuonna 2002 luimme yllättäen ”Rukiver!” –Suomalaiset sotavangit Neuvostoliitossa –kirjasta (**Teuvo Alava-Dmitri Frolov-Reijo Nikkilä**), että taatan kuolinajaksi oli merkitty 28.02.1940 ja kuolinpaikaksi venäläisten evakuointisairaala nro 1170, joka sijaitsi Aleksanteri Nevskin luostarin alueella Pietarissa. Taatani maalliset jäännökset saattoivat olla siis aivan Pietarin keskustassa tai sen lähiympäristössä. Luostaria ympäröivistä rakennuksista jokin oli todennäköisesti toiminut evakuointisairaalana, missä **Urpo**-taata menehtyi keuhkokuumeeseen.

Urpon lapset omaa Rauno-isääni lukuunottamatta ovat vielä elossa, joten päätimme vihdoin tehdä matkan Karjalaan 17-19.06.2013 nimellä ”Urpo Alajoen viimeinen viikko”. Seurueemme oli 26-vuotiaasta 91-vuotiaaseen hyväkuntoiseen Kuusjärven Pekkaan, joka oli myös ainoa matkaan lähtenyt sotiemme veteraani.

Honkaniemen Pysäkin taistelua valotti taatansa viime vaiheita kulkemaan lähtenyt majuri **Tapio Alajoki**. Suomen Pietarin pääkonsulaatista ja Inkerin kirkosta saimme apua Pietariin tutustumisessa. Näistä molemmista löytyi henkilöt, jotka vapaa-aikanaan harrastavat historian tutkimista, nim. konsuli **Kristiina Häikiö** ja pastori **Aleksei Uimonen**. Mikä onni, että kaksi näin pyyteetöntä ja miellyttävää henkilöä oli apunani. Jo matkaan lähtiessä tiesimme, että Urpon mahdollinen hautapaikka on vain arvailujen varassa. Kristiina Häiköltä saimme tietää, ettei luostarin hautausmaalla ole muistokiveä sodan uhreille.

Toivoimme kuitenkin löytävämme paikan, jossa voisimme järjestää muistotilaisuuden ja tehdä viimeisen palveluksen Urpo Alajoelle. Pastori Aleksei Uimonen kertoi Pietarin luoteisosassa olevasta Levashovon muistohautausmaasta, mikä sopi mitä parhaiten muistotilaisuuden viettämiseen. Tämä joukkotuhohauta tuli yleiseen tietoisuuteen vasta 1990-luvulla ja siellä on myös suomalaisille uhreille oma muistomerkki. Koska suomalaisten muistomerkki on ”muistometsän” perällä, saimme kuulla myös muiden maiden muistomerkeistä ja historiasta.

Muistotilaisuutemme alkoi ”Veteraanien Iltahuuto” –kuorolaululla, jonka jälkeen Tapio puhui meidän omaisten puolesta. Olimme tuoneet mukanamme Alajoen tilan kotikuusen havuista tehdyn seppeleen, jonka laski Urpon lapsista vanhin eli **Sirkka** yhdessä kanssani muistomerkille. Hartausosuuden piti pastori Aleksei Uimonen. Jos joukossamme oli vielä joku, jonka silmäkulmat olivat kuivat seppeleen laskun jälkeen, niin viimeistään ne kostuivat Aleksein liikuttavan puheen aikana, joka mm. käsitteli aiheeseen sopien ihmisen julmuutta toista ihmistä kohtaan. Tilaisuutemme päättyi inkeriläiseen hengelliseen lauluun ” Omal´ Maal´ ”.

Haluan antaa vinkin ja vedota kaikkiin matkanjärjestäjiin tai itsenäisiin matkaseurueihin: toimikaa nyt, kun teillä on mahdollisuus tarjota asiakkaillenne jotain normaalista Karjalan kierroksesta poikkeavaa. Älkää unohtako Inkerin kirkkoa, jota kautta saatte tarvittavaa tietoa. Parhaiten voitte myös olla tukemassa kirkon toimintaa esimerkiksi juuri ruokailemalla edullisesti heidän kodikkaissa tiloissaan joko Haapakankaalla, jossa mahdollisuus myös yöpymiseen tai Pyhän Marian kirkolla sen viehättävässä holvikellarissa. (Palveluja tarjolla myös Ruskealassa, Keltossa, Terijoella ja Hatsinassa).

Haluan päättää tämän tarinani seuraavin sanoin:

” Koska Sinä rakas taatani, johon minulla ei koskaan ollut tilaisuutta tutustua, et saapunut sodasta milloinkaan kotiin, niin me; lapset, lastenlapset, lastenlastenlapset, päätimme tulla niin lähelle maallista tomumajaasi kuin se oli mahdollista. Toki tiedämme, että sinut siunattiin Taivaan lepoon jo kesällä 1940 ja olet seurannut meitä sieltä Taivaanisän huomasta siitä lähtien ja lienetkö vaikuttanut myös, että matkamme oli hyvien voimien saattelema. Kiitos myös, että olit puolustamassa vapauttamme, vaikka maksoitkin siitä kovan hinnan jättäen jälkeesi joukon meitä surevia omaisia”.

Tuulahdus Baikalilta

Inkerin kirkon keskustoimisto sai viime syksynä tuulahduksen Baikalilta kun Tujana Petuškeeva (32 v.) kutsuttiin Inkerin kirkon juristiksi. Tujanan oli tarkoitus aloittaa teologiset opinnot Etelä-Koreassa, mutta lomamatka kesällä 2012 Pietariin muutti suunnitelmat.

– Minua houkuteltiin Pietariin töihin, josta en ollut alkuun ollenkaan innostunut. Olihan minulla työ ja jatkosuunnitelmia elämässä. Kuitenkin, kun palasin Ulan-Udeen lomaltani, mieleni muuttui. Olin oikeastaan tehnyt jo kaiken sen mitä tarvittiin. Muutin Pietariin aluksi Eläkerahaston juristiksi. Tutustuin Inkerin kirkon työntekijöihin ja piispa **Aarre Kuukauppiin**, joka kertoi, että juristin paikka olisi vapaana.

Tällä hetkellä Tujana hoitaa Inkerin kirkon juridisia asioita. Nyt on menossa entisten kirkko- ym. omaisuuden takaisinsaanti valtiolta ja Tujana hoitaa yhdessä Inkerin kirkon pastorin **Aleksandr Kudrjavtsevin** kanssa asiapapereita kuntoon. Toiseksi hän hoitaa vielä muutamia Inkerin kirkolle luovutettujen työmuotojen siirtoa rakennuksineen. Niihin kuuluvat esim. Kikkerin vanhainkoti entisellä Inkerinmaalla. Ja kolmanneksi työnkuvaan kuuluu uusien seurakuntien rekisteröiminen. Inkerin kirkko sai tuiki tarpeellisen avun kaukaa idästä.

Suomalaisiin **Tujana** tutustui jo Ulan Udessa Kylväjän lähetin **Arja Halttusen** kautta, joka oli tullut sinne Inkerin kirkon työhön. – Autoin häntä asunnon rekisteröinnissä ja sitten rahaston perustamisessa käsityöläisten auttamiseksi. Burjatiassa on paljon villaa ja lampaita, ja pienituloiset ihmiset voivat löytää rahaston kautta itselleen lisätuloja.

Tujanan perhe oli buddisteja. Hänen äitinsä alkoi käydä korealaisen lähetyksen perustamassa seurakunnassa 13 v. sitten, Tujana tuli perässä 11 v. sitten. Kun hän valmistui juristiksi, hän aloitti työn Ulan Uden Raamattukoulun juristina ja opettajana sekä hoiti kristillisten yhteisöjen lakiasioita.

Burjatian pääkaupunki Ulan-Ude on Venäjän buddhalaisuuden keskus. Burjaatit ovat buddhalais-shamanisteja, joiden uskonnollinen kertomusperinne sisältää monenlaisia tekijöitä. Kristillinen usko on buddisteille ja shamanisteille suuri elämän muutos. Usein ihmiset pyytävät ja odottavat apua shamaaneilta, mutta loppujen lopuksi pyydettyä apua ei tule ja ongelmat vain syvenevät.

– Sielunvaellus on myös vaikea asia. Se synnyttää pelkoa siitä mihin ihminen menee kuoltuaan, ja se askarruttaa ihmisten mieliä. Tuo pelko toisaalta on saanut aikaan sen, että meillä ei ole paljon köyhyyttä keskellämme, sillä paremman elämän saamiseksi toisessa elämässä burjaatit tekevät hyviä tekoja ja auttavat puutteessa olevia. Rauhaa se ei ole kuitenkaan koskaan antanut.

– Minullakin oli huono olo ja ongelmia elämässäni. Kun tulin kristilliseen seurakuntaan, rauha tuli sydämeeni, ongelmat eivät enää painaneet ja elämä tuntui aivan erilaiselta.

– Kristinuskossa meillä on Isä, Jumala, joka on lähettänyt oman Poikansa, ja Pyhä Henki, joka auttaa meitä kaikkia täällä maailmassa. Minulle oli aluksi vaikea sanoa Jeesuksen nimeä, kun tulin kirkkoon. Ymmärsin, että on Jumala, mutta että on Jeesus Kristus, siitä oli vaikea puhua. Mutta Jeesus Kristus on kuollut ristillä syntiemme tähden, hän antaa anteeksi ja puhdistaa meidät. Siitä tulee se rakkaus, se, että Jumala rakastaa meitä, ja me rakastamme Jumalaa.

– Vuosiin isäni ei hyväksynyt kristinuskoa. Hän sanoi, että voitte muuttaa muualle asumaan. Nyt ymmärrän, että se oli pahan vaikutusta, ei sitä että isä olisi paha. Molemmat vanhemmat ovat myös muuttaneet Pietariin ja nyt isäkin lukee Raamattua ja haluaa olla mukana kirkon työssä.

Pietarin alueella ja Keltossa on kymmeniä burjaatteja, jotka ovat liittyneet Inkerin kirkon jäseniksi. Heillä on useita omia kotisoluja, joihin he kokoontuvat viikottain.

Teksti ja kuva Tuulikki Vilhunen

Inkeriläiset – Kuka kukin on?

Noin 2000 henkilön elämästä kertova 400-sivuinen suurteos Inkeriläiset – Kuka kukin on? julkistettiin 22.5.13 Inkerin kulttuuriseurassa Helsingissä.

Kirjan päätoimittaja, Inkerin kulttuuriseuran puheenjohtaja, valt.tri **Helena Miettinen** kertoi, että henkilöiden ja heidän tietojensa etsimisessä käytettiin kaikki mahdolliset keinot. Kynnys pidettiin matalalla, niin että kirjaan pääsi muutkin kuin varsinaisesti tunnetuiksi tulleet inkeriläiset. Kirjaa tehtiin myös sukututkijoita ja muita inkeriläisistä kiinnostuneita silmällä pitäen.

Suomesta Inkerinmaalle työhön tulleet eivät ole kirjassa lukuunottamatta rovasti **Jalmari Laurikkalaa,** joka teki suurimman osan elämäntyötään inkeriläisten parissa. Tietoja on kerätty myös muualla maailmalla asuvista inkeriläistä.

Mitään tähän verrattavaa ei ole tähän mennessä ilmestynyt, ja nyt tiedot on saatu eri lähteistä samojen kansien väliin, totesi **Pekka Wikberg**, yksi kirjan tekijöistä.

Inkerin tuntija ja tutkija **Aleksei Krjukov** puolestaan totesi, että kirja osoittaa, millä tasolla tietämys inkeriläisistä on tällä hetkellä. Kirjan aihepiiri kiinnostaa kovasti tällä hetkellä myös Venäjällä.

Kirjassa on aakkosellinen henkilöhakemisto, mutta siinä on myös artikkeleita. Yksi niistä on tänä vuonna 150-vuotta täyttävästä Kolppanan seminaarista. Mukana on luettelo sen oppilaista sen toiminnan aikana 1863-1917.

Helena Miettisen lisäksi kirjan tekijöitä ovat Pekka Wikberg, Aleksei Krjukov ja **Juho Mullonen**. Projekti sai alkunsa jo kymmenen vuotta sitten, mutta viimeiset kaksi vuotta ovat olleet varsinaisesti kirjan toimitustyötä.

Kirjaa voi tilata sähköpostitse: koivujatahti@inkeri.com.

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2013 alusta jatkuvana tilauksena 19,95e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja:______________________________

Lähiosoite:______________________________

Postitoimipaikka:______________________________

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25,95 e)

Tilauksen maksaja:______________________________

Lähiosoite:______________________________

Postitoimipaikka:______________________________

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni:______________________________

INKERIN
KIRKKO
3/87/2013

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Tuulikki Vilhunen
tuulikki.vilhunen@felm.org
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2500
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa: Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä vastaavalle toimittajalle edellisen kuun alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 e
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle 25,95 e. Tilauksessa mainittava: Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Kaste Petroskoin kirkossa.
Nikolai Rappu

Kolumni

Välähdyksiä Venäjältä

Kristinusko Venäjän *kirjallisuudessa*

Dostojevskin reliefi Raskolnikovin talon kulmassa. Kuva: Tuulikki Vilhunen

Jos tutkii Venäjän kirjallisuutta vallankumousta edeltävältä ajalta, näkee selvästi, miten kristinuskon läpitunkemaa se on. Suurista kirjailijoista tuli toisaalta totuuden julistajia (**Gogolin** kommentit liturgiasta tai Raamatun kertomusten innoittamat **Pushkinin** runot), ja toisaalta kuvatessaan arkea ne olivat täynnä tavallisten ihmisten uskoa (**Leskov**, **Shmelev** ja moni muu).

Kirjailija, josta haluan kertoa, on **Fjodor Mihailovitsh Dostojevski**. Tunnemme hyvin hänen kirjansa ”Karamazovin veljekset”, ”Rikos ja rangaistus” tai”Riivaajat”. Ranskalainen ortodoksiteologi **Olivier Clement** on oikeutetusti nimittänyt Dostojevskia kohtaan heikennä edes hänen vähemmän mairittelevat lausuntonsa luterilaisuudesta. Sitä paitsi hänen kritiikistään voi ammentaa hyötyä. Dostojevskin mielestä sellainen monille luterilaisille kirkoille luontainen tilanne, että valtio ja maallinen yhteiskunta vaikuttavat puhtaasti kirkollisiin, eettisiin kysymyksiin, oli täysin sopimatonta. Jo silloin Dostojevski näki edeltä, että sellainen asiaintila voi johtaa tuhoon.

Dostojevskin monista teoksista keskitymme vain ”Karamazovin veljeksiin”. Siinä kohtaamme kaukana suurkaupungin melusta elävän syvästi uskovan ihmisen, jonka hengellinen elämä piirtyy erittäin kirkkaasti vanhalle Venäjälle ominaisen vanhuksen, hengellisen ohjaajan munkki Zosiman hahmossa. Ortodoksivanhus Zosimasta tulee luterilaisen tunnuslauseen Sola Scriptura henkilöitymä, niin paljon hän rakastaa Pyhää Sanaa. ”Herra, mikä onkaan tämä kirja ja millaisia opetuksia!” hän huudahtaa Raamattu kädessään, ”Mikä kirja onkaan Pyhä Raamattu, mikä ihme ja mikä voima siinä onkaan annettu ihmiselle!”

Karamazovin veljeksissä Dostojevski valottaa monia teologisia kysymyksiä. Hän puhuu helvetistä sellaisen ihmisen olotilana, joka ei osaa enää rakastaa. Hän pohtii kristityn pyhyyttä ja kutsumusta, sillä kristityn ei tule vain tietää Totuutta, vaan olla myös Kristuksen kuvana maailmalle. Erityisen paikan Dostojevski omistaa katumukselle. Samalla hänen asenteensa on vilpittömän ilon läpitunkemaa. Hän panee Zosima-vanhuksen suuhun sanat: ”Rakastakaa koko Jumalan luomakuntaa, niin kokonaisuutta kuin jokaista hiekanjyvääkin. Rakastakaa jokaista pientä lehteä, jokaista Jumalan sädettä. Rakastakaa eläimiä, rakastakaa kasveja, rakastakaa jokaista olevaista. Kun rakastat jokaista olevaista, niin käsität Jumalan salaisuuden olevaisissa...”

Minulle itselleni yksi tämän romaanin mielenkiintoisimmista kohdista on Ivan Karamazovin kertoma ”legenda suuresta inkvisiittorista”. Dostojevski kuvaa 1400-luvun Sevillaa Espanjassa. Kaikkialla on kirkkoja ja kristittyjä on paljon. Pyhä inkvisitio taistelee uskon puhtauden puolesta. Aivan odottamatta sinne tulee Jeesus. Hän kulkee pitkin teitä ja saarnaa. Mutta ihmiset reagoivat Häneen jotenkin oudosti ja lopulta Kristus otetaan kiinni ja heitetään vankilaan. Inkvisiittori, joka vangitutti Jeesuksen, tulee hänen vankikoppiinsa ja kysyy vihaisesti: ”Miksi tulit meitä häiritsemään? Meillä on täällä elämä mallillaan, mutta Sinä opetuksellasi häiritset ihmisiä, saat heidät tuntemaan olonsa epämukavaksi ja levottomaksi. Miksi tulit tänne?”

Lukiessani tätä legendaa ihmettelen sen profeetallista ajankohtaisuutta. Eteemme nousee se tragedia, joka on tällä hetkellä meneillään monessa sydämessä. Sillä kun Herra tulee elämäämme, Hän rikkoo meille niin tutun rauhan. ”Jätä kaikki, jätä entinen elämä ja seuraa Minua,” sanoo Hän. Vain siten eikä mitenkään muuten. Sinun tulee muuttaa moni asia. Kieltäytyä jostakin. Voittaa itsessäsi jokin asia. ”Joka haluaa säilyttää elämänsä, kadottaa sen,” sanoo Kristus. Hän ei turhaan vertaa Pyhän Hengen toimintaa tuulenpuuskaan, joka kulkee siellä, missä haluaa, joka tunkeutuu sydämeemme ja uudistaa meidät. Mutta jos emme ole valmiita siihen, niin mikä onkaan helpompaa kuin suuren inkvisiittorin tavoin sulkea vankilan ovet.

Ivan Karamazovin legendassa eteemme avautuu nykyään yhteiskunnassa ja myös kirkoissa valtaa saanut suhtautuminen Kristuksen opetukseen. Jos Herra tänään saarnaisi ihmisille suorapuheiseen ja selkeään tapaansa, niin eikö Häntä yritettäisi vaientaa syyttämällä suvaitsemattomuudesta ja edistyksellisen liberalismin puutteesta? Eikö hän tänään joutuisikin, kuten Dostojevski on kuvannut, sielumme vankilaan, jonka pelkomme ja raukkamaisuutemme on tiukasti lukinnut? Eikö Kristuksen Sana tänään uhratakin väärin ymmärretyille humanistisille ihanteille?

Fjodor Mihailovitsh Dostojevski ei sanonut turhaan, että jokainen, ennemmin tai myöhemmin, joutuu valitsemaan ”ihmiseksi tulleen Jumalan ja jumalaksi haluavan ihmisen välillä...” Tänä päivänä tämä valinta odottaa monia kirkkoja ja monia ihmisiä.

Teksti: Mihail Ivanov   Suomennos: Anitta Lepomaa

BA2
Itella Posti Oy
Itella Green

Jumalan suurimmat teot elämässämme

Mitkä ovat meidän elämässämme Jumalan suurimmat teot?
Ensimmäinen Jumalan suuri teko on elämän lahja. (Ps. 104:27-30)
Se, että olemme tässä ja elämme, ei ole itsestään selvää.

Toinen Jumalan suuri teko on Vapahtaja Jeesus Kristus;
hänen ristinkuolemansa, jolla hän sovitti syntimme, ja hänen ylösnousemuksensa kuolleista.
Armo, jonka Jeesus toi, on Jumalan toinen suuri teko luomisen jälkeen.
Älä epäröi ottaa vastaan ja uskoa tätä Jumalan suurta tekoa?

Kolmas Jumalan suurista teoista meidän hyväksemme on kaste.
Pietari sanoi, että kasteessa te saatte lahjaksi Pyhän Hengen. (Apt 2:38)
Kasteessa Jeesuksen pelastava teko tuodaan ihmiselle lahjana henkilökohtaisesti, nimeltä kutsuen.
''Jumala ei peruuta lahjojaan eikä antamaansa kutsua.'' (Room 11:29)
Jumalan puolelta kasteen liitto ja kutsu pysyy aina voimassa.

Petroskoin kirkon alttarilla.
Kuva Nikolai Rappu

Martti Lutherista tiedetään, että hän piti työpöydällään tekstiä: Olen kastettu. Paholainen kiusasi Lutheria ja sai hänet ajoittain epäilemään uskoaan ja itseään. Näitä kiusauksen ja epäilyksen hetkiä varten Luther piti esillä tekstiä, joka muistutti häntä kasteesta; siitä, että Kristus on lunastanut ja kutsunut hänet nimeltä omakseen. Se riittää. Siinä on vahva perusta. Se rauhoitti Lutherin levottoman omantunnon. Itsensä sijasta hän sai katsoa ja luottaa Jeesukseen Kristukseen. Me ihmiset olemme syntisiä ja heikkoja, mutta meillä on suuri Vapahtaja, synnin ja kuoleman Voittaja.

Otteita rovasti Jorma Marjokorven puheesta Aunuksen kirkossa toukokuussa 2013